

Жакети Регити

HERMES

Изкушенията на съдбата

ЖАКЛИН РЕДИНГ

ИЗКУШЕНИЯТА НА СЪДБАТА

Превод: Иванка Савова, Мая Керезова

chitanka.info

Красивата червенокоса Мара Диспенсър остава заедно с брат си Оуън единствена представителка на семейството си, избито от войниците на Кромуел. Решена твърдо да си отмъсти и да си възвърне фамилното имение Кулхейвън, като сключи брак с неговия нов собственик — лорд Сейнт Обин, тя се представя чрез измама за бъдещата му съпруга Арабела — кръщелница на лорд-протектора. Излагайки се на смъртна опасност чрез новата си роля, дамата с огнените коси с изумление открива, че омразния англичанин, за когото се е омъжила, също играе двойна игра.

1

Дъблин

Беше трийсети юли 1658 година — през това лято тя навършваше двайсет и три години и едва ли можеше да намери подходящ ден, за да се захване с осъществяването на своя план.

Денят бе започнал с великолепен изгрев, слънчевите лъчи разпръснаха тежките облаци, надвиснали от дълго време над града, и изпълниха всичко наоколо с живителна топлина. Пет години. Пет дълги и трудни години бе очаквала този ден. Този съдбовен ден. И ето че той бе дошъл. Искаше ѝ се да пее и да подскача от радост. Въздухът беше свеж. Рододендроните, засадени покрай алеите на парка „Свети Стефан“, бяха обсипани с ярки и красиви цветове, сякаш по такъв начин отбелязваха факта, че тя скоро ще си отмъсти на онзи жалък негодник.

Беше пазарен ден и на Търговския кей, както обикновено, цареше истинска бъркотия. Както изглеждаше, всички бяха решили да напуснат домовете си и да се наслаждават на този необикновено мек за разгара на лятото ден. Докери подвикваха на младите дами, които бавно минаваха покрай сергиите и оглеждаха изложените стоки. Амбулантни търговци бутеха грубите си дървени колички, отрупани с всевъзможни дреболии, и шумно се стараеха да привлекат вниманието на купувачите. Майки пееха приспивни песни на бебетата си, застанали край отворените прозорци на околните къщи. Търговци спореха за цената на вълната. И над всичко това се носеше тънкият писък на един рибар, който се рееше високо над полегатите покриви и току се стрелваше надолу към водната повърхност, за да се издигне отново след секунди, стиснал с нокти някоя дребна треска^[1] за вечеря.

Да, денят беше идеален, изключително подходящ ден за отмъщение.

Напълно забравила за шумотевицата наоколо, Мара Диспенсър се беше подпряла с ръка на купчина сандъци и стоеше на пръсти върху една празна бирена бъчва зад кръчмата „Биволската глава“. Не

откъсваше очи от Дъблинското пристанище, разположено в широкото устие на река Лифи.

И чакаше.

Никой не ѝ обръщаше внимание. Тя бе просто част от тълпата, а и почти не се виждаше, защото наблизко се издигаше цяла редица от бъчви, подобни на онази, върху която бе стъпила. Лицето ѝ се губеше под качулката на кафявото ѝ вълнено наметало и бе покрито с черна кадифена маска — от онези, които имаха дупки за очите, носа и устата и предпазваха хубавата кожа на дамите от пораженията на суровия климат.

Днес слънцето светеше ярко, беше необичайно топло и Мара едва дишаше с тази маска. Но това нямаше значение. Не я интересуваше. Нищо друго не я интересуваше, освен възможността да си отмъсти веднага щом дългоочакваните ѝ гости пристигнеха в Дъблин.

„Те трябва да пристигнат днес“ — помисли си тя, като промени позата си, за да облекчи изтръпналите пръсти на краката си. Последните четири дни бе прекарала на кея, на същото това място, чакаше и наблюдаваше, докато я заболяше цялото тяло и наоколо съвсем притъмнееше. Така се напрягаше и взираше във водната повърхност отвъд пристана, че я болеше вратът. Очите ѝ се замъгляваха от умора и от ярката слънчева светлина. Но въпреки това стоеше там и продължаваше да бди, очаквайки да зърне познатата гледка на хоризонта.

И тогава небесата сякаш чуха нейната молитва и тя го видя. Едно малко петънце се появи в далечината и заплува върху тежките черни вълни отвъд старата Кула на Бътивант, преименувана преди около петдесет години на Кулата на Нюман. Тя примигна няколко пъти, за да се убеди, че не си въобразява, че от дългото стоене и взиране не са започнали да ѝ се привиждат разни неща, които в действителност не съществуваха.

Петното услужливо остана на мястото си.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Трябваше да са те, трябваше.

С нарастващо нетърпение Мара наблюдаваше как петното се приближава и става все по-голямо и по-голямо. С всяка секунда идваше все по-близко, измина четвърт час, който ѝ се видя безкрайно

дълъг, и най-после малкият плавателен съд с весла лениво се полюшваше върху вълните пред Дъблинската митница.

— Това ли е, Сайма? Виждаш ли я? Това ли е най-голямата лодка на кораба „Уейфеърър“?

Прислужницата ѝ не отговори нищо.

— Сега отливът е в най-ниската си точка — продължи Мара. — Те сигурно не са могли да преминат плитчините между Норт и Саут Бул, затова е трябвало да пуснат котва при Клантарф Пул, точно под Рингсенд близо до Далки, и да доплават дотук с лодката по реката, нали така? След последните дъждове сигурно е невъзможно да се пътува с карета.

Този път прислужницата ѝ отговори с шумно изсумтяване.

Като пренебрегна косия ѝ поглед, Мара се облегна на купчината сандъци, внимавайки да не ги събори, а в това време лодката, която бе очаквала няколко дни на това място, доплава до кея Ууд. Изглеждаше съвсем малка до големите плавателни съдове, хвърлили котва наблизко, но все пак, дори от това разстояние, Мара можа да различи двете крехки на вид фигурки, седнали на дъсчените седалки до други три поедри, и това затвърди подозренията ѝ.

— Да, трябва да са те — уверено рече тя. — Виждаш ли я, Сайма? Онази, която носи рокля с цвят на горчица? Смяташ ли, че това може да е тя?

Мара отново не получи отговор и се обърна да види да не би прислужницата ѝ внезапно да е оглушала.

— Сайма? На теб говоря. Не чуваш ли?

Мрачният поглед на Сайма ѝ подсказа, че добре е чула всичко, но нарочно не отговаря. Сайма не одобряваше нейния план и нещо повече — от първия ден говореше против него, ала тъй като познаваше Мара още от времето, когато тя се учеше да ходи, разбра, че е повече от безсмислено да възразява. Мара отдавна бе взела своето решение. През последните пет години тя бе подготвяла и усъвършенствала плана си.

А прислужницата знаеше, че щом веднъж нейната млада повереница вземеше някакво решение, нищо на света не можеше да я спре.

Мара отново се беше обърнала към пристанището и бе засенчила очите си с длан, за да ги предпази от лъчите на обедното слънце. Лека усмивчица повдигаше едното ъгълче на устните ѝ, защото тя знаеше,

че повече няма да чака, че е дошъл краят на петте години, прекарани в усилена подготовка за посрещането на този съдбовен ден. Скоро щеше да получи онова, което ѝ се падаше по право. Щеше да си отмъсти. Щеше да получи своето. Щеше да се върне в Кулхейвън, където ѝ бе мястото.

А той трябваше да плати.

Тя присви едното си око и повдигна тъмното увеличително стъкло с месингов обков, окачено с кожена връзка на талията ѝ, за да наблюдава как привързват въжетата на лодката към кея. Тези хора бяха пристигнали в най-подходящото време. Беше топло и приятно и всички рибари и хлебари отгук до Лимърик бяха излезли да продават стоката си, а по обяд пристанището винаги гъмжеше от хора, което бе добре дошло за нея.

Както изглеждаше, всичко вървеше по план.

Момичето, което носеше рокля с цвят на горчица, слезе от лодката, като пое протегнатата ръка на един пристанищен работник, и несигурно пристъпи напред. След нея се виждаше по-високата и тънка фигура на друга жена, цялата облечена в мрачни кафяви дрехи, която погледна строго усмихнатия работник.

Беше дошло време да действа.

Мара се обърна, за да слезе от наблюдателния си пост върху бъчвата и макар че не ѝ се искаше да си го признае, започна да я обзема леко чувство на страх от онова, което ѝ предстоеше. Тя си наложи да го потисне. Вече бе отишла твърде далеч, бе преживяла твърде много, за да се откаже сега от своя план.

— Да, Сайма, трябва да е тя, а майка ѝ върви по петите ѝ и не я изпуска от зоркия си поглед. Ела. Трябва да тръгваме. Време е да разпръснем семената на Провидението, а от вятъра зависи къде ще паднат и ще поникнат.

Сайма изсумтя.

— Семената на Провидението, глупости! С този ваш глупав план само предизвиквате съдбата. А тя има навик да ни сервира неприятности, когато най-малко ги очакваме. Не биваше да слушате брат си, дете ви разправя разни работи за лорда и за това, че притежавал Кулхейвън и всичко останало. Нищо добро не ни чака. Сама ще видите.

Мара я отблъсна от себе си и тръгна към кея.

— Ти винаги вещаеш зло и смърт. Планът ми е сигурен. Всичко ще е наред, ако го приведем в действие, вместо да стоим тук цял ден и да се пазарим като две продавачки на риба от Голуей. Хайде, Сайма, трябва да побързаме.

Без да даде възможност на прислужницата си да отговори, тя се втурна напред с развети поли, вперила поглед в момичето и неговата майка, които вървяха сред човешкото гъмжило. Пиленца писукаха и сновяха около една тлъста квачка, която се бе настанила до воняща купчина отпадъци и се печеше на слънцето. Току-що събудили се след нощния си труд, проститутки се подаваха от прозорците и отправяха пламенни покани към пристанищните работници. Близо до брега се носеше миризма на риба и застояла вода, но вонята, която идваше от купчините боклуци, оставени от продавачите, бе много по-силна.

Мара трябваше да заобиколи двама боричкащи се моряци и в суматохата изведнъж загуби от погледа си момичето и майка му. Тя зави зад близкия ъгъл и след миг ги забеляза отново — наблюдаваха разтоварването на багажа си. Впери поглед в по-младата жена, която кротко стоеше и се оглеждаше. Разгледа я подробно от главата до петите.

Лъскавата ѝ черна коса бе прибрана в проста прическа и скрита под бяла ленена шапка, за да не привлича вниманието на околните. Черните ѝ очи изпъкваха върху порцелановобялото лице — идеална кожа, която не се нуждаеше от никаква козметика. Носеше закопчана до шията рокля в бледи цветове, за да се слива с обстановката наоколо. В ръката си стискаше малко томче. Мара можеше да се закълне, че това е Библията.

Да, това беше тя. Истинска млада пуританка, дошла направо от училище и готова за брачното ложе. Мис Арабела Уентуърт, кръщелница на лорд — протектора Оливър Кромвел и което бе важно — бъдеща невеста на незаконородения лорд Сейнт Обин.

Досега.

Зад тях върху чакълената настилка изтрополяха колелата на някаква карета и Мара беше принудена да прекъсне съзерцанието си. Тя се обърна. Каретата беше черна и ярко изпъкваше сред грубите колички и фургони. Носеше се бързо напред по главния път, теглена от два великолепно дорести коня.

— Сайма, това сигурно е каретата на лорда, която идва да ги вземе. Трябва да побързаме.

— Ъхъ.

Прислужницата се обърна и в това време Мара си помисли, че през всеки ден от живота ѝ тази жена, тази нейна вярна и неизменна приятелка е била до нея. С едно плясване по задничето бе помогнала на Мара да дойде на този свят, докато тя мяукала като давеца се котка, както обичаше да се изразява възрастната жена.

Истинската ѝ възраст представляваше загадка дори за Мара, а самата Сайма отказваше да я разкрие. Гладката ѝ кестенява коса бе прибрана под шапка от тънък лен, чиито връзки бяха стегнати под малката ѝ брадичка. Кожата ѝ беше гладка като на млада жена, което се дължеше на употребата на някакви тайнствени лосиони. Само ръцете ѝ, които цял живот не бяха спирали да работят, издаваха напредналата ѝ възраст — бяха жилести, с петна по кожата, с възлести пръсти.

Без да каже дума, Сайма вдигна поглед над гъмжащия от хора пристан. Очите ѝ се приковаха в един млад докер, седнал върху варел за събиране на дъждовна вода. Той я погледна така стреснато, сякаш бе извикала името му, а после кимна и даде уговорения знак. След това младежът скочи от варела, тичешком прекоси пристанището, като лъкатушеше сред тълпата, и изчезна зад огромна камара щайги.

След малко иззад близката кръчма се появи каруца, пълна с въглища и теглена от мършава кранта.

Докато тя бавно напредваше, Мара хапеше долната си устна — навик, който ѝ беше останал от деня, когато майка ѝ я бе накарала да седне на твърдата дървена пейка пред кабинета на баща си и да очаква наказание, задето бе напълнила с кал ботушите на брат си Колин в желанието си да му отмъсти, тъй като бе отказал да я заведе да изпробват заедно новия му мускет. Какво ли щеше да каже сега баща ѝ, ако беше тук?

Струваше ѝ се, че каруцата се движи много бавно, прекалено бавно. Мара затвори очи и прошепна благодарствена молитва, когато колата препречи достъпа до тясната „Лоусток Лейн“ и спря. Коларят скочи на земята, ритна едното колело и изчезна зад близкия ъгъл. Каруцата изскърца под неравномерно разположения си товар и се катурна с оглушителен трясък. Въглищата се изсипаха и образуваха огромна купчина с цвят на оникс.

Само след миг един човек я забеляза.

— Въглища!

От самото начало на войната въглищата се бяха превърнали в рядка и много ценна стока. Повечето дъблинчани бяха започнали да горят всякакви боклуци, за да поддържат огъня в огнищата си нощем. Щом отекна викът на докера, по изхабената дървена платформа затрополиха бързи стъпки и всичко живо наоколо се втурна да събере каквото може от скъпоценните черни буци. Продавачките на риба зарязаха сергиите си и започнаха да пълнят престилките си с въглища, като пъхаха по-малките парчета в корсетите си и в джобовете на роклите си. Пристанищните работници захвърлиха скъсаните корабни въжета, които оправяха, и наред с другите запълзяха по земята, търсейки лъскавите черни бучки.

Каруцата почти не се виждаше зад стената от боричкащи се тела, тъй че каретата зад тях нямаше как да мине и да вземе чакащите пътници.

— Хайде, Сайма. Ти все дърдориш за таланта си на актриса, който си била наследила от скъпата си майка. Време е да го изпробваме.

Мара тръгна към момичето с жълтеникавата рокля и майка му, които се оглеждаха и несъмнено търсеха да зърнат каретата, останала зад преобърнатата каруца. Майката, висока и слаба, с рядка кестенява коса, опъната назад, и с вдървено изправен гръб, все едно че бе глътнала бастун, се оглеждаше за някой, който да ги упъти. Както изглеждаше, никой не проявяваше желание да го стори, защото всички бяха прекалено заети, като се опитваха да разберат каква е причината за настъпилата бъркотия около преобърнатата кола с въглища.

Мара опипа черната си кадифена маска, за да се увери, че всичко е наред, накара Сайма да направи същото, а след това двете заедно се приближиха до чакащите жени.

— Вие ли сте мис Арабела? — попита Сайма по-младата жена. Гласът ѝ бе леко приглушен от маската.

— Да — отвърна момичето, като се обърна към тях.

— Арабела — обади се майката, като подръпваше колосания бял маншет на роклята си, — казвала съм ти, че не бива да съобщаваш на непознати истинското си име. За членовете на нашето семейство Ирландия не е безопасно място. Добре знаеш как се отнасят

ирландците към твоя кръстник Оливър. Ти нямаш никаква представа — тя се обърна, ноздрите ѝ потръпваха — кои са тези хора.

— Но, мамо, те може би ще ни кажат къде е каретата. Адриан нали ни писа, че ще прати някой да ни посрещне на кея?

Адриан. Мара настръхна, като чу това име.

— Тъхъ — обади се Сайма, като прибегна към типичния акцент на Лондондери, — праща ни лорд Сейнт Обин, тъй си е.

— Нали виждаш, мамо, Адриан ги е изпратил — рече Арабела и обърна широко отворени и пълни с надежда очи към все още маскираната Сайма. — Къде е лорд Сейнт Обин? Разправят, че е изключително красив. Твърдят дори, че е най-красивият мъж в цяла Ирландия. Наблизо ли е каретата му? Нямам търпение да го видя. Ние с него ще се оженим, нали знаете?

Мара едва се сдържа да не извика. Как бе възможно някоя жена да е толкова влюбена в подобно животно?

Сайма пристъпи още малко напред и заговори по-тихо:

— Опасявам се, че Негова светлост няма да дойде тук, мис Арабела. Нареди ми да ви кажа, че ако пожелаете да се върнете в Англия, ще ви разбере.

— Да се върне в Англия ли? — Малките очички на майката силно се разшириха. — Но ние току-що пристигаме, добра жено. Трябваше да пристигнем преди седмици и лорд Сейнт Обин знаеше това. Защо ще иска сега да заминем?

— Заради *bolgach De*.

— Моля?

Майката на Арабела изглеждаше силно озадачена.

— Май ще трябва да ви покажа.

Сайма посегна и бавно развърза връзките на черната си кадифена маска.

— О, божичко!

Бялото като порцелан лице на Арабела пребледня още повече.

— Мамо, какво ѝ има на лицето?

Майката на Арабела беше зяпнала от удивление, мълчеше като вкаменена и ужасено притискаше ръце към гърдите си. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да получи удар.

Хората наоколо се бяха спрели и гледаха ококорено. Мара трябваше да прехапе устни под маската си, за да не се разсмее с глас.

Белезите по лицето на Сайма бяха направени майсторски. Тя бе приготвила идеалната смес от кохинил и белило, за да придаде този възпален вид на кожата. Явно си бе струвало да загуби часове за тази работа, защото сега никой не би се досетил, че грозните белези по лицето на жената не са истински, нито пък някой би посмял да се приближи, за да разгледа добре такава грозотия.

— Всичко е наред — каза Сайма, като пристъпи, за да се опита да убеди двете жени в това.

Те отстъпиха назад.

— Не исках да ви изплаша. Няма нужда да се притеснявате. Най-накрая оздравях от шарката, останах жива, но белезите няма да се махнат. И все пак имах късмет. Накрая се оказа, че сме загубили двайсет и пет души, включително и моя скъп Хенри. — Тя престорено подсмръкна и избърса една въображаема сълза от окото си. — Не получихте ли писмото на Негова светлост?

Арабела и майка ѝ все още бяха така слисани от вида на ужасния призрак, който стоеше пред тях, че не можеха да продумат.

— Негова светлост ви писа, че в Кулхейвън е избухнала епидемия от шарка. Искаше да ви помоли да не идвате, но се страхуваше, че няма да получите писмото му. Изпрати ни да ви посрещнем, защото засега ние единствени оздравяхме. Ама щом вече сте тук, можете да дойдете в Кулхейвън и да се омъжите за него, стига и той да не се е разболял от шарка и да не е много зле. Хайде, можете да ме последвате. Каретата ви чака наблизко.

Сайма посегна да вземе куфара на майката. Но преди да успее да пипне дръжката му, жената протегна ръка да защити дъщеря си и да я дръпне назад.

— Почакайте малко, ако обичате. — Преглътна мъчително и продължи: — Да не би да искате да ми кажете, че лорд Сейнт Обин се е разболял от шарка?

Сайма сви рамене.

— Не се знае със сигурност. Не мога да разбера дали белезите по лицето му са от шарка, или просто е получил някакъв обрив. С времето ще си проличи. Пък и ние отсъстваме вече цяла седмица. — Тя погледна към Арабела и скръбно поклати глава. — Опасявам се, че вече може да сте станали вдовица, мис, дори още преди да сте се омъжили.

— Мамо... — Гласът на Арабела започна да трепери.

Майката я потупа по ръката.

— Всичко ще се оправи, Арабела.

Докато двете не откъсваха очи от лицето на Сайма, Мара крадешком хвърли поглед назад. Въглищата почти бяха изчезнали. Тълпата вече започваше да се разпръсва. След малко каретата щеше да продължи пътя си, за да дойде да прибере чакащите гости.

Времето изтичаше. Трябваше да побързат.

Тя се обърна към Арабела.

— А сега, ако желаете, можете да ни последвате — намеси се Мара, чието лице все още бе скрито под маската. — Веднага ще ви качим на каретата, която ще ви закара в Кулхейвън, за да можете да видите Негова светлост, преди да е станало твърде късно.

Тя посегна да вземе другия куфар.

— Почакайте за момент.

Мара застина на място, ръката ѝ продължаваше да стиска дръжката на куфара, докато майката на Арабела не откъсваше очи от маскираното ѝ лице.

— Защо това момиче не иска да махне маската си? — попита майката на Арабела, подозрително присвила очи.

Сайма пристъпи между двете и избута Мара назад.

— О, не, мисис, не искайте това. Шарката не пожали лицето на дъщеря ми, както направи с моето. Почти половината ѝ буза сякаш е разядена, тъй си е, дори някой мъж ще се разплаче само като я погледне. Онзи страхливец Джеймс Мартин, нейният годеник, щом я видя, хукна да бяга. Сърцето ѝ все още е разбито.

Тя потупа Мара по ръката.

— Всичко е наред, мила. Не можеш вечно да криеш лицето си под тази маска, нали знаеш. Все някой ден ще трябва да я свалиш. Хайде, бъди смела, милинка, покажи им лицето си.

Мара се поколеба, все едно че се опитваше да събере смелост, за да посегне към маската си с ръка, която бе покрита с онази отвратителна кална смес. Сърцето яростно се удряше в гърдите ѝ, защото знаеше, че собственото ѝ лице не е намазано, чудеше се какво да прави и се надяваше, че майката на Арабела ще я спре преди...

— Почакайте!

Мара бързо отдръпна ръката си.

Майката на Арабела отстъпи назад и с отвращение поклати глава.

— Моля ви, мис, не сваляйте маската си. Не е нужно да откривате лицето си. Напълно разбирам колебанието ви и ви изказвам най-дълбокото си съчувствие за случилото се. Можете да благодарите на Бога, че все още сте жива. Той милостиво е спасил живота ви, докато други не са имали това щастие. — Тя отстъпи назад и се прекръсти, докато продължаваше да нарежда: — Много добре стана, че дойдохте да ни посрещнете. Можете да се върнете в каретата на лорда без нас. Благодаря ви, че сте изминали целия този път дотук.

— Какво искате да кажете, мисис? — попита Сайма, като се преструваше на изненадана.

— Казах, че можете да ни оставите тук.

— Няма ли да дойдете в Кулхейвън?

— Не. Ние няма да отидем в Кулхейвън, нито където и да било другаде на този забравен и от Бога езически остров. Никъде няма да ходим, ще се върнем там, откъдето дойдохме. Ще отведе дъщеря си у дома. Можете да кажете на лорд Сейнт Обин, че внезапно сме се разболели и е трябвало да се върнем обратно. Ако искате, кажете му, че корабът ни е потънал в Ирландско море и затова сватба няма да има. Нито сега, нито когато и да било!

След това тя се обърна към Арабела и я сграбчи за лакътя.

— Той ни каза, че в Ирландия всичко било променено. Това било сигурно място, където човек можел да забогатее. Знаех си, че идването ни тук предвещава ужасни неща, но твоят кръстник Оливър не искаше и да чуе. Казваше, че тук ще си на сигурно място. Казваше, че можел да накара цялата армия да те защити. Е, и хиляда армии не биха могли да спрат шарката. Без дори да се посъветва с мен, той уреди да се омъжиш за един непознат, за човек, чието семейство предизвика един от най-големите скандали в лондонското общество, за човек, който е известен из цяла Англия като незаконородения лорд Сейнт Обин. Знаеш ли, че майка му беше прелюбодейка?

— Мамо...

— Наистина, Арабела, неговият собствен баща се опита да го лиши от наследство, защото не вярваше, че му е роден син, но после горкият човек беше принуден да го приеме. Ето това е... — тя разпери едната си ръка — ... това е мъжът, когото баща ти одобри за твой

съпруг, мъжът, заради когото прекосихме океана. И идваме тук, за да открием какво? — Тя разпери и другата си ръка. — Болести и мръсотия, а ето че се появи и дребна шарка. Това е лошо знамение, казвам ти. Опитах се да предупредя баща ти, казах му, че нещо такова ще се случи, но той не искаше да ме слуша. Бог изля гнева си върху ирландците, защото не желаят да се откажат от тази тяхна католическа религия.

После разярената жена се обърна към Мара и Сайма, които я гледаха с разширени от удивление очи.

— Няма да позволя моята дъщеря да страда заради вашите грехове. Това е Божие наказание, и още как. Помнете ми думата. Вие си докарахте Армагедон^[2] на главите, но аз нямам никакво намерение да бъда сред жертвите. Слава богу, че двамата още не са си дали клетви за вяност. Хайде, Арабела, ще се погрижа да се качим на първия кораб за Англия. А после ще се постарая да ти намерим нов съпруг, добър съпруг, който не е замесен в разни скандали и не страда от болести.

— Ами куфарите ни, мамо? Ами чеизът ми? Не можем да ги оставим...

— Ще си купим нови дрехи, когато стигнем в Англия, Арабела. Доколкото разбирам, сигурно всичките ни вещи вече са заразени. Искаш ли лицето ти да заприлича на това тук? Хайде. Побързай. Не дишай дълбоко и покрий носа и устата си с носната си кърпичка, преди и ние с теб да сме пипнали смъртоносната болест. О, мила, струва ми се, че вече имам сърбеж. Казват, че в началния стадий болестта можела да предизвика сърцебиене и ето че на мен малко ми прилошава. Може би вече съм се заразила. Побързай, Арабела, раздвижи се.

Преди Мара да успее да гъкне, жените изчезнаха. Двете със Сайма стояха и мълчаливо гледаха след тях. Мара си каза, че несъмнено прави услуга на Сейнт Обин, като отпраща това плашливо момиче и неговата злонравна майка.

— Представяш ли си — рече Сайма, — младата годеница вече си е имала едно наум за женитбата с Негова светлост или поне така излиза. Дори ти остави куфарите си. Много разумно от нейна страна, нали?

— И й трябваше само един миг, за да вземе решение. — Мара погледна към каруцата. Беше празна — и последната бучила въглища бе отмъкната. Падналото колело вече бе на мястото си. Каруцарят, истинският каруцар, беше дотичал от кръчмата с чаша пенлива бира в ръка и шумно оплакваше загубата на товара си. Той тежко се качи в каруцата, размаха юмрук и отвърна с ругатня на ругатнята на кочияша на каретата от Кулхейвън.

— Хайде, Сайма, по-бързо си сложи маската. Няма време да се измиеш. Каретата на лорда пристига, за да откара неговата дългоочаквана възлюблена и ние не бива да го разочароваме.

[1] Северна морска риба, от която добиват рибено масло. — Б.пр.

↑

[2] Сцената на последната битка между силите на доброто и злото в деня на Страшния съд. — Б.пр. ↑

2

Мара свали собствената си маска и приглади гънките на роклята си от гълъбовосива коприна, купена с последните скъпоценни монети, спестени от нищожната ѝ надница от хлебопекарницата, където бе работила през последните месеци. Когато каретата спря точно пред тях, тя се постара да се намръщи точно като майката на Арабела. Дори започна да потропва с крак.

— Вие ли сте мис Арабела? — попита кочияшът, като погледна надолу към нея изпод периферията на широкополата си черна шапка.

Той беше набит мъж, коремът му изпъваше до пръсване горната част на домашно ушития му панталон, а мръсносивата му риза бе окапана със соса от обеда му.

Мара вирна брадичка.

— Да, да, аз съм. Крайно време беше да пристигнете. Вече започвах да си мисля, че ще ме оставите да изгния на това окаяно пристанище.

— Негова светлост каза, че косата ви е по-черна от нощта, а лицето ви е като на ангел. Не ще и съмнение, бил е прав.

Мара реши, че с това цветисто слово мъжът по-скоро иска да смекчи гнева ѝ, отколкото да ѝ направи комплимент. Той скочи на земята, което беше истинско постижение за такъв пълен човек, смъкна шапката си и ѝ се поклони, като по този начин ѝ даде възможност да огледа идеално кръглото му и оплешивяващо теме.

— Името ми е Джордж Данвърс, мис Арабела, но можете да ме наричате Пъдж, както правят всички други. Приемете моите извинения за закъснението. Не можах да мина заради онази проклета каруца с въглища. Нямах как да се промъкна. — Но дадох да се разберат на тези проклети... — Той изведнъж млъкна. — Извинете, мис Арабела, онзи каруцар ми попречи да пристигна навреме при вас и аз му дадох да се разбере. Най-добре е да тръгваме колкото може по-скоро. Улиците гъмжат от хора, някои дори са задръстени от преобърнати каруци и карети, щото днес е пазарен ден. Ще ни трябва известно

време, за да се измъкнем. И ще ни се наложи да пътуваме много бързо, за да излезем от града преди мръкване. Това ли са куфарите ви?

Той посочи към изоставените куфари, които се намираха до мястото, където само преди минути бяха стояли Арабела и майка ѝ. Мара кимна утвърдително. Тя се отдръпна и изчака Пъдж да натовари куфарите на каретата.

— Можем да тръгваме — каза той, след като сложи и последния отзад и затегна ремъците. — Искам да се измъкнем по-бързо от града. След последните дъждове пътищата са доста кални и навсякъде гъмжи от крадци и тем подобни. Но вие няма защо да се притеснявате. — Пъдж потупа джоба си. — Негова светлост ми даде револвер, за да защитя дамите, ако се наложи.

Мара кимна, като се чудеше дали този човек, какъвто беше страхлив, щеше да успее да улучи цял хамбар, камо ли някой крадец, но все пак каза:

— Това е много успокоително, мистър Данвърс.

— Пъдж, мис Арабела. — Той се обърна към Сайма и погледът му се задържа върху маскираното ѝ лице. — Майка ви няма ли да ми даде наметалото си? В разгара на лятото сме и в каретата може да ви стане задушно, докато пътуваме за Кулхейвън.

— Тя не ми е майка. Това е моята прислужница Сайма. Морското ни пътешествие не ѝ се отрази добре, хвана я морска болест. Тя много лесно се простудява, затова ще си остане с наметалото и ще пътува с мен в каретата.

Пъдж присви очи и с кръглите си бузи ѝ заприлича на търкалящо се в калта прасе.

— Доколкото си спомням, Негова светлост ми каза, че майка ви ще ви придружава.

— Тя трябваше да дойде с мен, но се разболя преди заминаването. Не беше в състояние да пътува. Не можем да задържим кораба заради нея, затова Сайма дойде на нейно място. Веднага щом се оправи и може да пътува, майка ми ще се присъедини към нас в Кулхейвън.

Това обяснение изглежда, задоволи Пъдж, защото той кимна и тръгна към капрата, като килна назад шапката си.

— Е, тогава да тръгваме за Кулхейвън.

Но Мара не се помръдна и тогава той се спря, спомняйки си задълженията си на кочияш, обърна се и отново свали шапка.

— Извинете ме, мис Арабела. Не съм свикнал да возя такива фини дами като вас. Позволете ми, моля.

Той отвори вратата на каретата и свали дървената стълбичка, за да може тя да се качи. Мара го гледаше втренчено. Не се помръдна. Пъдж се усмихна глуповато и ѝ предложи ръката си.

— Може ли, мис Арабела? — Мара протегна дясната си ръка, за да му позволи да ѝ помогне. Пъдж я пое и очите му се разшириха при вида на червеникавите петна по бледата ѝ кожа. — Всемилоствиви боже! Какво е станало с ръката ви?

Мара се дръпна и скри ръката си в гънките на роклята.

— Нищо особено. Просто някакъв обрив поради морския въздух. Един ден не послушах съвета на прислужницата да си сложа ръкавиците и ето какво стана. Тя носи маска по същата причина, при тази нейна бяла кожа. Но няма нищо тревожно, уверявам те. Сайма казва, че всичко ще ми мине, преди да стигнем в Кулхейвън.

За да не даде възможност на Пъдж да размишлява повече, тя побърза да се качи без негова помощ в каретата. Сайма веднага я последва и рязко затвори вратата направо в лицето на слисания Пъдж.

— На косъм се измъкнахме — каза Мара, като дръпна пердето на прозореца. Отпусна се назад и въздъхна тежко. — Очите му направо щяха да изскочат от орбитите, когато видя белезите по ръката ми. — Каретата потегли и тя надникна през предното прозорче. — Сигурно щеше да припадне, ако беше видял обезобразеното ти лице. Е, добре, Сайма, вече потеглихме. Можеш да свалиш маската си.

Покритото с белези лице на Сайма се появи изпод черната кадифена маска.

— Трябваше да изберете точно най-горещия ден в ирландската история, за да ме накарате да нося наметало и маска. Имах чувството, че ще се задуша под всичко това.

Тя смъкна наметалото от раменете си и го хвърли на отсрещната седалка, после сложи краката си върху него и разкопча копчетата около шията си.

— Първо шарка, после морска болест — рече Сайма, като си вееше с ръка. — Заради този ваш налудничав план скоро ще ме

изкарате и мъртва. — Погледна към Мара, която едва се сдържаше да не избухне в смях. — Защо ви е толкова смешно, мис?

— О, Сайма, лицето ти! Изглежда направо ужасно. Дори някой храбър мъж може да се изплаши до смърт и рано — рано да се спомине. Никак не е чудно, че онези двете избягаха така. Нямаха търпение да се махнат. Майката на Арабела направо щеше да припадне само като те погледна. Видя ли лицето ѝ? Наистина то се промени няколко пъти и всеки път изглеждаше все по-ужасено.

Сайма се усмихна, при което белезите още по-ярко изпъкнаха върху лицето ѝ. Тя посегна и отлепи едно парченце глина от носа си, повъртя го между пръстите си, докато се превърна в червено топченце.

— Ъхъ, любовта на майка ми към сцената май се оказа полезна в края на краищата. От нея научих как човек може да промени външността си. И вие изглеждате добре. — Сайма посегна и дръпна една дълга черна къдрица, която се беше измъкнала от прическата на Мара. — Хич не си личи, че косата ви е рижа при всичката тая черна боя. Слава богу, че Арабела не е блондинка. Щях хубавичко да се измъча, докато изруся огнената ви коса. И щеше да си остане така. Сега поне ще можете да измиете боята, щом решите да се откажете от тези глупости.

— Е, няма да се откажа, тъй че избий тази мисъл от главата си. Засега се справяме успешно, нали?

Сайма се облегна назад и лицето ѝ придоби мрачно изражение...

— Това, че играете ролята на кръщелницата на онзи дявол Кромуюел е достатъчно лошо, ама на всичко отгоре смятате да се омъжите за англичанин. Вашата мила майка щеше да се преобърне в гроба, ако знаеше.

— В случай че си забравила, ще ти напомня, че моята мила майка също се е омъжила за англичанин.

— Баща ви беше друго нещо. Никога не се държеше като англичанин. Доколкото ми е известно, той беше келт.

— Татковата фамилия има синя английска кръв във вените си.

— Е, въпреки това аз не одобрявам този ваш план. Не знам какво си е мислил брат ви Оуън, когато пълнеше упоритата ви главичка с подобни налудничави идеи. Ако питате мен, ние двете ще се озовем направо на Тайбърнската^[1] бесилка. — Тя погледна към Мара с

ъгълчето на окоето си и добави в стила на Арабелината майка: — Или при Армагедон.

Мара нямаше никакво намерение да се обезсърчава, още повече че всичко вървеше според плановете ѝ.

— Оуън просто ми даде необходимите сведения. Идеята беше моя. И никой не те кара да идваш с мен. Ти не ми дължиш нищо. Свободна си да си тръгнеш, когато поискаш. Всъщност — тя се усмихна дяволито — не искаш ли сега да помоля кочияша да спре, за да слезеш, преди да сме напуснали града?

Сайма не ѝ отговори. Тъй като знаеше, че никога няма да изостави повереницата си, тя се зае да разглежда околността през една пролука на пердето. Току-що бяха подминали портите „Сейнт Николас“ край река Подъл и се носеха към високия шпил на катедралата „Сейнт Патрик“.

— Само гледайте да не ви застигне дъждът, иначе всичката тази боя ще стане по-черна и от водите на Лифи.

Мара бръкна в чантичката си и извади една кърпичка. Подхвърли я на Сайма.

— Ето вземи. Най-добре е да изчистиш лицето си, защото иначе Негова светлост Адриан Август Рос, лорд Сейнт Обин, няма да ни позволи да влезем в моя замък.

Сайма взе кърпичката и започна да сваля мазилото от лицето си.

— Искан ми се да се откажете от вашия план. Той не предвещава нищо добро за мен. Ами какво ще стане, ако лорд Сейнт Обин открие, че не сте истинската Арабела? Чувала съм да разправят, че имал отвратителен нрав и бил много силен. Казваха, че пипнал един браконьер, който откраднал заек от кулхейвънските му земи, и така го ударил по лицето, че носът му хлътнал навътре.

Мара си представи това и цялата потрепери, но се постара да не мисли за такива неща.

— Глупости. Той и неговите събратя са истинските крадци. В продължение на повече от сто години Кулхейвън е принадлежал на моето семейство, докато онзи окаян Кромуюел не ни е отнел всичко. И защо? Защото баща ми — англичанинът, се е оженил за майка ми, която е ирландка, само за това. Не е имало никакви доказателства, че баща ми е бил поддръжник на О'Нийл и неговите хора. Той дори не е бил католик. Не е участвал в онова, което се е случило в Ълстър. Но се

е оженил за ирландка, с което според тях сам се е лишил от правата си върху собствената си земя. Той умря от глад в един дъблински затвор, опитвайки се да получи извънредно помилване, за да не му отнемат Кулхейвън. Майка ми се опита да защити нашия дом от кръвожадните войници на Кромюел и беше убита.

— И на мен всичко това ми е добре известно, но то няма значение за Протектората^[2].

— Да бъде проклет и да се провали вдън земя тоя Протекторат!

— Ама че език имате, мис.

— О, съжалявам, Сайма, но смятам, че имам право да се опитам да си върна онова, което са ми отнели по незаконен път. Пък и как би могъл лорд Сейнт Обин да разбере, че аз не съм истинската Арабела? Той никога не я е виждал. Ухажвал я е само чрез писма, и то през последните шест месеца. Оуен е проследил всичките им писма. За лорда знам всичко, което ми е необходимо. А ти нали чу какво каза майка й? Тяхната женитба е била уредена от бащата на Арабела и лорд — протектора Кромюел. Те дори не са познавали лорда, а той само знае, че Арабела ще пристигне в Дъблин, за да се омъжи за него. Казали са му, че тя има черна коса и благодарение на твоята рецепта сега косата ми е черна. Той няма никаква представа, че Арабела вече си е запазила място на кораба за Англия, вместо да се омъжи за някакъв си болен от шарка мъж, когото никога не е виждала, а очевидно не изпитва нежни чувства към своята годеница, иначе сам щеше да дойде да я закара до Кулхейвън.

— Да, ама какво ще стане, ако майката напише писмо на лорда, след като двете се приберат в Англия?

Мара сви рамене.

— Какво ме интересува? Докато те преплуват Ирландско море, докато се върнат в провинциалното си имение, разкажат за нещастieto на бащата на Арабела и изпратят това писмо, аз вече ще съм получила всичко, което искам, дори ако предположим, че писмото не се загуби някъде. Тогава вече ще съм жена на Сейнт Обин, ще нося в утробата си неговото дете и най-накрая ще му отмъстя, задето съсипа цялото ми семейство.

[1] Тайбърн е мястото, където са били извършвани публични екзекуции в Лондон. Съществувало е в продължение на 600 години. —

Б.пр. ↑

[2] Военната диктатура на Оливър Кромвел и неговия син Ричард (1653–1659). — Б.пр. ↑

3

Мара повдигна ъгълчето на пердето, което закриваше прозореца на каретата, и погледна към яркото утринно слънце. То обещаваще още един великолепен ден, а небето над него бе чисто и синьо, додето поглед стигаше. По нейно настояване Пъдж бе карал през цялата нощ, спря само два пъти — да напои конете и да позволи на Мара и Сайма да хапнат от студения пай с месо и от вкусното сирене, които носеше със себе си.

От храната и клатушкането на каретата само още повече ѝ призля на стомаха. Тя бе накарала Пъдж да повярва, че бърза толкова много, защото като бъдеща невеста няма търпение да види годеника си. А всъщност гореше от нетърпение да се прибере отново у дома в Кулхейвън и с всяка миля нетърпението ѝ нарастваше все повече.

Поради това, както и поради мъчителния страх от срещата с лорд Сейнт Обин, пред когото щеше да се представи като негова годеница, каретата ѝ се виждаше още по-тясна и потискаща.

Мара вдъхна дълбоко утринния въздух, надявайки се да пооблекчи напрежението, което стягаше гърдите ѝ. През цялата нощ не беше мигнала, в главата ѝ шеметно се въртяха разни мисли за онова, което я очакваше напред. От друга страна, Сайма изглеждаше съвсем безгрижна, друсаше се по неравния път и хъркаше като пиян моряк. Едва — едва помръдна, когато Пъдж се отклони от пътя и подкара каретата направо през едно вонящо тресавище, което накара Мара да се запита къде ли Сейнт Обин бе намерил този некадърен кочияш.

През дългата и безсънна нощ тя се бе задоволила с това да се визира навън, да брой звездите на нощното небе и да си спомня за детството си. Почти беше забравила колко много бе обичала някога тази дива и прекрасна земя, защото бяха изминали години, откакто я видя за последен път.

След изгрев-слънце пейзажът наоколо вече започна да ѝ се вижда познат и тя взе да различава някои от по-значимите забележителности. Късно предишния ден, точно преди слънцето да се гмурне отвъд

планините, бяха минали покрай големия дъб на Алму, близо до графство Килдеър, където според легендата била заровена главата на митичния герой Фъргал Макмейл Дуин, след като бил убит по време на бой. В зори бяха зърнали и Скалата на великана, която обикновено в привечерния здрач приличаше на величествен трол, готов да сграбчи някой нищо неподозиращ пътник. Мара си спомни как, когато беше съвсем мъничко момиченце, най-големият ѝ брат Найл ѝ разказваше, че тази скала някога била великан, когото великият келтски бог Дагда вкаменил, задето изял жителите на близкото село. С какъв страх се беше взирала в тази скала някога, когато се бе случвало да минат покрай нея, защото ѝ се струваше, че ще оживее, за да изяде и нея. И през ум не беше ѝ минавало тогава, че един истински демон ще дойде някой ден и ще погълне цяла Ирландия — демон на име Кромуюел.

Вече бяха далеч от града, наоколо се виждаха все повече дървета, които на някои места растяха така нагъсто, че почти напълно закриваха слънцето. Тогава Пъдж подкарваше по-бързо конете, явно надявайки се да изпревари разбойниците, които навярно се бяха притаили в сенките на дърветата.

Но колкото по-познато ѝ беше всичко наоколо, толкова по-силно бе шокирана от светотатствената разруха, сътворена от ръцете на злодея Кромуюел.

Изминаваха десетки мили, без да зърнат нито едно живо същество, било то човек или животно. Високите и непоклатими замъци, които се бяха извисявали там от векове, крепостите, за които бе смятала, че ще останат непокътнати до края на света, се бяха превърнали в почернели руини, изгорени и разрушени от армията на Кромуюел по времето, когато бе плякосвала из цялата страна. Полята, където бе расла златна пшеница и царевица, и тучните зелени пасбища, хранили някога ирландските овце, сега бяха изгорени и осолени, за да не могат да родят нищо.

Това бе отмъщението на Протектората за убитите англичани в Ълстър по време на Ирландското въстание, оглавявано от сър Фелим О'Нийл и известно като „Голямото клане“. Кромуюел го бе нарекъл „Божие наказание“ и жестоко бе отмъстил за него на жените и децата, останали да живеят в именията, докато мъжете участваха във войната или се бореха за живота си в килиите на дъблинския затвор подобно на баща ѝ.

Миля след миля Мара наблюдаваше последиците от развихрилия се гняв на Кромуюел, живите бяха оставени да умират от глад на почти съсипаната си земя, мъртвите — имаше толкова много мъртви — лежаха в канавките или висяха обесени по клоните на дърветата, хищни птици и вълци разкъсваха плътта им и това бе предупреждение за всеки, който би дръзнал да се противопостави на законите на Кромуюел. И миризмата, тази ужасна миризма на смърт, сякаш бе пропила всичко наоколо. Мара се питаше дали някога ще може да я измие от кожата си.

С всяка измината миля, която я приближаваше към целта, и след всяко разрушено имение, покрай което минаваха, тя си мислеше със страх за бъдещето. Какво ли изобщо беше останало от Кулхейвън, та да си струва да се бори за него? Знаеше, че лорд Сейнт Обин го притежава и живее там. То му беше дадено от неговия чичо Джеймс Рос — авантюрист, който получил имението в знак на благодарност заради финансовата подкрепа, която оказал на каузата на Кромуюел. Ами какво щеше да стане, ако замъкът, нейният дом, беше сринат със земята, подобно на толкова много други, и за нея не оставаше нищо друго, освен порутените му останки и спомените за миналото? Какво щеше да прави, ако се окажеше, че се е захванала с тази опасна мисия само за да открие, че нищо не е останало от Кулхейвън?

„Това няма никакво значение“ — твърдо си каза тя. И самият Кромуюел не би могъл да ѝ отнеме истинския Кулхейвън, който бе устоял на жестоки нападения само за да се извиси отново, всеки път тържествуващ, всеки път по-велик от преди. Точно в този миг, сякаш за да се увери, че страховете ѝ са съвсем неоснователни, каретата бавно направи завой и пред нея, отвъд дълбокото и скалисто дефиле на река Хор, изникна замъкът Кулхейвън.

Дъхът на Мара секна, щом зърна скъпия си дом. Построен преди близо два века от средновековен рицар на име Рупърт де Кейлвън, замъкът имаше две крила, зидовете му бяха дебели два метра, като външните бяха порутени и обрасли с бръшлян. Малка рекичка течеше покрай стените откъм южната му страна и се вливаше в едно езерце, скрито дълбоко в гората. В неразнеслата се още утринна мъгла величествено се извисяваше една — единствена кула, а другата бе срината под непрекъснатия обстрел на големия катапулт на Кромуюеловата войска.

Не, Кулхейвън никак не беше се променил. Въпреки че неговите прекрасни сиви стени бяха станали свидетелки на войната и убийствата, въпреки че враговете бяха нахлули вътре, Кулхейвън все още бе онзи приказен замък, който тя познаваше.

Но когато каретата се приближи и Мара зърна отблизо фасадата му, разбра, че има известна промяна. Откъм западната му страна имаше една по-модерна пристройка от червени тухли и бяла вар с високи остъклени прозорци и широко, стръмно спускащо се стълбище, което водеше към голяма порта, толкова различна от добре познатите ѝ вертикална решетка и подвижен мост. Кариатиди на богините Афродита и Атина се издигаха от двете страни на входа, а два каменни лъва, готови за скок, пазеха стълбището, водещо към него.

След като видя от прозореца на каретата, че Кулхейвън си стои на мястото, Мара — неизвестно защо — очакваше да е останал непокътнат. И сега, като го видя така променен и непривично нов, мигновено изгуби кураж.

Но ѝ трябваше само миг, за да възвърне самообладанието си.

При вида на глутницата лаещи и разярени хрътки, които бързо се носеха по алеята към тях, тя веднага си спомни за какво е дошла. Въпреки промяната, това беше Кулхейвън, а този Кулхейвън несъмнено ѝ принадлежеше по право. Това тук бе нейното семейство. Нейното минало. И никой, дори самият Оливър Кромуюел, нямаше право да ѝ го отнеме.

— Има промяна — обади се Сайма, която сякаш с лекота четеше мислите ѝ.

Мара дори не знаеше, че прислужницата ѝ се е събудила.

— Да, но поне не са го съборили целия като замъка Клунис. Оставили са го непокътнат, дори останките от сринатата кула си стоят на мястото. Но и при това положение пристройката сякаш разкрасява Кулхейвън, вместо да го засенчва, не смяташ ли?

И отново, за кой ли път през последните дни, Сайма ѝ отвърна с мълчание, сякаш искаше да ѝ каже, че не може да измами никого. На Мара ѝ беше ужасно неприятно, че прислужницата ѝ е права, но тя не желаше тази дребна промяна да я отклони от целта ѝ. Как бе могла изобщо да очаква, че Кулхейвън ще си остане съвсем същият? Замъкът бе изкарал под обсада близо десет месеца, хората не допускаха наблизко хора на Кромуюел, като хвърляха камъни и горящи въглени върху

главите им. Ала въпреки храбрия отпор, в една бурна нощ войниците на Кромуел бяха успели да проникнат вътре. Много неща се бяха променили в дома на Мара, откакто го беше напуснала. Мнозина се бяха опитали да го унищожат, но въпреки променения си външен вид, той щеше винаги да живее в сърцето ѝ.

Тя затвори очи и си представи онзи Кулхейвън, който си спомняше, който обичаше повече от всичко друго. Пое си дълбоко дъх и усети сладкия аромат на цъфналите череша и липи, извисяващи се от двете страни на тясната централна алея. Тя си беше у дома, най-после си беше у дома, в този прекрасен и величествен замък, където бе родена, където бе тичала, следвана неотклонно от Сайма, и се бе крила във всяко кътче, и бе изкачвала стотиците стъпала, водещи към върха на Кървавата кула.

Кулата.

Гърлото ѝ се сви, щом си припомни древното име на тази кула. Всъщност никой не знаеше кога бе придобила печалната си слава. Както изглеждаше, векове наред само това място в Кулхейвън беше свързано с нещастия и трагедии. От поколение на поколение се предаваха историите за преждевременната смърт на нещастниците, сполетяла ги по някаква тайнствена причина точно на това място.

Но в детските си години не бе изпитвала страх от кулата, защото нямаше нищо общо с лошата ѝ слава. Все пак брат ѝ Оуън тогава обичаше да я плаши с истории за зли духове, но тя просто се смееше и не му вярваше. Едва през последния ѝ ден в Кулхейвън, когато войниците най-накрая прехвърлиха защитните му стени, и за нея се сбъдна пророчеството за кулата.

Мара все още виждаше как майка ѝ — красивата Едана, кръстена на една ирландска светица от шести век, с дългата си рижа коса, развяваща се след нея като ярко наметало, отказва да изпълни заповедите на войниците и да предаде ключовете на Кулхейвън. Докато враговете държаха на прицел всички врати на замъка, тя бе извикала настрана Мара и Оуън, най-малкия от тримата ѝ братя.

— Деца мои — беше им казала, притискайки ги силно до гърдите си, — ако през тази нощ замъкът падне в ръцете на врага, обещавайте ми, че един ден ще дойдете тук, за да си го възвърнете и да отмъстите. Трябва да ми обещаете, че наследниците на фамилията

Диспенсър ще получат своето. Защото ако не го направите, Кулхейвън ще загине.

Командирът на англичаните бе наредил на Едана да се предаде. Но бе последвал бързият ѝ отговор: по-скоро ще умре, но ще запази Кулхейвън, вместо да живее и да го види в ръцете на проклетата Кромуюлова армия. Командирът я бе осведомил, че за нея и децата ѝ няма да има милост. Тя бе трябвало да понася грозните обиди, които войниците крещяха отвън, надявайки се да я изплашат и да я накарат да се предаде. Но майка ѝ беше силна жена. Дори когато войниците вече бяха прехвърлили външната стена и се намираха едва ли не на крачка от тях, тя храбро бе вдигнала старата пушка на съпруга си, готова да застреля първия, който би дръзнал да пристъпи по свещената каменна настилка на Кулхейвън.

И само след секунди рязко се бе дръпнала назад, мускетът бе изтракал на пода и тя безжизнено се бе свлякла до него.

През онази нощ Мара бе видяла как умира майка ѝ, така както и баща ѝ бе убит по-рано от Кромуюловите пуритани. Обзети от алчност, войниците набързо бяха опустошили замъка. Бяха им дали да пият алкохол, за да станат „по-храбри“, а и командирите им ги насъскваха допълнително, като им позволяваха да плячкосват свободно. Те бяха задигнали всички ценни вещи от замъка, а Мара и Сайма бяха спасили живота си, като избягаха през тайния тунел под стените на Кулхейвън и се бяха скрили в селото, намиращо се в подножието на големия хълм, върху който се издигаше замъкът.

Именно през онази нощ в очите на света Кулхейвън се бе превърнал в собственост на Протектората, за да бъде поднесен по-късно, подобно на някакво лакомство, на един от доверените хора на Кромуюел.

И пак през онази нощ Мара се бе заклела да се върне и да изпълни обещанието, което бе дала на майка си.

— Вижте, милейди — рече Сайма, когато каретата зави пред входа на новата пристройка, — това е градината на майка ви.

Мара неволно се усмихна при вида на разцъфналите рози и рододендрони, засадени от двете страни на алеята. Когато за последен път бе видяла тази градина, окопавана и садена от ръцете на майка ѝ, тя бе стъпкана от ботушите на Кромуюловите пуритани. А сега бе обсипана с ярки, живи цветове, сладкият им аромат изпълваше въздуха

и сякаш нищо не се бе случило в миналото, сякаш майка ѝ не беше погребана в никому неизвестен гроб някъде край стените на замъка, а щеше да се появи на стълбищната площадка.

Каретата бавно намали ход и спря, а сърцето на Мара лудо заби като чу как Пъдж слезе от капрата. Толкова хубаво беше да се върне у дома. Знаеше, че майка ѝ би искала точно това.

Дори Сайма, въпреки възраженията си, изглеждаше щастлива от това завръщане, защото очите ѝ радостно блестяха.

— Ето че пристигнахме, милейди. Най-после сме си у дома. У дома.

— Да, знам. Направо не мога да повярвам. Вече бях започнала да си мисля, че няма да доживеем този ден. Сега трябва да се заемем с осъществяването на моя план и не забравяй, че оттук нататък ще ме наричаш Арабела.

Вратата на каретата тържествено се отвори. Една облечена с ръкавица ръка се протегна към нея, за да ѝ помогне да слезе. Мара я пое, като се стараеше да не издава отвращението си към човека, за когото щеше да се омъжи.

Но както изглеждаше, мъжът, който така изискано ѝ подаде ръка, не беше лорд Сейнт Обин. Този бе облечен с красива ливрея в златисто и черно и вероятно беше лакей или икономът.

— Добре дошли, мис Арабела, добре дошли в Кулхейвън. Аз съм Питър Шипли, икономът на лорд Сейнт Обин. — Явно бе по-възрастен от господаря си, говореше като джентълмен и ѝ се поклони въпреки огромния си ръст. Кестенявата му коса бе посребрена на слепоочията, а очите му някак странно приличаха на очичките на врабче. — Негова светлост изразява съжалението си, че не може лично да ви посрещне, но се наложи да замине за северните покрайнини на имението. Опасявам се, че онези досадни ирландски тори са отмъкнали овцете му. Но няма никакви причини за тревога. В Кулхейвън вие ще бъдете в пълна безопасност.

Мара запази мълчание. Само да можеше той да разбере, че бе подал ръка на една досадна ирландка.

— Дълго ли ще се забави лорд Сейнт Обин? — с лекота произнесе тя на английски.

— Не, мис Арабела. Негова светлост смята да се прибере надвечер. Той реши, че сигурно ще бъдете уморена от пътуването,

затова ме помоли да ви покажа стаята ви, където ще можете да си поотпочинете, преди да се е прибрал за вечеря. Надявам се, че не сте прекалено изморена от пътуването. — Той я отведе до стълбището, където я чакаше една възрастна прислужница. — Това е нашата икономка мисис Данбъри. Тя ще ви заведе в стаята ви. Лакеите веднага ще донесат багажа ви. За майка ви е приготвена отделна стая, точно срещу вашата.

Мара се обърна към него.

— О, майка ми не можа да пътува с мен. Разболя се точно когато трябваше да тръгнем. Това е моята прислужница Сайма. Бих искала тя да се настани в моята стая.

— Ще ѝ сложим в гостната леглото на колелца, което пазим за прислугата — каза мисис Данбъри, пълна жена с прошарени коси и кръгли като ябълки бузи, която веднага взе положението в свои ръце и остави Питър Шипли в преддверието. — Радваме се, че най-последно пристигнахте, мис Арабела. Покрай последните неприятности ние се притеснявахме, че няма да можете да пътувате.

— Неприятности ли?

— Да. Както спомена мистър Шипли, една банда ирландски тори се е настанила в близката горичка. Крадат добитък от Кулхейвън и от съседните имения. Дори са обрели съпругата на лорд Лейкууд, докато пътувала с каретата си покрай другия бряг на реката. Взели всичките ѝ бижута и дори венчалната ѝ халка. Бедничката, заключила се е в стаята си и не смее да излезе, защото се страхува, че пак ще я ограбят.

Мара мигновено се сети за брат си Оуън.

— Но не са я наранили, нали?

— Доста се е изплашила, но иначе никак не е пострадала. Не се притеснявайте, мис Арабела. Негова светлост ви беше осигурил безопасно пътуване. Като се има предвид какъв пост заема вашият кръстник, Негова светлост можеше да накара цялата армия на Кромвел да ви придружи, ако беше необходимо.

Мара само ѝ кимна в отговор. Оуън не беше ѝ се обаждал от близо шест седмици, откакто ѝ бе дал последните сведения, необходими за осъществяването на нейния план. Именно той бе научил, че лорд Сейнт Обин е станал притежател на Кулхейвън и я беше снабдил с необходимата информация, за да може успешно да се

представи като Арабела. Дори не знаеше дали Мара се е заела с тази задача.

Последния път бе научила, че се е присъединил към банда тори, точно като онези, които описа мисис Данбъри, и затова се страхуваше, че брат ѝ вече може да е заловен и да пътува към Южните морета, за да бъде хвърлен в затвора или, което бе още по-лошо, да виси на някоя бесилка край изоставен селски път.

От Дъблин насам Мара често бе виждала по пътя онези зловещи железни клетки и все се надяваше, че Оуън не е сред нещастниците, чиито останки бяха заключени в тях. Но не можеше да бъде сигурна. Трупове бяха почти разложени и накълвани от птиците, тъй че бе невъзможно да бъдат разпознати. Но като виждаше нарастващия им брой и като знаеше как брат ѝ бе тръгнал да скита по пътищата, все повече ѝ се струваше, че е възможно и неговият труп да е сред тях.

— Оттук, мис Арабела.

Портите на Кулхейвън се затвориха зад гърба на Мара и тя изведнъж бе обзета от тревога. Ами какво щеше да стане, ако в края на краищата откриеха, че тя не е истинската Арабела? Дали нямаше да я арестуват и да я хвърлят в Дъблинския замък — затвор? Беше чувала за жени, които са били обесени само защото са укривали ирландски патриоти. Какво ли щяха да ѝ сторят, задето се представяше за кръщелницата на самия лорд — протектор?

Думите на мисис Данбъри бяха заглушени от развълнувания лай на няколко хрътки, които бяха дотичали, за да посрещнат Мара. Едно съвсем малко кутре подскочи на задните си крака срещу нея, а тъмните му очички весело святкаха.

— Охо, здрасти! — засмя се Мара и потупа кутретото по главата.

— Чибя, махай се оттам, мелез такъв! — каза мисис Данбъри и набързо прогони животното, като размаха парцала за бърсане на прах. — Моля за извинение, мис Арабела, тези животни понякога не си знаят силата. Смятат, че са длъжни да скочат върху всеки посетител, щом се появи на вратата. Но няма защо да се страхувате от тях. Съвсем безопасни са. Негова светлост не ги държи тук, за да го пазят, а по-скоро за да му правят компания и да му топят краката в студените нощи.

— Всичко е наред. Смятам, че са прекрасни.

Мара едва не ѝ каза, че ѝ напомнят за нейното собствено куче от детските ѝ години — едро кафяво животно на черни петна на име Тоърнийч, което на келтски означаваше „мълния“. Но навреме се усети. Тя си спомни как кучето всяка сутрин стоеше в подножието на стълбите и я чакаше да излезе от стаята си, защото майка ѝ не му позволяваше да се качва на горния етаж. Запита се какво ли е станало с това огромно животно, след като замъкът бе ограбен. Дали не беше изхвърлено от замъка, подобно на другите му предишни обитатели, и оставено да умира от глад, докато новият английски лорд се хранеше като крал и дебелееше благодарение на онова, което всички бяха изкарали с тежък труд?

Мара последва Данбъри по централния коридор на замъка, където имаше идеално излъскани мебели и миришеше на пчелен восък, до голямо дъбово стълбище, водещо на втория етаж. Стените наоколо бяха покрити от пода до тавана с красиво резбована облицовка от същото тъмно дъбово дърво, което придобиваше златисти оттенъци на светлината на свещите. Високият таван бе измазан с хоросан и украсен със сложни спираловидни орнаменти и безброй изрисувани птички и херувимчета.

Когато стигнаха до първата стълбищна площадка, Мара спря и впери поглед в един голям портрет, окачен точно отсреща на горния етаж. На него бе изобразен много едър и внушителен мъж, яхнал як черен жребец. Гъстата му кестенява коса проблясваше под слънчевите лъчи, които сякаш извираха точно от небесата над главата му. Суровите му златисто — кафяви очи я гледаха свирепо от платното и я пронизваха, а устните му бяха леко извити нагоре, като че ли вече бе прозрял хитрините ѝ.

Не беше необходимо да ѝ казват, Мара сама разбра, че това е той.

Незаконороденият лорд Сейнт Обин, Адриан Август Рос, приближен и съветник на лорд — протектора. Дори образът му изглеждаше толкова огромен, толкова застрашителен, сякаш можеше да я смаже с огромния си юмрук, облечен в ръкавица. И сега, без да откъсва очи от него, Мара изведнъж усети, че трепери, сякаш от студ.

— О, да, това е нашият лорд Сейнт Обин — каза мисис Данбъри. — Бях забравила, че никога не сте го виждали. Нали е много красив? Вдъхва респект, и още как. Това е необходимо след скандала и всичко останало, но той стои над тези неща, над нещастното си минало. Не

обръщайте внимание на това злобно изражение. Той ни най-малко не внушава страх и всъщност е доста сговорчив, когато човек го опознае добре, а вие като негова съпруга несъмнено ще сторите това. Моля, вървете след мен, мис Арабела. Приготвили сме ви спалня в западното крило. Изглежда много светла и просторна сега, след като сменихме мебелировката и тъй нататък. Надявам се, че ще ви хареса.

Мара почти не чу думите на мисис Данбъри. Тя все още бе завладяна от портрета, от портрета на Сейнт Обин, и не можеше да откъсне поглед от тези странни златисто — кафяви очи. Сърцето ѝ биеше учестено, а дланите ѝ овлажняха, щом стисна юмруци. Повтори си част от думите на мисис Данбъри. Злобно изражение. Ами — направо беше ужасяващо. Само изражението му можеше да накара повечето мъже да затреперят от страх. Никак не бе чудно, че се бе издигнал толкова бързо сред приближените на Кромуел.

Божичко, какво бе направила тя?

Смяташе, че ще е много лесно да измами някакъв си мекушав английски лорд, който бе обърнал гръб на своя крал заради собствените си интереси. Смяташе, че той ще прекарва повечето си време в Англия, в тамошните си имения, че Кулхейвън е само един от многобройните му имоти, но още в коридора си личеше, че се е настанил тук за постоянно. И имаше вид на човек, който не търпи никакви възражения. Явно тук неговата дума беше закон. Безспорно. Извън всякакво съмнение. Но всъщност какво ли би трябвало да очаква? — запита се тя. Той носеше имената на двама римски императори, нали? И за този човек тя трябваше да се омъжи?

Мара си наложи да откъсне поглед от страшния му образ. Не можеше да позволи на този мъж, когото още не беше виждала, да ѝ оказва такова въздействие. Слава богу, това беше само един портрет, а не човек от плът и кръв, който я гледа заплашително. Художникът навярно се бе постарал да го направи да изглежда такъв огромен и страшен.

Разбира се, че беше така. Никой не можеше да изглежда толкова жесток в реалния живот. Всичко това се дължеше на опънатите ѝ нерви, защото се бе завърнала у дома след толкова много години и пред нея бяха възкръснали спомените за онази ужасна нощ, дължеше се и на мисълта за опасната игра, която вече играеше. Няма връщане назад — каза си тя. Не и сега, когато беше толкова близко до целта си,

до отмъщението, така мечтано и толкова дълго подготвяно от онази ужасна есенна нощ, когато майка ѝ се бе свлякла пред очите ѝ на каменния под в Кървавата кула.

4

На върха на обраслия с трева хълм Адриан дръпна здраво поводите на жребеца, който буквално затанцува на задните си крака под него. Той потупа мускулестия врат на животното, отпусна се върху коженото седло, което изскърца под тежестта му, и впери поглед в ширналия се пред него пейзаж.

Господи, колко красива бе тази земя! През зимата хълмовете сякаш бяха пестеливо поръсени с бял прах, а оголените клони на дърветата стърчаха под безкрайното лазурносиньо небе. А сега през лятото, неговото първо лято в Кулхейвън, короните на дърветата бяха гъсти и зелени, а тучните поля обсипани с безброй пъстри диви цветя и се простираха докъдето погледът му стигаше. Някъде високо над главата му плавно се рееше самотен керкенец, синкаво — сивото му тяло успяваше да устои на силния източен вятър. В далечината се издигаше високата кула на Кулхейвън и подобно на някакъв огромен сив страж бдеше над околните поля.

Да, в това диво, девствено място имаше нещо, което го привличаше повече от всичко друго. Той не знаеше какво е то, но откакто беше пристигнал тук преди близо седем месеца, все му се струваше, че преди не е живял истински, че не е имал свой дом.

И ето че то беше негово.

Как му се искаше бившият лорд Сейнт Обин, Орест Рос, този образец на праведност, когото повечето хора биха нарекли негов баща, да можеше сега да го види. Той, неговият незаконороден син, сега владееше повече от хиляда акра от най-хубавата и най-плодородна земя в цяла Ирландия. Имението Кулхейвън можеше да съперничи и по размери, и по красота на Росингам, наследствената резиденция на фамилията Сейнт Обин, сгושена сред хълмовете на Дорсет. Надяваше се набожният лорд да изгние в ада, като знае, че синът, когото не искаше да признае за свой, когото се бе опитал да обяви за незаконороден, се е издигнал над общественото положение, осигурено му от бащата.

Задачата не беше лесна. Баща му Орест се бе постарал той завинаги да бъде белязан от скандала, свързан със съмнителния му произход, оставяйки го да живее сам като известния в цяла Англия незаконороден лорд Сейнт Обин. И отгоре на всичко, след като го беше подложил на това унижение, баща му се бе погрижил да отнеме единствения наистина близък човек на Адриан — майка му Елизабет, като я бе застрелял, докато тя спеше в леглото си. И единственото добро, което Орест бе сторил в живота си, бе веднага след това да обърне пушката срещу себе си и да прекъсне жалкото си съществуване.

Адриан смушка коня с токовете на ботушите си и пое надолу по склона на хълма, като го остави сам да намери тясната, обрасла с трева пътечка. Мислите за баща му развалиха неговото настроение и той въздъхна дълбоко, надявайки се да укроти малко насъбралия се в гърдите му гняв. Нещо изшумоля и го накара да дръпне юздите и да посегне към револвера си, но това беше само една кошута с бяла задница, която изскочи иззад високите храсти и изчезна в гъсталака наблизо.

Той прибра револвера си и я остави да избяга. Напоследък не ходеше на лов за сърни и елени. Вместо това преследваше онези проклетни браконieri, които през последните три седмици бяха истински бич за Кулхейвън.

Конят бавно вървеше покрай горичката, като току спираше да пощипне от високата и сладка трева, растяща покрай криволичещата пътека. И тогава Адриан дочу странен звук, който наруши естествения ритъм на мирния пейзаж наоколо.

— Ш-ш-шът, Хюджин! — тихо каза той на едрия черен жребец, кръстен от него на митичния скандинавски гарван, на чиято мъдрост разчиташе великият върховен бог Один.

После бавно придърпа юздите и се послуша. Тогава долови звука на плискаща се вода — не обичайния звук на течаща река, ами сякаш някой или нещо се движеше във водата. Той погледна към дърветата, иззад които идваше този звук. Не му беше известно някъде тук наблизо да има вода. Отново се заслуша.

Тишина.

Адриан слезе от седлото и пусна юздите на земята, за да позволи на Хюджин да пасе, а после извади револвера си от кобура на седлото.

Бракониерите днес щяха да си получат заслуженото, че и отгоре. Той тръгна към дърветата, като пристъпваше безшумно с обувките си с ботуши нозе.

Когато навлезе навътре сред дърветата, звукът от плискаща се вода стана по-силен. Той искаше да изненада бракониерите и да ги хване. Дългите години военно обучение си казаха думата и въпреки огромния му ръст, стъпките му не се чуваха. Ходеше бавно и леко, за да не стресне бракониерите и да ги хване точно когато залагаха някой от дяволските си капани. Само през последните две седмици му бяха откраднали единайсет овце и една бременна кобила, а предишния ден една от ловджийските му хрътки бе осакатена от сключващите се железни челюсти на капана.

Адриан стигна до края на гъсталака и спря, като отмести един разлистен клон с облечената си в ръкавица ръка. Наблизо имаше малко езеро и водата му блестеше под слънчевите лъчи, които пронизваха клоните на дърветата. Мястото беше много красиво и той се учуди, че не го е открил досега. На отсрещния бряг на езерцето се виждаха два заоблени и древни на вид камъка, покрити с мъх и засенчени от клоните на огромен дъб. Върху тях лежеше някакъв странен предмет с особен цвят, който привлече вниманието му.

Дали това не беше някакво прикритие за капаните им?

Адриан пристъпи напред и изведнъж забеляза как нещо се движи под водната повърхност. Той застина на място.

Подобно на богинята Афродита, родена от морската пяна, от водата излезе една жена с огнено рижи коси. Той разтърси глава, за да проясни съзнанието си, но тази жена — сигурно беше плод на въображението му, видение някакво — не изчезна. Първо над водната повърхност се появиха раменете ѝ, после — заобленият ханш, стегнатият задник и дългите крака, които надолу изтъняваха в нежни глезени. Мократа коса бе залепнала на белия гръб и стигаше до кръста ѝ.

Слисан, онемял, Адриан гледаше как тя взе онзи предмет със странен цвят от скалата и започна да суши косите си, като търкаше силно, докато тъмнорижките къдрици не станаха пухкави и гъсти.

Господи, тя беше толкова красива, че направо да те заболи сърцето. Той отстъпи назад и се скри зад дърветата, като поглъщаше с очи всеки сантиметър от бялото ѝ тяло. Гърдите ѝ бяха закръглени и с

розови връхчета, не прекалено големи, можеше да ги обхване с длани. Бедрата ѝ бяха приятно заоблени под тънката талия. Между стройните ѝ и безкрайно дълги крака се гушеше триъгълник от тъмноружи къдрички.

Тогава жената се обърна, сякаш усети присъствието му, и Адриан изведнъж разбра, че сърцето му бие учестено. Не, то не биеше учестено, ами направо щеше да се пръсне. Тя стоеше там като горска нимфа в цялото великолепие на голото си тяло и той почувства как слабините му мигновено и почти болезнено се напрягат. Гърлото му беше пресъхнало и той приличаше на Любопитния Том, който не може да откъсне очи от прекрасната лейди Годайва. Представи си как се изправя пред нея и като се отпуска назад в кристалната вода, я привлича към себе си. Представи си как гърдите ѝ — знаеше, че са като от коприна — изпълват ръцете му, докато ги смуче. Представи си как потъва в мекото ѝ тяло, как горещата ѝ плът го обгръща отвсякъде и го поглъща. Представи си какъв ще е вкусът на бялата ѝ кожа, когато обходи с език белия ѝ корем.

Едва не простена гласно.

Тогава момичето, това прекрасно същество, което несъмнено беше горска нимфа, се наведе, и то така грациозно, та Адриан си помисли, че се готви да хукне напред. Тя протегна ръце и взе странния предмет, който лежеше върху скалата. Това беше проста синя рокля, която момичето навлече през глава и скри голото си тяло. По дяволите! Доизсуши косата си и разреса с пръсти гъвкавите къдрици. Всяка къдрица блестеше подобно на ярък червен огън. Той се запита дали нямаше да се опари, ако докоснеше някоя. Запита се...

— Милорд!

Адриан се стресна.

— Къде сте, милорд?

Той се обърна достатъчно бързо, за да види как синята рокля се мярна наблизо и момичето изчезна в гората. Само след секунди вече я нямаше. Не се чу никакъв шум. Беше тихо. Той сякаш изведнъж се бе събудил от сън. Преди миг бе стояла там пред него, завладявайки сетивата му, ума му, цялото му същество, и ето че я нямаше, а в душата му гореше страстно желание.

Адриан изруга.

— О, ето ви и вас, милорд. Слава богу, милорд. Открихме коня ви, сам, без ездач, и си помислихме, че може да са ви нападнали браконьерите.

— Мътните да те вземат, Дейви! — рече Адриан, който изпитваше желание да удари младежа. — Ако някъде наблизко е имало браконьери, твоите ужасни викове сигурно отдавна са ги прогонили. Ако искаш да хванеш някой браконьер, трябва да се приближиш тихо до него.

Дейви — седемнайсетгодишно момче, чийто баща Пъдж беше пазач на дивеч в Кулхейвън, а напоследък и кочияш — се изплаши от гнева на господаря си и така наведе глава, че очите му се скриха под периферията на грубата му кафява шапка.

— Моля да ме извините, милорд. Притесних се, защото видях коня ви да пасе сам в полето.

— Вече ми каза това. — Адриан свали шапката и разроши рижата коса на момчето. — Всичко е наред, Дейви. Както виждаш, добре съм. Стори ми се, че някой се къпе в езерото и тихо се приближих, за да разбера какво става.

— Хванахте ли проклетите гадове?

Веждите на Адриан подскочиха нагоре.

— Извинете, милорд.

Той се засмя.

— Няма нищо, Дейви. И аз изпитвам същите чувства към браконьерите.

Адриан се обърна и погледна към мястото, където се беше появило момчето, като се надяваше, че то като по чудо ще се върне.

Нямаше я.

— Но се опасявам, че не успях да открия никакви браконьери, Дейви. Не и този път.

Но открих нещо далеч по-интригуващо.

Адриан хвърли още един последен поглед към мястото, където прекрасното видение бе изплувало на водната повърхност. Водата изглеждаше спокойна и гладка, като че ли никой не беше нарушавал покоя на езерото. Той си каза, че това навярно е било някакво странно съновидение, нещо като плод на въображението му. Да, така беше, защото твърде дълго бе живял без жена в леглото си.

Все още не му се искаше да си тръгне, макар да знаеше, че не може да стои така заедно с Дейви и да чака отново да се появи неговата горска нимфа.

— Е, най-добре е вече да се връщаме в Кулхейвън. Слънцето скоро ще залезе. Има новолуние и скоро ще ни бъде трудно да намерим пътя за дома.

Дейви се усмихна, господарят му явно беше в по-добро настроение и той се поотпусна.

— Да, а и вашата годеница може вече да е пристигнала. Баща ми напълно заслужено беше удостоен с честта да я докара в Кулхейвън. Майка ми казва, че е много романтично това, дето вие с мис Арабела сте се сгодили, без да сте се виждали. Но доколкото разбирам, вие няма за какво да се притеснявате, милорд. Казват, че била по-хубава от ангел. Нищо чудно, че искате да се върнете по-скоро в Кулхейвън. Сигурно нямате търпение да я видите.

Усмивката на Адриан се стопи. Неговата годеница! Той съвсем беше забравил, че неговата годеница трябва да пристигне днес, или по-скоро предпочиташе да не мисли за това, сякаш по този начин щеше да ѝ попречи да се появи.

Арабела. При мисълта за това име като че ли го обляха със студена вода. При звука на това име всяка мисъл да приеме жена в леглото си се изпаряваше от главата му. Можеше да си представи какво въздействие щеше да окаже върху мъжествеността му срещата с нея. Сигурно щяха да се изпарят всичките му желания.

Трябваша му месеци, за да уреди тази среща, месеци, през които внимателно кроеше планове и изпилваше и най-дребните подробности. Знаеше, че трябва да е в Кулхейвън, за да я посрещне пред входа, да ѝ направи възможно най-добро впечатление и да убеди и нея, и майка ѝ, че ще бъде достоен съпруг. През последните години бе вършил някои доста по-неприятни неща, за да постигне сегашното си положение в обществото. Сега му предстоеше да изпълни последната си задача, а след това щеше да стои здраво на краката си.

Да, би трябвало да изгаря от нетърпение да я види дори само за да разбере, че най-накрая е постигнал целта си. Нямаше никакво значение дали тя е красива като ангел, или прилича на дръглив кон. Единственото важно нещо в случая беше какво ще му донесе тази женитба.

Само да не застиваше така кръвта в жилите му при мисълта за брак с тази жена.

Мара беше настанена в просторна стая в западното крило на замъка, чиито прозорци гледаха към завоя на реката и към яркия изгрев на слънцето над близките планини. Леглото от палисандрово дърво с балдахин бе поставено върху подиум в другия край на стаята и бе украсено с драперии в златисто и синьо. Другите мебели бяха направени от махагон и имаха определено много изящна дърворезба.

Тя седна пред тоалетната масичка, подпря брадичката си с ръка и впери поглед в пиринчения часовник с махало, поставен на полицата наблизо. Намръщи се. Беше късно, много късно, а проклетият ѝ годеник все още го нямаше.

— Минава седем, а няма и следа от него — произнесе тя гласно в празната стая. — Почти е тъмно. Прекрасно посрещане за една бъдеща невеста. Той сигурно има блестящи маниери. Много галантен господин. Но какво ли може да очаква човек от един англичанин, при това незаконороден?

Сайма се появи иззад украсения с избродирани цветя параван, като носеше поднос с няколко панички, пълни с някакви разтвори или смеси.

— На ваше място бих се отказала от честата употреба на тази дума, преди да се е върнал Негова светлост. При последния случай, когато някой го нарекъл незаконороден, човекът останал без зъби. И всъщност е по-добре, че го няма, мис. Ще ми трябва цял час, за да ви боядисам отново косата. За какво мислехте, когато скочихте в онова езеро? По косата ви не е останала и следа от черната боя. Ами ако някой ви беше видял там да подскачате гола като някоя изгубена овца? Някой можеше да налети на вас и вашият малък маскарад щеше да бъде разкрит. Тогава какво щяхте да правите?

Мара не успя да продума, защото в този момент откъм прозореца прозвучаха гръмки викове, залаяха кучета, изсвири далечен ловджийски рог, бързи конски копита затрополиха по влажната земя.

— Сайма, престани да дърдориш и иди да видиш какво става навън.

Сайма надникна през отворения прозорец.

— Аха! Говорим за вълка, а той в кошарата. Това е той, мис. Най-после пристигна. И какво пристигане само! Кълна се, че не съм виждала подобно нещо, откакто Оуън Роу О'Нийл се завърна от Испания, за да поведе нашите мъже към победата при Бенбърб.

Тя се обърна и се прекръсти, преди да прекоси стаята и да се върне при Мара.

— Най-добре е да се пригответе, мис. Вашият годеник си дойде у дома, за да се срещне с вас.

Сърцето на Мара заби учестено, защото веднага си представи образа от портрета отвън. Скочи от стола, напълно забравила, че само преди миг се беше оплаквала от предполагаемото безразличие на годеника си.

— Дойде ли си? Вече? По дяволите! Трябва да побързаме! Побързо, Сайма, готова ли е боята за коса?

Сайма отиде до камината и разбърка буламача, който се вареше там в малък метален чайник.

— Да, почти е готова. Ако не бяхте се държали като глупачка и не бяхте измили всичката боя от косата си, сега нямаше да бързам така.

Тя взе едно малко хаванче и с чукалото започна да стрива в него някакво отвратително на вид вещество, след което изсипа съдържанието му в къкрещия чайник.

— Имаш право, Сайма. Съжалявам. Езерото ми се видя толкова хубаво. Смятах само да се разходя по брега, но щом само го зърнах между дърветата, изведнъж се почувствах като малко дете. Нали знаеш едно време колко много обичах да плувам в него, а това беше толкова отдавна. Не можах да се сдържа. Просто трябваше да се гмурна веднъж.

Сайма наклони главата ѝ назад към порцелановия леген и каза с усмивка:

— Когато майка ви не можеше да ви намери, аз винаги знаех къде сте. Вместо да бродирате или да се упражнявате да свирите на клавесина, вие изтичвахте навън, както ви е майка родила, и подскачахте по онези обрасли с мъх скали като някаква езерна жаба.

Тя изля малко от сместа върху главата на Мара.

— За всичко е виновен брат ви Оуън. При тази малка разлика във възрастта, която имате, вие винаги се влачехте след него и все се опитвахте да доказвате, че можете всичко, което може той. Все едно че бяхте близнаци. Чудя се какво ли прави Оуън напоследък.

Мара се намръщи, като чу името на най-малкия си брат, който беше и най-виروглавият от всички.

— Сигурно е обрал каретата на някой англичанин и сега виси на някоя бесилка край селски път, а птиците кълват очите му. От близо два месеца не ми се е обаждал. Откакто ми даде сведенията за очакваното пътуване на Арабела. Трябваше да се досетя, че няма да стои наблизко, за да дочака осъществяването на моя план.

Мара сбърчи нос, защото усети миризмата на настойката, приготвена от Сайма.

— Сайма, какво си сложила в тази магьосническа отвара? Мирише отвратително, по-лошо е от миналия път.

Прислужницата започна да втрива гъстата смес в косата на Мара.

— Малко орехови черупки, листа от мирта, градински чай и някои други неща. По-добре е да не знаете. Ще си изповърнете червата.

Мара не попита какви са „другите неща“, тъй като знаеше колко много държи Сайма да запази тайната на своите настойки.

— Трябва ли да мирише така ужасно? Ако Негова светлост подуши това, няма да иска дори да се приближи до мен.

— Настойката трябва да е много силна, за да стане косата ви черна като на Арабела. Престанете да вдигате шум. Вонята ще намалее, щом косата ви изсъхне.

Тя изсипа останалото съдържание на чайника върху главата на Мара.

— Пари!

— Само потърпете още миг. Веднага ще изстине.

Сайма изстиска излишното от черната смес от косата на Мара и нави на темето ѝ вече потъмнелите къдрици.

— Готово, сложете тази кърпа на раменете си, за да не си изцапате роклята, и седнете до огъня да изсушите косата си.

Мара я послуша, а в това време прислужницата изсипа легена с остатъците от боята в нощното гърне. Камериерките несъмнено щяха

да си помислят, че лорд Сейнт Обин се готви да се жени за някаква проститутка с изгнили черва, щом само подушеха тези отпадъци.

— Остана ли ти време да преправиш някоя от роклите на Арабела, за да я облека тази вечер? — попита Мара, като седна на малкото столче пред камината.

— Да, и никак не беше лесно. Това момиче трябва да се откаже от сладките неща, иначе ще стане истинска дебелана и няма да може да си намери съпруг. — Сайма взе гребена от костенуркова черупка и започна да разресва мокрите и разчорлени къдрици на Мара. — Може би си мисли, че от яденето на сладки неща бюстът ѝ ще стане по-голям. В това отношение прилича на майка си.

— Ще ми стане ли роклята ѝ?

— Да. Никой няма да познае, че не е била шита за вас. Бъдете доволна, че и аз дойдох тук. Както ви бива да шиете, ако бяхте пипнали тази рокля, с нея щяхте да приличате на пропаднала амбулантна търговка.

— Никога не съм била много сръчна в шиенето.

— Така си е. Една прислужничка вече глади роклята ви. Искате ли да имаше някакъв друг начин да постигнете целта си. Този ваш маскарад може да завърши зле. Сигурна ли сте, че ще успеете да убедите Негова светлост, че сте истинската Арабела? Той може да знае за нея нещо, което вие не знаете. Какво ще стане, ако ви пипне? Той съвсем не е от онези, които се примиряват с такива неща. Да, по-скоро ми прилича на човек, дето ще ви напердаши, ако научи истината.

— Но аз трябва да го убедя, Сайма. Не разбираш ли? Това е единственият начин да си върна Кулхейвън, макар че, то се знае, всичко тук не е мое. Но поне децата на семейство Диспенсър отново ще тичат по тези коридори. Обещах на майка ми, че нейните внуци ще живеят в Кулхейвън. Трябва да изпълня това обещание дори с риск да ме хванат, иначе Кулхейвън ще загине. И това е единственият начин да си отмъстя на Сейнт Обин, задето ни отне Кулхейвън. Той не бива да узнае истината, поне докато не забременея. Тогава ще бъде принуден да разтрогне брака ни и по този начин да превърне сина си във втория незаконороден лорд Сейнт Обин, както е направил баща му със самия него.

— А вие какво ще правите с незаконороденото си дете, при това англичанче, ако той наистина разтрогне брака ви? Майка ви ще се

преобърне в гроба, ако разбере, че в жилите на внуците ѝ тече английска кръв.

Мара вдигна поглед към нея.

— Ти май все забравяш, че и в моите жили тече английска кръв.

— Баща ви беше друго нещо, мир на праха му. — Сайма тъжно поклати глава. — Брат ви въобще не биваше да ви казва, че лорд Сейнт Обин е станал владетел на Кулхейвън. Прекалено рисковано е. Лошо ви се пише, когато той научи, че не сте истинската Арабела.

Мара дяволито се усмихна.

— О, ама дотогава той вече безнадеждно ще се е влюбил в мен. Това, че не съм истинската Арабела, няма да има никакво значение.

— Надявам се да стане точно така, мис. Наистина се надявам.

Усмивката изчезна от устните на Мара, когато Сайма се премести зад гърба ѝ и продължи да разресва косата ѝ. Тя впери поглед навън през прозореца към далечния назъбен планински връх и мълчаливо се помоли Адриан Август Рос, лорд Сейнт Обин, да не се окаже много жесток човек.

6

Близо два часа по-късно и след като още един чайник с боя беше излят върху косата ѝ, Мара последва лакея, който бе изпратен да я съпроводи по коридора до трапезарията. В замъка бе необичайно тъмно и след като прислужницата ѝ бе донесла изгладената рокля, наоколо не се мяркаше жива душа. Мара трябваше да върви бавно, за да не изпреварва престарелия лакей. Тя мълчеше, защото вече бе направила безуспешен опит да подхване разговор, като бе отбелязала колко е прекрасна картината, изобразяваща очертанията на някакъв неизвестен град на фона на небето, и в отговор бе дочула глухо изръмжаване.

Всъщност тя беше доволна, че мълчат. Преди срещата с него нервите ѝ бяха изопнати до крайност. Сейнт Обин. След като вече беше видяла портрета му, тя си представяше, че е огромен на ръст, и при това истински дивак. Чудеше се дали щеше да му доставя удоволствие да измъчва дамата, която си беше позволила да играе ролята на неговата годеница, дали нямаше веднага да прозре истината и да я обеси на най-близкото дърво. Питаше се дали не трябва да избяга колкото може по-бързо и да се скрие колкото може по-надалеч.

Полата ѝ изшумоля, когато завиха по друг тъмен коридор, застлан с килим. Сайма чудесно бе прекроила роклята на Арабела от виненочервена коприна. Всеки, който я погледнеше сега, щеше да си помисли, че е шита за Мара, макар че моделът беше прекалено скромнен за нейния вкус. Цветът никак не ѝ харесваше, въпреки че трябваше да си признае, че подхожда на боядисаната ѝ в черно коса.

Дори да имаше някакво деколте, то беше напълно скрито от бялата дантелена яка, която покриваше раменете ѝ. В същия стил бяха и големите буфан — ръкави, които на китките ѝ завършваха с широки бели колосани маншети.

Като зърна отражението си в едно огледало, поставено близо до стълбището, Мара се запита как би могла да привлече вниманието на Негова светлост, след като бе така натруфена от главата до петите и

приличаше на отвратителна монахиня. Каза си, че трябва да направи нещо, но не знаеше какво, а и все повече се вживяваше в ролята на Арабела.

— Оттук, мис Арабела.

Мара едва не се спъна на първото стъпало. Носеше очилата, които бе открила в куфара на Арабела, поради което всичко наоколо ѝ се виждаше леко замъглено. Свещникът, който лакеят носеше със себе си, хвърляше съвсем слаба светлина и тя трябваше да се вкопчи в резбованите перила, за да не се търкулне надолу по стълбите.

Когато слязоха на първия етаж, Мара видя светлина на свещи, която нахлуваше в коридора през една отворена врата вдясно. В останалата част от замъка беше тъмно, всички други врати бяха затворени.

Когато завиха към отворената врата, тя цялата настръхна. Той, нейният бъдещ съпруг, я чакаше зад тази врата.

В осветената стая цареше тишина. Лакеят застана до вратата, вдигна високо свещника и с мълчалив жест я подкани да влезе.

Мара пристъпи в стаята и забеляза, че е сама. Сейнт Обин го нямаше там. Тя тежко въздъхна, свали очилата си и започна да се оглежда.

Това беше кабинет, макар че много силно се различаваше от бащиния ѝ кабинет, който се намираще в по-старата част на замъка. Помисли си, че е странно да се чувства като гостенка в къщата, където беше прекарала цялото си детство.

Но Кулхейвън вече не беше същият. Стените бяха покрити с дъбова ламперия — там, където нямаше полици, претърпкани със стари книги. Таванът бе нисък и украсен с орнаменти, от което стаята изглеждаше по-тясна. На равни разстояния по стените имаше свещници и тя разпозна няколко от картините, окачени до тях — някога се бяха намирали в продълговатата, застлана с килим галерия, където се съхраняваха семейните портрети на фамилията Диспенсър. Помисли си, че изглеждат не на място тук в новата обстановка.

В камината до огромното махагоново бюро в другия край на стаята огънят съблазнително пращеше. Тя се приближи до нея. Въпреки топлината, изведнъж ѝ стана студено, но го отдаде на нервното напрежение и взе да разтрива ръцете си над лактите. Започна

да се успокоява, докато резбованият часовник ритмично отмерваше минутите и Сейнт Обин все не се появяваше.

Може би в края на краищата той бе решил да не слиза за вечеря, както си помисли Мара, докато изучаваше заглавията на книгите върху полиците. Беше впечатлена от разнообразието. Взе един стар том с поезията на Спенсър и прелисти няколко страници, преди да го върне на мястото му. Един екземпляр от „Пътеводител на кралство Ирландия“ от Удхаус се подаваше малко навън от полицата. Тя се усмихна, като си помисли, че това е най-подходящото място за него.

После прекоси стаята, за да надникне през високите прозорци навън към нощното небе, и в този миг забеляза един портрет, който бе окачен високо над черната мраморна камина и почти не се виждаше в сянката. Той сякаш я привлече с нещо.

Съвсем бавно Мара се приближи до него. Разпозна лицето на майка си, сякаш се вираше надолу към нея.

Този портрет беше нарисуван дълго преди войските на Кромуел да пристигнат в Кулхейвън, в онези отдавнашни времена, когато най-големите грижи на Мара се състояха в това как да избегне някой урок по танци с мисис Пийбълз, гувернантката. Красивата Едана — така всички в околността бяха наричали нейната майка. На портрета тя стоеше до назъбения парапет на една от кулите, на Кървавата кула — същото място, където бе застреляна от войниците. Лъскавите ѝ рижи къдрици се развяваха от вятъра, а тя се вираше някъде надалеч в ясното лятно небе.

Мара си спомни деня, в който беше нарисуван този портрет — как се бяха скарали майка ѝ и баща ѝ заради роклята, която тя трябваше да облече. Той искаше да е онази от небесносинята коприна, тя предпочиташе смарагдовозелената. Накрая баща ѝ беше надделял, но затова пък очите на майка ѝ гневно святкаха в творението на художника. Дори сега Мара виждаше упорито вирнатата ѝ брадичка и искрящите сини очи.

Тя затвори очи. О, мамо, толкова много ми липсваш.

Само да можеше да се върне назад към онова безгрижно време. Само войниците да не бяха дошли тук в онзи фатален ден. И майка ѝ да не беше отказала да им предаде ключовете на Кулхейвън. Само да можеше...

— Добър вечер, мис Уентуърт.

Щом чу плътния мъжки глас, Мара рязко се обърна.

Дъхът ѝ секна. Това бе той, лордът, стоеше на прага на стаята и изглеждаше дори още по-грамаден, отколкото беше очаквала. Образът му на портрета не беше разкрасен. Той дори изглеждаше още по-страшен. Мара отново сложи очилата на Арабела и чертите на лицето му се замъглиха. Мъчително преглътна и се ядоса, задето бе толкова изплашена.

— Добър вечер, милорд. Тъкмо се възхищавах на този необикновен портрет.

Той пристъпи напред, облегна се на един висок шкаф за книги и скръсти ръце на гърдите си.

— Красив е, нали? Бил е оставен от бившите собственици на Кулхейвън и по някакъв начин е оцелял след разграбването на замъка. Държали са го в галерията заедно с безброй други портрети, но образът на тази жена ме заинтригува толкова много, че наредих да окачат портрета тук, за да мога да го гледам по-често.

Изоставен от бившите собственици... Тези думи накараха Мара да си спомни как бе тръпнала от страх при мисълта, че ще се срещне лице в лице с него — врага. Ужасно много ѝ се искаше да му съобщи, че портретът не е бил изоставен от предишните собственици, а е бил откраднат наред с другото имущество, конфискувано от „кръглоглавите“^[1] войници, но се сдържа. Трябваше да мисли, да действа и да отговаря така, както би го направила Арабела. Арабела не би посмяла да му противоречи, нито да го прекъсне.

Вместо това Мара наведе очи и рече с кротък глас:

— Прекрасен портрет, милорд. Но не смятате ли, че жената изглежда прекалено самоуверена, прекалено сигурна в себе си?

Сейнт Обин помълча малко, като я гледаше с някакво особено изражение на лицето, а после се обърна, за да прекоси стаята.

— Да ви предлага ли нещо за пиене, мис Уентуърт?

Тя се учуди от това, че той не отговори на въпроса ѝ, но реши да не настоява.

— Да, милорд, ще ми бъде много приятно.

Както беше навела глава, Мара можеше да види над рамките на очилата как той отива към бюфета, за да ѝ налее питие. Облеклото му беше съвсем просто — черен брич и бяла риза, лъснати черни ботуши до над коленете. Около яката му се виждаше хлабаво завързано шалче,

ръкавите на ризата му бяха навити до лактите и откриваха почернелите му от слънцето ръце, ръце, които можеха да удушат мечка.

Този мъж несъмнено беше силен и властен. Това си личеше дори от начина, по който сграбчи бутилката с големите си ръце. Тя неволно впери поглед в гладката и твърда линия на долната му челюст, в лъскавата му и гъста кестенява коса, която на светлината на огъня искреше като златисто — кафявите му очи.

Той я погледна с ъгълчето на окото си и Мара веднага извърна поглед.

— Надявам се, че не сте недоволна от небрежното ми облекло, мис Уентуърт. Тук, в Кулхейвън, аз предпочитам удобството пред светските норми на поведение.

— О, не, милорд. Няма значение.

Всъщност в този миг тя си помисли, че с най-голямо удоволствие би махнала очилата, а и тази задушаваша яка от роклята на Арабела. Понечи да се обърне, но той ѝ подаде чашата.

— Може да седнем тук до огъня, ако нямате нищо против.

Мара седна на едното от двете кресла близнаци, които той ѝ посочи с жест. Тя потърси място, където да сложи чашата си, но тъй като очилата ѝ пречеха да вижда добре, се отказа и с две ръце я постави в скута си, като я придържаше.

— След няколко минути ще сервираат вечерята — каза той като се взираше в чашата си на светлината на огъня. — Реших, че можем да използваме това време, за да се поопознаем.

Мара изпитваше особеното чувство, че Сейнт Обин не е много доволен от нейното присъствие. Помисли си, че това е странно. Особено след като се предполагаше, че двамата ще се оженят. Тя отпи малко от ликьора си, за да облекчи внезапно пресъхналото си гърло. Питието беше приятно, имаше вкус на вишни и френско грозде и в стомаха ѝ веднага се разля топлина.

— Изглеждате нервна, мис Уентуърт? Заради мен ли се притеснявате?

Че какво очакваше той, дявол го взел?

— Не, това е просто заради непривичната обстановка, милорд. Чувствам се чужда и самотна сред вашите хора. Не че са се държали негостоприемно. Тъкмо обратното. Всички бяха повече от любезни.

Малко е страшно да попаднеш изведнъж на ново място, особено ако е като това. Сигурна съм, че след време ще свикна.

Той кимна.

— Съжалявам, че майка ви не е могла да ви придружи по време на пътуването. Сигурен съм, че в нейно присъствие по-лесно щяхте да свикнете с тази обстановка. Моят камериер Хънтингтън ми каза, че тя се е разболяла точно преди да тръгнете от Англия. Надявам се, че заболяването ѝ не е много сериозно?

Въпреки първоначалното вълнение от първата ѝ среща със Сейнт Обин, Мара започна да играе ролята на Арабела.

— Стана ненадейно, в последната минута. — Тя помълча и продължи, като се стараяше гласът ѝ да звучи искрено: — Но баща ми ме увери, че няма причини да се притеснявам. Надявам се, че тя скоро ще оздравее и ще се присъедини към нас. Просто ми е много трудно, милорд. Моля да ме извините, ако прекалено много говоря за това. Тук всичко е толкова различно. Никога не съм се отделяла от дома, да не говорим за пътуване в чужда страна. Това е много вълнуващо приключение, но също така е и тежко преживяване. — Тя сведе поглед и добави скромно: — Вие сте прав, наистина щеше да ми е по-леко, ако майка ми беше тук.

Адриан отпи от брендите си.

— Надявам се, че майка ви ще пристигне скоро и няма да стане нужда дълго да отлагаме нашата сватба.

По дяволите! Тя бе прекалила в опитите си да играе колкото може по-убедително ролята на Арабела. Да отложат сватбата ли? Не и ако зависеше от нея. Трябваше да разчита на мъжките му инстинкти. Да го накара да се откаже да чака пристигането на майка ѝ. Но как, за бога, щеше да постигне това, след като изглеждаше като очилата монахиня?

Адриан се обади:

— Това, разбира се, изцяло зависи от желанието ви да приемете моето предложение за женитба.

Тези думи слисаха Мара. Тя смяташе, че всичко вече е било уредено.

— Но нали затова дойдох тук?

Адриан повдигна вежди.

— Не съвсем. Вие никога преди не бяхте ме виждали. Например може да решите, че външният ми вид е отблъскващ и да се откажете. Може да откриете, че зъбите ми са изгнили и че дъхът ми мирише отвратително.

Той се усмихна и Мара се поотпусна след тази лека шега.

— Вече видях зъбите ви, милорд, и те изглеждат чисти и бели — Наведе се към него и лицата им почти се докоснаха. — Колкото до дъха ви — тя подуши, — уверявам ви, че не усещам нищо подобно.

Когато вдигна очи към него, той я гледаше втренчено, тогава тя се отдръпна и отново го погледна изпод мигли.

— Но кой би могъл да каже дали вие самият няма да се откажете, след като ме огледате?

Едното ъгълче на устните му леко потрепна.

— Уверявам ви, мис Уентуърт, вашият външен вид съвсем не ми се вижда отблъскващ. Но все пак остава въпросът за моето минало.

— Вашето минало ли, милорд?

— Да, вие несъмнено сте чули за скандала, свързан с моето семейство.

Мара се поколеба. Беше чувала някои неща за опетнената му репутация, за това как са започнали да го наричат „незаконородения лорд“, но се чудеше дали да му разкрие всичко.

— Казвали са ми, че баща ви бил причинил смъртта на майка ви. За вас това сигурно е било истинска трагедия.

Адриан стисна устни.

— Ако се изразим по-точно, мис Уентуърт, баща ми убил майка ми. Съвсем хладнокръвно. Но преди всеки от нас да се обвърже с тази женитба, бих искал да ви разкрия всичко, ако нямате нищо против. Ще се постарая да бъда кратък. По времето, когато майка ми все още ме носела в утробата си, баща ми научил от никому неизвестен източник, че тя имала незаконна любовна връзка едва ли не от деня на сватбата им. Другият мъж бил братът на баща ми, моят чичо Джеймс Рос.

Това не беше известно на Мара.

— Чичо ви Джеймс? Човекът, който ви е оставил този замък?

— Да, същият. Нали разбирате, тъй като майка ми е била — той се поколеба — в интимни отношения с двама мъже, аз никога няма да знам със сигурност кой е истинският ми баща, макар дълбоко в сърцето си да съм сигурен, че това е чичо ми. Навярно и той е

изпитвал същото чувство, защото ми даде този замък, но ако ме бил обявил за свой син, това щяло да означава за обществото, че съм незаконороден. Пък и нямало да мога да получа и онова, което ми се падало по право — титлата лорд Сейнт Обин, или поне той така смяташе. Но това не възпряло баща ми, докато чичо ми държал езика зад зъбите си, той бил доста словоохотлив. Направил публично изявление, че от няколко месеца не бил посещавал леглото на майка ми и че ако не съм се родял до десети септември, нямало да ме смята за свой син. За негово нещастие, аз съм се родил точно на определената дата, на десети септември. — Адриан се усмихна и добави: — Точно пет минути преди полунощ.

Той млъкна, сякаш очакваше тя да каже нещо.

— В такъв случай всички би трябвало да са убедени, че той е бащата — простичко каза тя.

— Би трябвало, но баща ми не бил сигурен и освен това се опитал да се откаже от мен. Публично представил една петиция на краля, с която се отказвал от майка ми като прелюбодейка и от мен като копеле. Но тъй като около вероятната дата на зачеването ми той не е бил много далеч от майка ми и тъй като съм се родил в определеното от него време, кралят отказал да ме обяви за незаконороден.

— Баща ви сигурно е бил много недоволен от това.

— Това е съвсем меко казано, мис Уентуърт. След като не успял да убеди краля, баща ми решил, че повече не може да живее с майка ми. Опитал се да получи развод чрез законодателен акт на Парламента, но и тук не успял. Всичко това му отнело повече от десет години и тъй като бил изчерпал всички други възможности, решил да поеме всичко в свои ръце. Взел един много стар и много ценен револвер за дуели, който лордовете на Сейнт Обин наследявали от поколение на поколение, изпил две бутилки бренди и застрелял майка ми, както спяла в леглото си. На място. А след това, какъвто си бил страхливец, насочил револвера към себе си и така ме избавил от задължението да го застрелям самолично.

Когато той стигна до края на своята филипика, очите на Мара бяха пълни със сълзи.

— Толкова съжалявам, милорд.

— По онова време аз бях на петнайсет години. Такива работи не стават бързо. Всичкото това време е било необходимо на баща ми, за да

може да представи своите петиции пред краля, пред Парламента и пред обществото. Това беше най-шумният скандал в продължение на близо двайсет години. Пееха се песни за него и дълго време в Лондон това беше основна тема на разговорите около масите за вечеря. В края на краищата аз наследих титлата за голямо разочарование на баща ми. Но от този ден нататък станах известен като незаконородения лорд Сейнт Обин, макар публично да бях обявен за законороден.

При все че знаеше за скандала около неговото раждане. Мара въобще не можеше да предполага какво мъчително детство е преживял. Без да се замисли, тя посегна и го докосна по рамото.

— Вината не е ваша. Не би трябвало да се чувствате виновен за всичко това.

— Аз не се обвинявам. Аз съм само крайният резултат от цялото това предателство и измама. Моля ви, мис Уентуърт, ако все още желаете да се омъжите за мен, не забравяйте за това.

Той я погледна косо, а после очите му потъмняха.

— Не бих допуснал съпругата ми да ме предаде.

Съзнавайки какво точно има предвид, Мара мъчително преглътна.

— В това отношение не би трябвало да имате никакви причини за тревога, милорд. Мога да ви уверя, че не крия от вас незаконните си любовни връзки. Вярвам, че семейните двойки би трябвало да изпитват взаимно доверие.

— Това ми харесва, мис Уентуърт. Само гледайте винаги да се придържате към тези изисквания. И аз бих поел същото задължение. И така, след като знаете всичко за моето минало, все още ли искате да се омъжите за незаконородения лорд Сейнт Обин?

Мара се намръщи.

— Вие не сте незаконороден. Да, все още желая да се омъжа за вас.

— Но има и още едно нещо — добави той.

— Милорд?

— Вие сте чували за проклятието, нали?

— Какво проклятие, милорд? — с престорено удивление попита Мара.

— Проклятието на Кулхейвън. Нали разбирате — продължи Адриан, като я поведе към портрета на майка ѝ, — жената от този

портрет призовала Божието проклятие над Кулхейвън, когато войниците дошли да конфискуват имението.

— Значи е била много храбра. Аз обикновено не съм суеверна, но вие събудихте любопитството ми. Какво точно представлява това проклятие, милорд?

— Според легендата господарят на Кулхейвън няма да има наследник, ако в жилите му не тече нейната собствена кръв. Чичо ми живееше тук и той май е живото доказателство за сбъдването на това проклятие. Той е имал трима мъртвородени сина, а при раждането на четвъртото дете жена му починала. Написал е в дневника си, че призракът на тази жена, на Дамата с огнените коси, го е преследвал насън. В селото все още се говори, че това страшно видение дори го е блъснало от кулата.

— Много странно. А вие някога виждали ли сте Дамата с огнените коси, милорд?

Адриан се поколеба, спомняйки си за видението, което беше зърнал край езерото. Възможно ли беше?... Той разтърси глава, не можеше да приеме подобно обяснение за онова, което беше видял.

— Не, не съм я виждал, но историята за проклятието на Кулхейвън живее в сърцата и умовете на повечето от местните жители, както и легендата за Дамата с огнените коси. И тъй като тази призракна жена не е оставила наследници, струва ми се, че проклятието ще си остане вечно.

— Защо сте толкова сигурен, че тя не е оставила наследници, милорд?

— Доколкото знам, съпругът на тази дама, който бил граф, бил арестуван още в началото на войната и хвърлен в затвора на Дъблинския замък. Разболял се от затворническа треска и умрял там.

Затворническа треска? Така ли наричаха напоследък гладната смърт? Мара се запита какво ли още знаеше Сейнт Обин.

— А защо е бил пратен в затвора този граф?

— Кулхейвън явно е бил важна крепост и затова по-късно по нареждане на Протектората е бил конфискуван. Подобно на множество други земевладелци, графът отишъл в Дъблин, за да моли за милост. Тогав са го арестували, тъй като е бил заподозрян, че е член на Католическата конфедерация.

— Ирландец ли е бил?

— Не, бил е англичанин, но се е оженил за ирландка.

— И в това се е състояла подкрепата му за Католическата конфедерация?

Адриан я погледна някак странно и едва тогава Мара усети, че е повишила тон.

— Моля да ме извините, милорд. Аз не знам много за войната, само са ми разказвали това-онова. Баща ми смята, че една жена не би могла да разбере подобни неща. Той твърди, че женският мозък е пригоден да разбира само от бродерия и кулинарни рецепти, но аз смятам, че историите за войната са много вълнуващи.

Адриан тихо се засмя.

— Навярно би трябвало да работите при вашия кръстник. — Усмивката изчезна от лицето му така бързо, както се бе появила. — Все пак аз не споделям мнението на баща ви. Вярвам, че женският мозък е в състояние да проумее подобни неща. — Помълча и добави тихо: — Както и много други.

— Какво казахте, милорд?

— Нищо. Както вече споменах, старият граф явно е имал четири деца: трима сина и една дъщеря. Още в началото на войната двамата по-големи сина постъпили в Ирландската армия и убили страшно много англичани, преди самите те да бъдат убити в битката при Дрогеда.

— Ами третият син?

— По онова време той е бил на деветнайсет години, струва ми се. Той не се е борил за ирландската кауза като братята си. Доколкото се знае, май заминал оттук скоро след като имението било превзето и се присъединил към банда тори, които плячкосвали ирландската провинция, като нападали само английски земевладелци. Доколкото разбрах, преди три седмици са го арестували в Голуей и са го обесили.

При тези думи Мара потрепери. Значи Оуън беше мъртъв. Опитва се да потисне естествената си реакция при вестта за трагичната смърт на брат си.

— Ами дъщерята, милорд?

— Тя била най-малката от четирите деца, по онова време — на осемнайсет години, доколкото ми е известно. Подобно на много други, жените от имението били останали сами и когато войниците пристигнали тук, майката, която е нарисувана на онзи портрет,

отказала да предаде Кулхейвън. Цяла година се борила храбро и отблъсквала нападенията на войниците не по-зле от някой генерал, както ми казаха, но най-накрая била победена от модерната армия.

— И...

Адриан я изглежда косо.

— Струва ми се, че не бива да продължавам по-нататък, мис Уентуърт.

— Защо? Тя избягала ли е? Ами дъщеря ѝ? Моля ви, милорд, ако ще ставам господарка на Кулхейвън, наистина бих искала да зная какво точно се е случило тук.

— Ще ви кажа само, че войниците не са се отнесли много любезно към жената, която така успешно се е отбранявала. Те били грубияни, долна пасмина, жадни да отмъстят на ирландците. На всеки ирландец. Наказали я за предизвикателното ѝ държане, както могат да го направят само подобни хора. Казват, че е била застреляна, преди да стигнат до нея. Човек може само да се надява, че по-скоро е умряла от изстрела, а не от онова, което са ѝ направили по-късно.

Мара затвори очи, ужасена от думите му.

— Моля да ме извините — с по-мек глас рече Адриан.

— Не, няма нищо. Ами дъщерята, милорд? Какво е станало?

Без да я поглежда, Адриан въртеше в ръце чашата с бренди.

— Нейната съдба си остава загадка. Никой не може да каже със сигурност какво е станало с нея, защото никой не я е виждал след това. Тъй като досега не се е появила, предполагам, че същото нещастие е сполетяло и нея, както се е случило с майка ѝ.

Мара го погледна. Той не се взираше в портрета на майка ѝ, а някъде в далечината, което ѝ подсказа, че мисли за нещо друго. Устните му бяха свити. За какво ли си мислеше? Ако беше по-глупава, можеше наистина да предположи, че е разтревожен от тези отминали събития. Но как бе възможно това, след като и той беше виновен за случилото се?

— Но такива неща се случват по време на война — каза той, като се отдръпна от портрета на майка ѝ. — За нещастие някои съвсем невинни хора попадат под кръстосания огън и загиват. Опасявам се, че тези неща са неизбежни. А сега — добави, като остави чашата си, после стана и ѝ подаде ръка, — тъй като вече ви развалих

настроението за тази вечер, нека поне да ви предложи да се отправим към трапезарията за вечеря.

Мара вдигна очи към него. След като се бе запознала с него и след като знаеше какво представлява, тя изведнъж се запита дали не е била прекалено самоуверена до момента. Този мъж нямаше лесно да се остави да го излъжат. Ами какво щеше да направи, когато разбереше истината за нея?

Няма връщане назад. Тези думи отекнаха в съзнанието ѝ и я накараха да събере повече кураж. Трябваше да се справи.

Тя въздъхна дълбоко, пое протегнатата му ръка и тръгна с него към трапезарията.

Когато Мара отвори вратата на спалнята си тази вечер, часовникът удари единайсет. Докато Сайма разресваше косата ѝ и сплиташе на една плитка за през нощта, тя ѝ разказа всичко, което бе научила през последните няколко часа, като започна с подробностите около скандала в миналото на Адриан и един час по-късно завърши със съобщението за смъртта на Оуън.

— Оуън рискува много, като тръгна по пътищата с тези разбойници — каза Сайма. — Сега най-после ще разбереш ли, че трябва да се откажеш от тази глупава игра и да напуснеш това място, докато все още е възможно?

— Не. Вече ти казах, Сайма, че няма да си тръгна сега, не и след като отидох толкова далеч. Дори да съм изпитвала някакви съмнения, сега мога да те уверя, че още по-твърдо съм решила да си възвърна Кулхейвън. А вестта за смъртта на Оуън ме изпълва с още по-голяма решимост. От всички само аз съм останала, Сайма. Аз съм последният член на фамилията Диспенсър. Ако поне не се опитам, няма никаква надежда за Кулхейвън.

— Никога няма да разбера защо сте толкова привързана към тази купчина камъни.

— Кулхейвън е много повече от купчина камъни, Сайма. Не разбираш ли това? В него е смисълът на живота ми. Обещах на майка ми, преди да умре, че ще се върна тук. Тя ме помоли само за това. Трябва да го направя заради нея.

— А открихте ли вече гоблена? — попита Сайма.

Мара беше забравила за това.

— Не, още не съм имала възможност да го потърся. Непрекъснато се стараех да не се вживявам много в това, че съм се върнала отново тук. Не забелязах да е окачен някъде. Смятах да изчакам Сейнт Обин да замине, за да мога да го потърся, без да събуждам подозрение. Имам чувството, че ако са намерили гоблена, то той е някъде в тази част на замъка. Както изглежда, всички останали неща, които принадлежат на семейството ми, са си на мястото. Щом успея да се измъкна, веднага ще отида на онова място, което ми посочи мама. Ако не го намеря там, ще започна да го търся наоколо.

— Да се надяваме, че не е бил унищожен или продаден на някого.

— Не ми се вярва Сейнт Обин да го е продал. Той явно има усет за стойността на нещата и не ми прилича на човек, който би се разделил с такава ценна вещ.

Сайма цъкна с език.

— Какво ли бихте могли да знаете за този човек? Вие току-що се запознахте с него. Той е просто един гаден убиец и нищо повече. Точно както очаквахте.

Мара поклати глава.

— Той съвсем не е онова, което очаквах, Сайма. Точно обратното. Очаквах да е по-възрастен, много по-възрастен от своите трийсет и две години, и да е много по-груб.

— Какво искате да кажете?

— След като е един от най-доверените хора на Кромуел, аз очаквах да прилича на войниците, които убиха майка ми. Тези хора наистина са обезглавили собствения си крал. Очаквах да е студен, безчувствен, да мрази ирландците, но май не е така. Понякога, когато говори за войната, като че ли съжالياва. Почти не говори за участието си в битките, само спомена, че е бил командирован в Дъблин, преди да дойде в Кулхейвън. Не ми каза защо е напуснал поста си там.

Мара млъкна, защото си спомни какво беше видяла в очите на Адриан, докато той говореше за пребиваването си в Дъблин — такава силна и неприкрита болка, че направо бе покъртена, но всичко бе траяло толкова кратко, че почти го беше забравила. Чудеше се какво ли му се е случило там.

— Само не забравяйте кой всъщност е той, мис. — Сайма се приближи и я погледна в лицето, а очите ѝ бяха потъмнели от тревога.

— Засега само ми разправяте колко добър изглежда този човек. Не че е действал заедно с онзи, който е виновен за смъртта на родителите ви и на вашите братя. Да, вие сте единствената жива представителка на семейство Диспенсър. И това се дължи на него. Той смята, че ще се ожени за кръщелницата на Кромуюел, детето ми. Той е гаден, лъжлив англичанин като цялата им пасмина и не забравяйте това.

Мара сведе очи, почувства се виновна, задето е защитила Адриан пред нея. Сайма беше права. Тя не можеше да си позволи да забрави защо е дошла тук.

— Не бива да се притесняваш. Към този мъж никога няма да мога да изпитвам нищо друго, освен омраза.

Сайма не каза нищо повече, само цъкна с език и преди да се обърне, я погледна така, сякаш не можеше да ѝ повярва. И кой би могъл да я обвини? Дори самата Мара не беше много сигурна в собствените си думи.

Тя си спомни как по-рано същата вечер Адриан бе взел ръката ѝ и бе притиснал устни към нея. Макар че това беше само един невинен и галантен жест, тя бе изненадана от собствената си реакция. Дори сега, като си спомнеше за докосването на топлите му устни до китката ѝ, сърцето ѝ започваше да бие учестено.

— Въпросът е как да го накараме да се ожени за вас веднага, без да се налага да чакаме пристигането на майката на Арабела. Ако се наложи да я чакаме, с вас е свършено — рече Сайма, като прекъсна мислите ѝ.

— Както изглеждам в момента, той трябва да е глупав и сляп, за да поиска да се ожени за мен.

Сайма подпря брадичката си с длан и впери поглед някъде в далечината.

— Единственото разрешение според мен е Негова светлост да опетни по някакъв начин вашата невинност, и то пред свидетели, за да няма никаква друга възможност, освен да постъпи като джентълмен.

— Точно това си мислех и аз, но въпросът е... как?

Сайма сплете косата на Мара, завърза я с бяла панделка и метна тежката плитка на рамото ѝ.

— Тази работа ще трябва да оставите на мен, мис.

[1] Прозвище на пуританите заради късо подстриганите им коси.
— Б.пр. ↑

Само по халат, Адриан стоеше до прозореца на спалнята си и се взираше в нощното небе. Беше късно, часовникът, окачен на стената до него, тъкмо бе ударил три часа, но на него все още не му се спеше. Не че сега това имаше някакво значение. Оставаха му само два часа да поспи, след това неговият верен слуга Хънтингтън щеше да го събуди в зори, като го побутне леко и му предложи леген с гореща вода, за да се измие и избърсне. Трябваше вече да е заспал. Трябваше да се е сгушил в топлото и удобно легло и главата му да е пълна с приятни мисли за червенокоси горски нимфи, които плуват голи пред него. Но не беше така. Той беше буден, съвсем буден и нищо не можеше да направи, дявол го взел!

Последните три часа беше прекарал в мекото кресло пред камината, като четеше един свършено скучен текст за чифтосването на лопатарите, които през дванайсети век за първи път били докарани в Ирландия от норманите. Дори това не можа да го накара да се унесе в дрямка. После беше опитал чая от лайка и мента на мисис Данбъри, но след като накрая изпи два чайника, все още стоеше тук буден и в главата му шеметно се въртяха объркани мисли.

И по-рано бе страдал от подобни пристъпи на безсъние, които понякога траеха месеци наред, но винаги си имаше причина за това. Последния път се случи след завръщането му от Дъблин, след онова, което бе преживял там. Но откакто бе дошъл в Кулхейвън, не бе имал проблеми със съня. Тъй като бе човек на реда, той винаги си лягаше в полунощ и ставаше точно в пет, без да се събужда междувременно. Но ето че сега стоеше тук буден. Питаше се каква ли е причината за това и не му се искаше да си признае, че то се дължи на присъствието на новата му гостенка.

Доколкото можеше да прецени по първите си впечатления, Арабела беше точно такава, каквато си я бе представял. Можеше да бъде хубавичка, дори красива, ако се бе отказала от прекалено строгата си прическа и тези досадни и смешни очила.

И от мрачното си облекло. Наистина не ѝ отиваше. Винаги бе смятал, че жените предпочитат да се обличат с рокли в свежи цветове с дантели, панделки и ширитчета, но това, изглежда, не се отнасяше за Арабела. Не че имаше въобще някакво значение. Дори да беше едра като слон и да имаше мустачки над горната устна, той пак щеше да ѝ предложи да се омъжи за него.

Нямаше друг избор.

След като носеше тези закопчани до шията рокли, тя сигурно щеше да потрепери от отвращение при вида на голо мъжко тяло. Неговото голо тяло. Нито една от жените, които бе имал през живота си, не бе показала и най-слаби признаци на отвращение. И представата да прекара останалата част от живота си с една жена, която насила го търпи в леглото си само защото така правят всички добри съпруги, го караше да очаква с повече от нежелание първата им брачна нощ. Чудеше се дали тя щеше да носи в леглото онази глупава бяла шапчица от лен. Толкова ясно си я представяше как седи на леглото, притиснала завивките до треперещата си брадичка, докато той, животното, голото животно, идва, за да претендира за съпругеските си права.

О, какъв по-лесен начин да убиеш страстното желание на един мъж? Ако съществуваше средство за премахване на половата възбуда, то той явно се канеше да се ожени за него.

Трябваше да получи рицарско звание като награда за онова, което се готвеше да стори. Беше чувал за мъже, които са пожертвали живота си за своята родина и за краля, и се питаше дали неговата женитба за мис Арабела Уентуърт нямаше да има същата стойност. Тогаваше Адриан дочу шум и се обърна точно когато камериерът му влезел стаята, като влачеше крака и триеше сънените си очи.

— Вие сте буден, милорд.

— Да, така изглежда, Хънтингтън.

Този човек, който имаше вид на кукумявка и бе прекалено мъдър за своите четирийсет и шест години, служеше на Адриан от деня, в който той бе наследил титлата лорд на петнайсетгодишна възраст. Навсякъде бе пътувал с Адриан, който винаги разчиташе на несравнимата му услужливост и на безпогрешните му съвети.

— Да ви донеса ли малко бренди, милорд?

Адриан се усмихна.

— Не, Хънтингтън, струва ми се, че няма да си лягам до края на нощта и брeндитo едвa ли щe ми e от ползa.

— Пак ли ви мъчи безсъние, милорд?

— Да. Мислех, че повече няма да ми се случи такова нещо, Хънтингтън. Измина почти една година, откакто...

— Предсватбени вълнения, нали, милорд?

Хънтингтън винаги умееше да се изразява много красноречиво и да сменя темата на разговора в най-подходящия момент.

— Ти вече видя мис Уентуърт, нали?

— Да, милорд.

— И какво е мнението ти за нея?

Хънтингтън помисли малко и отговори:

— Струва ми се, че тя ще се справя много добре със задълженията си на домакиня, милорд. Изглежда много подходяща за това.

Ако някой бе способен да открие ценни качества у всяко живо същество, това бе само Хънтингтън.

— Да не би да ми казваш по заобиколен начин да не се притеснявам, защото мис Уентуърт не е като майка ми и няма да си намери любовник?

Хънтингтън кимна утвърдително.

— Точно така, милорд.

— Винаги съм казвал, че ако някога се оженя, ще си взема жена, която не привлича вниманието на околните с красотата си, каквато беше майка ми. Красотата носи нещастие, нали съм прав, Хънтингтън?

— Напълно, милорд.

— Колкото е по-посредствена на вид, толкова по-добре.

— Да, милорд. Вие сте направили добър избор.

Адриан се обърна и отново впери поглед навън през прозореца, като се чудеше как въобще някога е могъл да повярва в такава неподобна глупост.

На следващата сутрин Мара се събуди късно, след като през цялата нощ се бе мятала в това огромно чуждо легло. Въпреки меките пухени завивки и люляковото ухание на възглавниците, главата ѝ пулсираше от болка и тя се опитваше да забрави, че краткият ѝ

неспокоен сън бе отровен от кошмарния образ на един мъж със златисто — кафяви очи, който сякаш бе прозрял истинската ѝ същност.

След като предишната нощ бе загубила цели два часа, за да убеди Сайма, че за нея Сейнт Обин е най-отвратителното животно на света, прислужницата ѝ най-последно бе отишла да си легне. През останалата част от нощта Мара се самобичуваше, защото бе могла изобщо да си помисли нещо друго. Сейнт Обин беше истинско животно и неговото нещастно минало в никакъв случай не можеше да му служи за оправдание, защото подкрепяше Протектората или живееше в чужд дом. Той беше неин враг и тя никога нямаше да си позволи да забрави това.

Когато заслиза надолу по стълбите, за да отиде в трапезарията на закуска, на най-долната площадка зърна икономата Питър Шипли, който побърза да я уведоми, че лорд Сейнт Обин още в зори е тръгнал с коня си на обиколка из имението. Бил помолил Шипли да ѝ предаде неговите извинения и бил разрешил на Арабела да се разхожда свободно из замъка и околностите му, за да опознае новия си дом.

Бил ѝ разрешил. Тези красноречиви думи допълнително развалиха настроението на Мара. Тя ухапа препечената филийка, която току-що бе намазала обилно с ягодовото сладко на мисис Данбъри, като ужасно много ѝ се искаше да можеше да каже на Негово всемогъщо височество какво точно мисли за великодушието му. Беше прекарала по-голямата част от живота си, изучавайки всяко кътче от този древен замък и всяко дърво в близката гора, без да има нужда от нищо разрешение.

Особено пък от това на човека, който бе откраднал цялата собственост на семейството ѝ.

Съзнанието, че вече не е така свободна, както в детството си, само я накара още по-решително да се заеме с осъществяването на своя план. Въобще не можеше да разбере защо ѝ е хрумнало, че Сейнт Обин би могъл да съжалява за всичкото зло, сторено на ирландците и на нейното семейство. Трябва да е била истинска глупачка. Пълна идиотка. Ето че той си стоеше тук, живееше на чужда земя, възхищаваше се от откраднатите картини, които бяха принадлежали на семейството ѝ от няколко поколения, докато хората, дето бяха обработвали земята и бяха превърнали Кулхейвън във великолепно

имение, бяха оставени да умират в канавките и да се давят в собствената си кръв.

Тя отхапа от препечената филийка и замислено започна да дъвче, без дори да усеща вкуса на великолепно сладко, което мисис Данбъри така настоятелно ѝ беше предложила. Това бе нейният дом. Сега майка ѝ и баща ѝ трябваше да закусват тук и да пият чай от бъзов цвят, обсъждайки пазарната цена на кулхейвънската вълна през тази година. Трябваше да говорят и за преденето на тази вълна, и за прибирането на реколтата от кулхейвънските полета, което предстоеше по-късно през есента. А не да са погребани в отделни, неотбелязани с нищо гробове на стотици мили един от друг.

Именно братята ѝ Колин и Найл, и дори Оуън би трябвало да обикалят на коне имението и да се срещат със селяните. А не някакъв си англичанин, който се беше облагодетелствал от труда на други хора... и при това от откраднатия им труд.

Тя щеше да осъществи своя план докрай. Щеше да си възвърне Кулхейвън и да се разхожда из имението, когато и където си пожелае. Дори това да е последното нещо, което ще направи.

Мара хвърли бялата колосана салфетка върху чинията за закуска — прекрасна порцеланова чиния, украсена с герба на Сейнт Обин, представляващ лъв и гълъб, застанали един срещу друг върху щит, с преплетени маслинови клонки между тях. Тя стана и приглади гънките на друга от строгите рокли на Арабела, която бе облякла — тъмнокафява, с дебела кафява фуста, единствената ѝ украса бе простата яка от бяла дантела, която падаше върху раменете.

Как само копнееше да облече рокля от смарагдовозелен атлаз със златиста дантела и фуста от най-меката небесносиня коприна! Искаше ѝ се косата ѝ да пада свободно по раменете и да бъде рижа, огнено рижа, каквато я беше наследила от ирландските си предци, а не тези ужасни траурно черни кичури, скрити под старомоминската бяла шапчица и така опънати назад на тила ѝ, че слепоочията ѝ пулсираха от болка.

Но докато се налагаше да играе ролята на Арабела, докато се налагаше да се прави на истинска пуританска госпожица, щеше да се облича така и да се държи с необходимата скромност и празноглаво покорство дори ако това щеше да я убие.

Изпаднала в това отвратително настроение, Мара беше благодарна, че Сейнт Обин го няма. Ако той стоеше сега пред нея с обичайния си арогантен вид, щеше да ѝ е много трудно да потисне бурните си чувства. Трябваше да избяга от всичко това, да се върне към нещо близко и познато. Не можеше да понася това чуждо подобие на Кулхейвън с неговия английски стил и мебелировка. Имаше нужда да види истинския Кулхейвън с неговите дебели стени и всичко останало, онзи Кулхейвън, заради който беше изминала толкова път и възнамеряваше да се бори.

Тя нарочно закрачи самоуверено през величественото предверие с неговата излъскана дъбова ламперия, която меко сияеше на светлината на свещите, а слугите не откъсваха очи от нея. Без да бърза, застана пред резбования орехов шкаф, за да разгледа позлатения свещник, поставен върху него. С любопитство прокара ръка по разнищения ръб на един стар и прашен гоблен, окачен на стената, който вероятно беше откраднат от някое друго нещастно семейство, а после бързо зави по тъмния коридор, водещ към източното крило и най-старата част на Кулхейвън.

Новата част на замъка, която бе построена, след като той бе конфискуван от фамилията Диспенсър, в момента беше обитаема. Това беше по-скоро господарска къща, отколкото замък, със стени от червени тухли и бял хоросан и безброй комини върху полегатия покрив. Тук стаите бяха по-просторни, с високи прозорци с ромбовидни стъкла, през които свободно нахлуваше златистата слънчева светлина. Преди векове, когато беше построена старата част на замъка, слагането на подобни прозорци е било опасно поради многобройните вражески нападения. Доколкото си спомняше Мара, единствените прозорци в Кулхейвън от нейните детски години бяха разположени много нависоко, почти до покрива, и бяха малки и прекалено тесни, за да могат да пропускат много светлина.

Когато стигна до дебелия дъбова врата, водеща към по-старата част на замъка, към истинския Кулхейвън от нейното детство, Мара спря. Над нея в каменната стена бе издълбана латинската дума *salvete*, която означаваше „добре дошли“. Известният със своето гостоприемство рицар Рупърт де Кейлвън, който построил Кулхейвън, бе искал всички да бъдат добре дошли тук, независимо от причините

за посещенията си. Тя се усмихна, спомняйки си, че от другата страна на вратата е изписана латинската дума *valete* — сбогом.

Мара погали вратата, проследявайки всяка линия, всяка вдлъбнатинка по грубото дърво. Вратата бе покрита с белезите на отминалите векове, а каменните стени наоколо изглеждаха много по-тъмни и груби от гладката хоросанова мазилка на по-новия Кулхейвън. Все още се виждаха драскотините в дебелилото дърво там, където братята ѝ бяха отбелязвали ръста си на всеки свой рожден ден.

Спомни си, че навършвайки седем години, беше попитала баща си защо и нейният ръст не е отбелязан на вратата. Баща ѝ бе взел големия меч, който висеше на стената в неговия кабинет, и бе изрязал една вдлъбнатинка в изящно резбованата полица над камината, защото според него тя трябвало да си има свое собствено място за отбелязване на ръста.

Мара си помисли, че тази врата води към нейното детство, че е устояла дълги векове на силни удари и изстрели. Това бе вратата, водеща към нейния живот. Тя бавно обхвана с пръсти тежкото желязно резе, макар да знаеше, че е заключено. За нейно удивление беше съвсем лесно да го повдигне. Бутна вратата, но тя заяде, тъй като не бе използвана от години, и трябваше здраво да натисне с рамо, за да я помръдне. Най-накрая тежко се отвори, застърга върху неравния каменен под и звукът отекна надалеч в празнотата зад нея.

Няколко забравени есенни листа се завъртяха в кръг около прага от вътрешната страна на вратата. Тя знаеше, че зад тази врата се съхраняват спомени за едно щастливо и безгрижно детство.

Но там също така витаеха спомени за преживени страхове, безпомощност и смърт.

Мара се запита дали би имала сили да се изправи пред тези спомени и колебливо пристъпи напред, като отмахна една увиснала пред нея паяжина.

Премина от другата страна, но това не я накара отново да изживее ужаса на случилото се някога. Вместо това усети, че е част от това място, изпита топлото и приятно чувство, че най-накрая си е дошла у дома.

В просторната и внушителна зала, която представляваше сърцевината на големия замък, всички се бяха хранили и се бяха събирали да чуят новините или да се забавляват, когато някоя

пътуваща трупа се появише изневиделица. Ярък сноп слънчева светлина нахлуваше през конусовидния отвор във високия таван, през който бе излизал пушекът от буйния огън в огромното огнище от времето на рицаря Рупърт де Кейлвън. Голямата мраморна камина отсреща бе построена преди по-малко от петдесет години от роднините на майка ѝ и поради това някогашното централно огнище стоеше неизползвано.

Високо над главата ѝ висеше огромен железен полилей, покрит с прах и паяжини, беше закачен на дебело въже и можеше да се повдига и спуска с помощта на макара, която работеше безупречно от деня на построяването на замъка. Сивите каменни стени бяха голи и по тях личаха следите от фламандските гоблени и пъстрите килимчета, с които някога ги бяха украсявали, за да се предпазят от зимния студ. От мебелите в тази огромна стая бе останало само едно трикрако столче, върху което се бе качвал кулхейвънският паж, за да наблюдава през една шпионка дали не идва някой. На стената до нея се виждаше накриво окачената позлатена рамка на огледало, от което бе останало само едно ъгълче.

Като огледа тази голяма и празна стая, изпълнена с толкова много спомени, Мара бе обзета от такава силна меланхолия, че цялата се разтрепери. Да върне времето назад, да изживее отново онези щастливи дни на детството, когато войната не бе нахлула в Ирландия, отново да има семейство. Затвореше ли очи, отново можеше да види тази зала такава, каквато бе някога, толкова величествена, толкова красива. Огромната излъскана маса пак стоеше на мястото си до огъня. От специалния подиум в дъното се лееше музика, изпълнявана от менестрелите. Отекваше смях. Огън пращеше в огнището. Пъстри гоблени висяха по стените... Гоблени.

Мара изведнъж си спомни защо е дошла — за да разбере дали най-важната реликва на семейство Диспенсър не бе оцеляла някъде тук.

Само веднъж бе виждала Кулхейвънския гоблен в детските си години, когато майка ѝ го бе донесла да ѝ го покаже, докато тя седеше в салона и се оплакваше, че трябва да се учи да бродира една възглавничка, направена от нея. Гобленът беше малък колкото една възглавница, но изглеждаше по-красив и от най-прекрасната картина, окачена в двореца Сейнт Джеймс, преди Протекторатът да нареди да

оголят стените му. Майка ѝ, ѝ беше разказала, че гобленът е бил направен преди много години от една млада и красива девойка на име Грайне, дъщерята на Рупърт де Кейлвън. Рижата ѝ коса била като огън, такава имали всички кулхейвънски жени, а гобленът бил предаван от поколение на поколение на поредната господарка на Кулхейвън.

Той беше великолепно творение, изработено от много редки и фини златни и сребърни нишки, и изобразяваше предстоящата женитба на девойката и нейния възлюблен воин. Прекрасният замък Кулхейвън се виждаше в дъното, златни лъчи струяха иззад величествените му стени. Когато светлината на огъня падаше под определен ъгъл върху гоблена, нишките искряха и блестяха и човек имаше чувството, че картината оживява.

Според легендата воинът бил убит в битка няколко дни преди определената дата за сватбата. Щом научила за трагичната смърт на своя рицар, девойката Грайне се хвърлила от Кървавата кула върху скалите долу. Разправяха, че едно бяло цвете изникнало там, където била паднала, бяло цвете с червени пръски, което не растяло никъде другаде в Ирландия и се казвало кръвта на Грайне.

Мара все още си спомняше как като дете бе стояла горе до назъбената стена на кулата и се бе взирала в онези големи канари в основата ѝ, изпълнена с тъга заради съдбата на красивата девойка. От всички мрачни истории, свързани с Кървавата кула, Мара вярваше само на тази. А гобленът, избродиран от красивите ръце на девойката, бе единственото нещо, останало от нейния кратък живот.

Сега Мара стоеше пред входа към източния коридор, който водеше към спалните на семейството. Голямата черна паст сякаш заплашваше да я погълне. Свещниците по стените бяха празни, затова тя запали малката свещ, която носеше, и като я държеше под наклон, за да не се окапе с восък, прибра полите си с една ръка и тръгна напред.

Стъпките ѝ тихо отекваха по каменния под, полата ѝ изшумоляваше на всяка крачка. Напред в тъмнината някакво малко животинче бързо-бързо избяга, изплашено от светлината на свещта ѝ. Вратите от двете страни на коридора бяха затворени и докато минаваше покрай тях, светлината от голямата зала зад гърба ѝ ставаше все по-слаба, мракът започваше да я обгръща от всички страни. Но тя не се страхуваше. Как би могла да се страхува? Това беше нейният дом, това място ѝ принадлежеше повече от всичко друго на света.

Мара спря в края на големия коридор и сърцето ѝ заби учестено. Пред нея имаше още една затворена врата, през която някога бе минавала толкова често. Тя повдигна тежкото ръждясало резе. Вратата леко се отвори.

Влезе вътре, прозорецът над главата ѝ бе счупен, някогашните кадифени завеси в яркосиньо сега изглеждаха оръфани и сивкаво — лилави. Една пойна птичка кацна на перваза на прозореца и изчурулика щастливо, а навън листата на големите дъбове тихо шумоляха от летния ветрец. Мара затвори очи пред разрухата, която цареше наоколо, и се опита да си представи това прекрасно място, каквото бе някога в миналото.

— Сайма, заведи Мара в тунела! Идете в селото! Аз ще ви последвам веднага!

Гласът на майка ѝ почти не се чуваше поради оглушителните удари на стенобитната машина по голямата дъбова врата долу и ужасените писъци, които долитаха от всички стаи наоколо. Прислужници и лакеи притичваха наблизко и се опитваха да скрият каквото могат от семейните сервизи и сребърни прибори, хвърляха красиво изработени свециници в дупката за отходните води с надеждата, че така няма да станат плячка на Кръглоглавите. Мара зърна синята кадифена пола на майка си, докато Сайма я избутваше през вратата.

— Хайде, мис, нали чухте какво каза майка ви. Да вървим в тунела, докато тези пролетници не са нахълтали вътре!

— Но, Сайма, ние не можем да изоставим мама.

— Чухте какво каза тя. Ще ни последва веднага.

Двете вече бяха в голямата зала, а обитателите на замъка изплашено сновяха наоколо. В тази бъркотия никой не забелязваше двете жени. Сайма вдигна скрития лост и избута Мара в тъмнината зад тайната врата, скрита зад огнището. В този момент нещо изпраця оглушително, чуха се виковете и писъци.

— Проклетите войници трябва да са разбили долната врата. Най-добре е да побързаме. След малко ще бъдат тук и ще започнат да газят с калните си нозе хубавия турски килим на майка ви. —

Сайма дърпаше Мара за ръката. — Хайде, мис, трябва да затворим тази врата, преди да са влезли тук.

— Но мама...

— Майка ви ще се справи сама. Винаги е успявала.

— Не, не мога да я оставя.

Мара се изскубна от ръцете ѝ, и се втурна нагоре по стълбите, водещи към най-горната площадка на Кървавата кула. Бе вдигнала полата над коленете си и вземаше по две стъпала наведнъж. Когато стигна горе, блъсна вратата и изтича на площадката. Майка ѝ стоеше там, стиснала в ръце мускета на баща ѝ. Викаше нещо и явно отказваше да се предаде на войниците. Изведнъж рязко се дръпна назад, изпусна мускета и падна.

— Мамо!

Мара се стресна, винаги се стряскаше на това място, когато спомените завладееха сънищата ѝ. Все още беше в стаята на майка си. Не знаеше колко дълго е стояла тук, но сърцето ѝ щеше да се пръсне, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Тя избърса очи, постара се да върне спомените си в най-отдалечените кътчета на съзнанието си и да помисли за целта на посещението си тук.

Стаята беше само слабо подобие на онова, което бе представлявала в миналото. В дъното се виждаше големият гардероб от абаносово дърво, една от вратите му бе отворена и висеше накриво върху пантите си. Съдържанието му липсваше, само отвътре се подаваше една забравена панделка за коса. Мара я взе, разсеяно приглади разнищените ѝ краища и я прибра в джоба на роклята си. Подпря се на високата странична колона на масивното легло с балдахин и обхвана с длан спираловидните ѝ орнаменти. Някога спалнята на майка ѝ ухаеше на лимоново масло и рози, мебелите бяха излъскани до блясък. Сега тук миришеше на плесен и разложение. И на смърт.

Подът някога беше идеално чист, а сега в ъглите се виждаха сухи листа и боклуци. Тя огледа всичко — всяка стена, всеки камък, порцелановия леген, който лежеше, разбит на пода, малкия молитвеник на майка ѝ с кожената подвързия, чиито страници бяха

скъсани и пръснати наоколо. Овъглените останки от огъня, който бе топил майка ѝ през онази последна нощ, все още лежах на черна купчинка в огромното каменно огнище. Мара се приближи до камината и прокара ръка по студената каменна полица над нея, като си припомни думите на майка си.

Започни от ъгъла, след третия камък вдясно...

Мара опипа грубата неравна повърхност. Ръката ѝ спря на третия камък.

Два камъка нагоре и още два...

Пръстите ѝ се придвижиха нагоре.

Когато стигнеш до камъка, който търсиш...

Ръката ѝ спря на втория камък.

Завърти го наляво, за да отвориш вратичката.

Тя помести камъка, а другите два до него се плъзнаха назад и пред очите ѝ се откри малка полица, скрита под каменната плоча на огнището.

8

Мара предпазливо пъхна ръка в тайното скривалище и заопипва наоколо. В дъното откри нещо, нещо малко и квадратно, направено от гладко, полирано дърво. Бавно го извади.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато седна на малкото разкривено столче и постави резбованата кутия в скута си. Беше направена от дърво, за което се предполагаше, че е благословено от вълшебници, толкова тъмно на цвят, че изглеждаше почти черно. Мара прокара пръсти по гладкия ѝ капак и избърса дебелия пласт прах, наслоил се отгоре.

Изпод това защитно покритие се появи красиво издълбан в дървото надпис. Две букви. „Е“ и „С“, преплетени и заобиколени с венец от рози, трябваше да символизират брачния съюз на нейните родители Едана и Чарлс. Баща ѝ, ѝ беше казал, че е купил кутията от една стара магьосница и я е подарил на жена си в деня на сватбата им. В нея майка ѝ съхраняваше само най-ценните си вещи. Писма, изпълнени с обещания за вечна любов, които баща ѝ бе писал на майка ѝ дълго преди да се оженят. Къдрица от нежна детска коса, принадлежала на най-големия ѝ брат Колин, завързана със синя копринена панделка. Малка розова пъпка, изсушена и крехка, чиито някога яркочервени листенца отдавна бяха почернели — баща ѝ я подарил на майка ѝ след първия им танц. И Кулхейвънския гоблен.

Всички тези неща бяха съхранявани в скъпоценната кутия, за да може Мара да я получи един ден, да я напълни със своите собствени реликви и по-късно да я предаде на своята дъщеря. Според майка ѝ това трябваше да се превърне в традиция, подобно на тази, свързана с Кулхейвънския гоблен, който се предаваше на всяка следваща господарка на замъка.

Мара внимателно повдигна ръждясалата месингова халкичка, за да освободи капака на кутията. Вътре трябваше да се намира единственото свидетелство за съществуването на нейното семейство, последното доказателство. Вътре щеше да намери нещо, което

Кромуюел и неговата армия никога нямаше да могат да ѝ отнемат — малки реликви, щастливи спомени за миналото.

Бавно повдигна капака.

Сърцето ѝ замря.

Кутията беше празна.

Спомените, последните скъпоценни реликви, които трябваше да наследи от майка си, ги нямаше. Тези съкровища, които повечето хора биха сметнали за незначителни, но които за нея бяха далеч по-ценни от прекрасните картини и сребърните свещници, бяха изчезнали.

Както и Кулхейвънският гоблен.

Отчаяние изпълни душата на Мара, докато се взираше в празната кутия и бавно осъзнаваше, че всичко е изчезнало. Как я бяха открили? Кой я беше открил? Скривалището беше съвсем сигурно. Преди двеста години бе направено така, че никой никога да не може да го открие. Никой не би могъл да знае за неговото съществуване, войниците сигурно съвсем случайно бяха попаднали на него. Но ако беше така, ако в лудешкия си стремеж да плячкосат всичко наоколо случайно бяха попаднали на тайния камък и бяха отворили скривалището, тогава защо кутията бе все още тук? Това беше съвсем непонятно.

Изведнъж Мара дочу някакъв звук зад гърба си, сякаш някой пристъпи по каменния под в коридора отвън. Тя затвори капака на кутията и отново я пъкна в скривалището ѝ, след което завъртя тайния камък, за да я скрие. Постоя неподвижно, като се заслушваше.

— Ало? Има ли някой там?

Тишина.

Мара изтича до вратата и огледа големия коридор. Беше тъмно като в безлунна нощ, само някъде в мрака над главата ѝ свиреше вятърът, прониквайки през някаква невидима пукнатина. Но някой бе минал оттам. Тя беше сигурна в това. Беше чула стъпките му. Някой бе стоял отвън и я бе наблюдавал.

Страхувайки се, че Сейнт Обин може да се е върнал рано, Мара напусна спалнята на майка си и забърза по коридора, а после плътно затвори след себе си голямата дъбова врата между новата и старата част на Кулхейвън. Наоколо не се виждаше жива душа, тя прекоси преддверието и се заизкачва по стълбището, като току се обръщаше да погледне назад. Спря едва когато стигна до вратата на своята стая.

— Ох, мис — възкликна Сайма, щом я видя, — толкова дълго ви нямаше и никой не знаеше къде сте. И Сейнт Обин не е тук, та затова си помислих, че може да е разкрил истината и да ви е отвел някъде. Ужасно се притесних.

На Мара ѝ трябваше само миг, за да си поеме дъх.

— Всичко е наред, Сайма. Не съм била със Сейнт Обин. Той е излязъл рано сутринта и смятал да бъде навън през целия ден. Аз ходих в спалнята на майка ми в старата част на замъка, за да потърся гоблена.

— Намерихте ли го? На същото място ли беше, където го е оставила майка ви?

— Не. Няма го, Сайма. Не мога да разбера как някой въобще е успял да го открие, но явно е станало точно така. Няма го.

Сайма зяпна от удивление.

— Няма ли го? Не, не може да бъде. Как са го намерили войниците, след като е скрит на такова сигурно място?

Мара прекоси стаята, като кършеше ръце.

— Не знам. Не мога да повярвам, че войниците са го намерили. Кутията, в която трябваше да бъде — кутията за скъпоценности на майка ми, си беше на мястото, празна, но си беше там. Но всички нейни реликви са изчезнали. А кутията си е там. Това е много странно. Ако войниците са взели гоблена и другите неща, защо са оставили кутията? Това е съвсем непонятно. — Преди Сайма да успее да отговори на този въпрос, Мара продължи: — Не, войниците не са намерили гоблена. Трябва да го е направил някой друг. Някой, който е знаел за скривалището. Но кой ли може да е той?

— Не смятате ли, че е Сейнт Обин?

Мара спря да крачи напред — назад, сбърчи вежди и впери поглед в пода.

— Не знам. Сигурно е възможно, но ми се вижда малко вероятно. Ако наистина той е открил гоблена, трябва да го е скрил някъде тук. Запазил е най-ценните вещи на нашето семейство. За нищо на света не би го продал. Не е възможно. Гобленът е по-ценен от хиляда златни монети. Мама ми каза, че го е сгънала внимателно, пхнала го е в някаква кадифена торбичка и го е прибрала в кутията за скъпоценности. Да, гобленът трябва да е някъде тук, в Кулхейвън. Сейнт Обин трябва да го е скрил. Но къде?

Тя спря, за да поразмисли.

— Може би е време да приема любезното предложение на Негова светлост и да разгледам целия замък. Ако гобленът е у него, значи е някъде тук и аз ще го намеря.

През останалата част от деня Мара претърси внимателно всички стаи в западното крило на замъка, ала не успя да открие Кулхейвънския гоблен. Но през целия ден, докато се ровеше във всяко чекмедже и се завираше под всяко легло, изпитваше смътното чувство, че някой я наблюдава, както беше станало и в спалнята на майка ѝ. Имаше усещането, че някой или нещо я следва във всяка стая, но всеки път, когато се обърнеше да погледне назад, там нямаше жива душа, нищо. Накрая реши, че всичко това се дължи на опънатите ѝ нерви и че сигурно само така ѝ се струва.

Когато започна да се приготвя, за да слезе долу за вечеря, тя с облекчение научи, че стъпките, които бе дочула откъм коридора пред майчината си спалня, в края на краищата не са били на Сейнт Обин. През целия ден той бе обикалял околността, бе посетил и земевладелеца от съседното имение и се прибра в замък по тъмно.

Тази вест я накара да се успокои, но в същото време я изпълни с удивление. Защо, след като месеци наред бе чакал и се бе подготвял да посрещне бъдещата си невеста, този човек гледаше да прекара колкото може по-малко време с нея? Бяха ѝ казали, че именно Сейнт Обин е предложил този годеж, че той определено се е стремил към него. Оуън бе успял да засече писмата на Сейнт Обин до Арабела и ги беше изпратил на Мара, за да може тя да разполага с всички необходими сведения, когато пристигне в Кулхейвън. Те бяха пълни с цветисти фрази за неговото нетърпение да види прекрасното ѝ лице. Той твърдеше, че изгаря от желание да вземе Арабела в прегръдките си, че сънищата му са изпълнени с това красиво видение, че иска да прекара остатъка от дните си в нейната мила компания.

И сега, когато „Арабела“ бе пристигнала в Кулхейвън, когато дългите месеци на очакване бяха свършили, той се държеше така, сякаш тя бе някаква напаст.

Също като изчезването на гоблена, и това бе съвсем непонятно. Толкова ли грозна му се виждаше, че дори не можеше да търпи присъствието ѝ? И ако беше вярно, как, за бога, щеше да успее да го

съблазни така, че да компрометира нейната невинност и да бъде принуден веднага да се ожени за нея?

И което бе по-важно, ако Сейнт Обин не беше вървял след нея по онзи коридор, то тогава кой?

Главата ѝ щеше да се пръсне от множеството въпроси, които шеметно се въртяха в обърканото ѝ съзнание. Докато отиваше към трапезарията, за да се присъедини към Сейнт Обин за вечеря, тя реши, че ще е най-добре да се заеме с проблемите един по един.

Първият и най-неотложният за решаване се състоеше в това как да го накара да посегне на невинността ѝ, за да го принуди по-скоро да се ожени за нея. Тя трябваше да стане господарка на Кулхейвън и, разбира се, не бе възможно да чакат пристигането на майката на Арабела. Налагаше се да действа бързо.

Мара зави към трапезарията, твърдо решена да постигне успех и готова за втората им среща в разстояние на два дни. Спря до вратата, защото дочу гласове.

— Червенокоса фея плувала в твоето езеро? Сега сигурно ще ми кажеш, че и „малките човечета“ са те посещавали? Хайде, Адриан, прекалено много се задържаш в провинцията. Такива неща ли започват да се привиждат на мъжете, когато прехвърлят трийсет и две години? На мен поне ми остават още шест години със здрав разсъдък. Струва ми се, че започваш да полудяваш. Навярно е време да зарежеш този грозен замък и да се върнеш към лондонската цивилизация.

Този дълбок и плътен мъжки глас бе непознат за Мара. Тя продължи да слуша.

— Цивилизацията ли? Лондон ли? Където съм известен като незаконородения лорд Сейнт Обин? Предпочитам да си остана тук, в Кулхейвън, напук на всички горски нимфи. Знам, че ме мислиш за смахнат, но аз наистина я видях, Ролф. Беше посред бял ден и тя плуваше, красива и гола, в езерото. Беше много красива. Чичо ми е писал за нея, нали разбираш, а хората от замъка и от селото наистина вярват, че тя съществува. Тук, в Кулхейвън, Дамата с огнените коси е легенда.

— И това видение витае около теб. Е, ако видиш някое друго голо видение от женски пол, изпрати го в спалнята ми. Отдавна не съм бил с жена и всяко привидение е добре дошло.

Гласът на Адриан беше по-тих.

— Казвам ти, Ролф, беше повече от странно. Тя за миг изплува от водата с цялата си гола красота и изчезна. Стопи се. Безследно. Никой от хората в замъка или в селото не може да я опише точно. Повярвай ми, изгубих цял ден, за да търся това прекрасно създание. Това наистина беше най-невероятната жена, която някога съм виждал.

Мара направо не можеше да повярва на ушите си. Той я беше видял! Той я беше видял да плува гола в езерото, а тя в това време се мъчеше да измисли някакъв начин да го прелъсти. Това комично положение ѝ се видя почти забавно дори само заради факта, че той едва не беше я разобличил.

Какво ли щеше да направи Сейнт Обин, ако тя не бе избягала от него там край езерото? Целият ѝ план щеше да пропадне и сега най-вероятно щеше да гние в някоя затворническа килия. Сайма сигурно щеше да се пръсне от вълнение и тревога, ако разбереше.

След като се посъвзе от първоначалния шок, Мара си спомни нещо, което Сейнт Обин бе казал. Той не знаеше, че именно нея е видял в езерото. Беше убеден, че е зърнал един призрак, червенокосото видение, наречено Дамата с огнените коси, че духът на майка ѝ е дошъл от онзи свят, за да го преследва. Цял ден беше я търсил. Или поне някоя, която да прилича на нея. Неговият чичо Джеймс дори бил твърдял, че я е виждал.

Докато Сейнт Обин продължаваше да вярва в съществуването на Дамата с огнените коси, нейната тайна щеше да си остане неразкрита. Той знаеше за съдбата на майка ѝ. Не бе възможно да е оцеляла след нападението на войниците. И собственият му чичо бе писал за нея, като твърдеше, че духът ѝ го е преследвал. След като не беше успял да намери тази жена, Адриан вярваше, че край езерото е зърнал някакво видение и Мара смяташе да направи всичко възможно, за да продължава да вярва в това.

— Добър вечер, господа — рече тя, като пристъпи в стаята. След като вече бе усвоила до съвършенство навика да поглежда над рамката на очилата, тя много ясно можа да види другия мъж. Беше висок, помлад, красив, макар и не толкова красив, колкото Сейнт Обин, и изглеждаше доста галантен. Той стоеше заедно със Сейнт Обин до камината и държеше чаша вино в ръка.

— Добър вечер, Арабела, тази вечер изглеждате прекрасно. Мога ли да ви представя на Ролф Бродиган, виконт Блакуд. Ролф, това е

моята годеница мис Арабела Уентуърт.

Ролф пристъпи напред, пое ръката ѝ и я докосна с устни. Усмихна се и я погледна право в очите, полускрити зад очилата.

— За мен е удоволствие, мис Уентуърт. Адриан — обърна се той към Сейнт Обин, — ти съвсем не си преувеличил, когато ми каза, че тя е хубава. Направо е поразителна.

Мара наведе глава, както според нея би направила Арабела, и зае своето място до Сейнт Обин. Този човек несъмнено беше сляп, а също така и лъжец. Как би могъл, който и да е нормален мъж да я намира за поразителна? Роклята ѝ беше съвсем обикновена, кафява, направо невзрачна, косата ѝ бе силно опъната назад и скрита под тази отвратителна бяла шапчица, а той я наричаше хубава? Навярно тъкмо този Ролф имаше нужда от очила.

От една страна, Мара беше благодарна за присъствието на Ролф, тъй като нямаше да се наложи да остане насаме със Сейнт Обин, но, от друга страна, това щеше да ѝ попречи да се заеме с прелъстяването на годеника си.

Ала Сайма я беше уверила, че поема положението в ръцете си. Мара трябваше да разчита на нейното обещание.

Вечерята беше вкусна, приготвена от готвачката на Кулхейвън, една много едра и напрацяла жена на име мисис Пилпот, която поздрави „Арабела“ с „добре дошли в Кулхейвън“ и така я притисна до огромния си бюст, че щеше да я задуши. Печеният фазан и пресните картопки с пикантен билков сос бяха великолепни, а лорд Блакуд не млъкна нито за миг.

Докато го наблюдаваше над рамката на очилата си, Мара си мислеше, че точно такива мъже карат майките да предупреждават дъщерите си да се пазят. Косата му беше по-черна от греха, усмивката му — лека и очарователна. Той несъмнено бе завъртял главите на доста млади момичета в миналото.

И неговото лице като лицето на Сейнт Обин беше мургаво поради дългите часове, прекарани на открито, но сякаш нещо не му достигаше при сравнението с неговия домакин. Мара не можеше да определи какво точно е то. Все пак той се държеше непринудено и безгрижно и обогатяваше разговора с разкази за своите пътешествия. При други обстоятелства, ако не се очертаваше възможността да бъдат противници, Мара щеше да го хареса.

Лорд Блакуд бе пътувал през огромния океан до Новите колонии, до някакво място, наречено Вирджиния. Той им разказа за местните жители, които се мъчели да живеят поновому, описа им подробно необузданата прелест на това място и суровата красота на една река, наименувана Джеймс. През това време Мара кротко се хранеше, отпиваше от виното си и наблюдаваше двамата приятели. Беше ясно, че приятелството им е старо и много близко, защото двамата общуваха много непринудено и диалогът им се лееше гладко.

Тя забеляза, че докато Ролф често се усмихваше, Сейнт Обин почти не си позволяваше да прави това, сякаш се страхуваше да не прояви слабост. Но този човек в никакъв случай не беше слаб, както си помисли Мара, като оглеждаше пръстите му, стиснали леко чашата с вино. Запита се дали тези пръсти щяха да ѝ причинят силна болка, когато той откриеше коя е тя всъщност.

Докато сипеше остроумни забележки и разказваше истории за момчешки приключения, Ролф някак си успя да си хапне за трима и накрая гаврътна наведнъж останалото в чашата му вино.

— Стига с тези досадни истории — каза той, избърса устните си със салфетка и се облегна назад. Погледна косо към Мара. — Чух, че са предложили английската корона на Кромуел, но той отказал. Хайде, кажете ми, мис Уентуърт, какви са планове на вашия кръстник.

— Ролф — намеси се Сейнт Обин, преди Мара да успее да отговори, за което тя му беше много благодарна, защото не знаеше какво да каже, — Арабела не знае нищо за планове на кръстника си. Нито за военните, нито за другите.

Гласът на Сейнт Обин бе станал по-дълбок и това подсказа на Мара, че зад думите му се крие и нещо друго, нещо, в което тя не бе посветена.

— Извинете ме, мис Уентуърт — рече Ролф, след като изгледа втренчено приятеля си. Той разкажано наведе глава. — Струва ми се, че прекалих. Разбира се, вие като благовъзпитана млада дама не бихте могли да знаете нищо за военната стратегия на вашия кръстник. Извинявам се за този нетактичен въпрос.

Мара отпи малка глътка вино, бавно я погълна и каза:

— Няма нищо, лорд Блакуд, моля ви, нека просто да забравим случилото се.

Той се усмихна и разкри белите си равни зъби.

— Съгласен съм, но само при условие, че ще престанем с тези формалности. Бих искал да ме наричате Ролф. Вие ще станете съпруга на най-близкия ми приятел.

— Така да бъде, ще ви наричам Ролф, а вие спокойно можете да ми казвате Арабела. — В този миг голямата двойна врата на трапезарията се отвори и Сайма се вмъкна вътре, като направи знак на Мара. Тя стана. — Моля да ме извините, господа, струва ми се, че моята прислужница ме вика за нещо.

Адриан се изправи.

— Разбира се, Арабела, ние с Ролф ще довършим разговора си на чаша портвайн, докато вие се погрижите за прислужницата си. Ако нямате нищо против, бих искал да се присъедините по-късно към нас в салона за една партия ломбер. Стига да играете тази игра.

Мара срещна погледа му. Беше малко изненадана от неговото предложение, тъй като знаеше, че пуританите не одобряват подобни игри и картите въобще. Запита се дали по този начин той не я проверява. То се знае, щом самият той играеше тази игра, значи я одобряваше, тъй че тя се усмихна и каза просто:

— Както желаете, милорд.

Сайма излезе заедно с Мара от трапезарията и затвори вратата зад себе си.

— Пригответе отварата.

— Каква отвара? — попита Мара и бързо се огледа, молейки се да не би някоя прислужница да е наблизо и да ги чуе. — За какво говориш? — прошепна тя.

— За отварата, която трябва да дадете на Негова светлост Сейнт Обин, за да го накарате да посегне на вашата невинност.

— Искаш да му дам някаква отвара? Тази вечер това е невъзможно, Сайма. Ролф — тя се поколеба, — лорд Блакуд е тук.

— Но непременно трябва да му я дадете тази вечер. След двацет и четири часа отварата ще изгуби силата си. И известно време няма да имам възможност да приготвя друга. Върбинката много трудно се намира и ще ми трябва дни, дори седмици, за да открия друго растение. Няма защо да се притеснявате заради приятеля на Сейнт Обин. И за него съм приготвила една отвара, освен това напръсках леглото му със свежи пъпчици от хмел и той ще спи като бебе на гърдите на майка си до зори.

— Ами слугите? Какво ще стане, ако някой от тях забележи нещо нередно?

— Негова светлост вече ги освободи за тази вечер. Освободи и камериера си, онзи досаден Хънтингтън. Тази вечер ни се открива идеалната възможност. Нямаме време за губене. Трябва да действваме бързо, за да ви омъжим за Негова светлост, преди да е започнал да се чуди защо майката на Арабела още не идва. Може би тази вечер ни се открива единствената възможност да постигнем нашата цел, колкото и неприятно да се окаже това за вас.

Тя подаде на Мара поднос с две чаши.

— Господата винаги пият бренди след вечеря. Чашата вдясно е за Сейнт Обин. Другата е за лорд Блакуд. Гледайте да не ги объркате, резултатът ще бъде истинска катастрофа. Идете сега при тях и щом се убедите, че са изпили всичко, върнете се в стаята си. Имаме много работа и малко време, а трябва да успеем тази нощ. — Тя потупа Мара по ръката и добави: — Ако всичко мине добре, до една седмица ще звъннат сватбените камбани.

Мара спря пред затворената врата на спалнята на Сейнт Обин и бавно натисна дръжката. Тя щракна само веднъж, но този звук ѝ се стори оглушителен в застиналата тишина на западното крило. Пламъчето на свещта, която държеше, затрептя, когато тя бавно и внимателно отвори вратата. Вътре не се чуваше никакъв звук, нищо не помръдваше, единствената светлина идваше от едва тлеещия огън в камината в дъното на стаята. Гаснещите пламъчета хвърляха странни оранжеви отблясъци върху тъмната ламперия, сенки играеха върху сложните мотиви на фландърския килим и излъскания под наоколо.

Мара направи само една крачка напред и тихо затвори вратата след себе си. Ръцете ѝ трепереха. Духна свещта, остави я на една маса и продължи напред.

За разлика от изящната мебелировка от тиково дърво и махагон в нейната стая, тук мебелите бяха солидни, орехови, тъмни и съобразени с ръста на господаря. Всичко в тази стая бе изработено в по-големи размери, от мраморната камина, в която с лекота можеха да се съберат седмина изправени мъже, до мекото кресло пред нея, чиито странични облегалки представляваха изрязани от дърво лъвски глави.

Докато се придвижваше бавно напред, Мара забеляза, че ботушите на Сейнт Обин лежат под една пейка, а ризата и бричът му бяха пуснати до тях. Една чаша, наполовина пълна с бренди, бе поставена на малката масичка до умивалника. В другия край на стаята се виждаше високо легло с балдахин, в което той спеше. Мара тихо се приближи с босите си крака.

Върху масивните колони на леглото бяха изрязани същите лъвски глави, които украсяваха креслото пред камината, а в долната си част имаха формата на лъвски лапи. Брокатените драперии в яркосиньо и златисто бяха разтворени, красивите им мотиви меко проблясваха в гаснещата светлина на огъня. Тя дочу тежкото дишане на Сейнт Обин, бавно и равномерно в съня. Когато стигна до леглото, спря и впери поглед в него.

Той лежеше по гръб, едната му ръка бе отпусната на възглавницата до главата му. Спеше дълбоко и навярно сънуваше нещо неприятно, защото лицето му изглеждаше ядосано в сумрачната светлина. Гърдите му бяха голи и мускулести, обрасли с гъсти тъмни косъмчета, които образуваха тясна ивица върху плоския му корем, губеща се под чаршафа. Той бе омотан около дългите му крака и ясно се виждаше извивката на голото му и мускулесто бедро, чиято тъмна кожа се открояваше на фона на белия чаршаф.

Той беше гол.

При тази мисъл сърцето на Мара се разтуптя. Време е, помисли си тя. Знаеше какво трябва да направи. Приблужи се още повече и колебливо застана до леглото, вперила очи в лицето на мъжа.

Гневната му гримаса бе изчезнала, лицето му изглеждаше по-нежно и по-спокойно. Косата му сега ѝ се стори по-тъмна, зърна и една малка трапчинка на брадичката му и се запита защо не я е забелязала по-рано. Преди да се усети, тя посегна и отметна една тъмна къдрица от челото му.

Едва не извика, когато той отвори очи и пръстите му стиснаха китката ѝ.

Мара не помръдна, не можеше да помръдне, сърцето ѝ яростно биеше. Не знаеше какво да прави. Стоеше неподвижно като онези каменни лъвове, които пазеха входа на Кулхейвън, и не смееше да гъкне. Сейнт Обин не продума, просто я гледаше втренчено и все по-силно стискаше китката ѝ. Както си личеше, много лесно можеше да счупи ръката ѝ. А трябваше да е упоен. Сайма ѝ беше казала, че отварата ще притъпи сетивата му, всички, освен онези, които управляваха желанията му. Но ето че очите му бяха широко отворени и се вираха в нея така, като че ли я беше разпознал.

Тя не се опита да се измъкне от ръцете му. Нещо в този далечен, унесен поглед ѝ подсказа, че той всъщност не я вижда. Той виждаше някоя друга жена, някоя от сънищата си навярно. Мара бавно помръдна другата си ръка и отметна всичката коса от челото му. Тогава той я обхвана през кръста и я привлече към себе си. Накара я да легне върху голата му гръд, а сплетената ѝ коса падна на рамото му.

Гърдите ѝ се притискаха към неговите и тя усещаше топлината му през тънката материя на нощницата си. Тази близост бе странно вълнуваща за нея. Мара подпря ръце на раменете му, за да ѝ е по-

удобно. Усещаше мощното биене на сърцето му, кожата му бе гореща под дланите ѝ. Ръката му обхвана задните ѝ части, нежно я притисна и я накара цялата да потръпне.

Беше едновременно изплашена и любопитна, тъй като тази интимна поза бе непозната за нея. Как е възможно да се чувствам така? — питаше се тя. Този мъж беше неин враг. Той и подобните му бяха отговорни за смъртта на нейните близки. И той бе не по-малко отговорен от другите за разрушаването и ограбването на нейния дом. Как можеше да лежи така върху него и да му позволява да я докосва по този начин?

Не, аз не лежа в неговото легло, каза си тя. Това беше Арабела. Тя беше Арабела. И ако успееше да се справи тази нощ, щеше да стане негова съпруга.

Но някак си не можеше да си представи Арабела, тази сдържана пуританка, да лежи върху гърдите на гол мъж само по тънка нощница.

Мара си наложи да търпи. Каза си твърдо, че може да направи необходимото. Трябваше да го направи, ако искаше някога да осъществи мечтата си и да си върне Кулхейвън.

Колебливо наведе глава и допря устни до неговите. Никога не беше целувала мъж и устните му ѝ се сториха топли и меки, съвсем не беше неприятно. Тя затвори очи и се опита да се отпусне. Отначало не забеляза, че устните му се раздвижват под нейните. Едва когато езикът му погали долната ѝ устна, тя разбра, че той я желае.

Мара се понамести, леко разтвори устни и езикът му проникна навътре, а едната му ръка обхвана врата ѝ. Непознатото усещане я накара да се дръпне инстинктивно, но тя си наложи да се отпусне, страхувайки се да не развали всичко. Дъхът му миришеше на бренди и докосването на устните му съвсем не ѝ беше неприятно, макар че такова нещо ѝ се случваше за първи път. Когато езикът му се прилепи към нейния, по цялото ѝ тяло пробягнаха странни тръпки. Запиша учестено и колебливо отвърна на целувката му.

Ръцете на Сейнт Обин се преместиха надолу към кръста ѝ, като бавно я галеха, той я повдигна леко, завъртя я и се настани върху нея. Главата ѝ потъна във възглавницата, той я притискаше така здраво с цялата си тежест, че вече нямаше връщане назад. Беше толкова едър, толкова силен, че дори да искаше, тя нямаше да може да се измъкне. Сливането им бе неизбежно. Мара се постара да отпусне напрегнатото

си тяло, но сърцето ѝ направо щеше да се пръсне. Погледна лицето му и се учуди на странния златист огън в очите му, съзнавайки внезапно, че това е огънят на страстта.

Сейнт Обин се подпря на лакти и се надвеси над нея, пръстите му леко докоснаха слепоочието ѝ. Той отново приближи лицето си към нейното и Мара се приготви за следващата целувка. Този път устните му бяха твърди, настоятелни и когато той се отдръпна, Мара бе останала съвсем без дъх. Всяка частичка от тялото ѝ сякаш крещеше да се махне отгук, ала всички нервни окончания по него бяха оживели и пламтяха.

Той повдигна глава и я погледна в светлината на огъня. Не продума. Пръстите му се спуснаха надолу към редицата от перлени копченца под яката на нощницата ѝ. С невероятна бързина едрите му ръце ги разкопчаха едно по едно, докато стигнаха до последното копченце на корема ѝ. Мара потръпна. Не смееше да помръдне. Гърдите ѝ задъхано се повдигаха и спускаха, когато той отмахна меката материя и ги оголи.

Тя затвори очи, изплашена и унижена. Никой мъж не беше я виждал така и когато Сейнт Обин наведе глава и пое с устни нежното зърно на едната ѝ гърда, тя бе така шокирана, че извика. Макар че ѝ се искаше да се дръпне, по тялото ѝ премина странна възбуда. Никога не бе усещала така цялото си тяло, сякаш всички нерви и сетива оживяха и заликуваха. Внезапно изпита силно желание за още и още, гърбът ѝ се изви назад, тялото ѝ се притисна към неговото, а ръцете му се плъзнаха под нея. Той я стискаше здраво и продължаваше да смуче зърното на гърдата ѝ, тръпките преминаваха на вълни по цялото ѝ тяло и беше останала без дъх, когато се отдръпна от нея.

Сейнт Обин застана на колене над нея и чаршафът падна от тялото му. Тя знаеше какво ще ѝ направи сега, как ще проникне в нея и ще отнеме девствеността ѝ и как от това ще я заболи. Страхуваше се, но в същото време не можеше да не изпитва любопитство.

Той вдигна нагоре нощницата и оголи бедрата и корема ѝ. Грубите му ръце докоснаха кожата ѝ и я накараха да потрепери. Мара стисна очи, устните му отново се впиха в нейните. Ръката му се спусна надолу и започна да я гали. Това предизвика такива силни и разтърсващи усещания у нея, че тя изстена. Никога по-рано не бе изпитвала подобно нещо. Беше едновременно прекрасно и страшно.

Затвори очи, усещането стана по-силно, цялото ѝ тяло се напрегна още повече. Не знаеше какво става, но ѝ се искаше това никога да не свършва. Усещанията ставаха все по-силни и се натрупваха, имаше чувството, че ще умре от насладата.

Сейнт Обин отдръпна ръка и намести бедрата си между нейните. Сграбчи я в обятията си и опря глава на рамото ѝ. Всяко мускулче по тялото ѝ се напрегна в очакване той цял да потъне в нея и болката да стане непоносима. Нещо в нея искаше той да я вземе, да я обладае, да я изпълни цялата и това я плашеше повече от всичко.

Тогава изведнъж тялото му се отпусна и главата му падна на възглавницата ѝ. Ръцете му повече не я докосваха, устните му не се впиваха в нейните. Всеки мускул по тялото му се отпусна, а само преди миг беше напрегнато и я притискаше здраво. После тя дочу равномерното му дишане и разбра, че е заспал.

Спеше. Тъкмо се канеше да отнеме девствеността ѝ и ето че се стовари върху нея, упоен и безчувствен. Отварата на Сайма го беше приспала, преди да довърши акта. Мара не можеше да повярва, полежа така няколко минути, цялото ѝ тяло пулсираше, усещанията бавно затихваха и тя се чувстваше странно неудовлетворена, взирайки се в кадифения балдахин на леглото.

Искаше ѝ се да изругае шумно, но се страхуваше да помръдне, дори да диша. Беше объркана и изплашена от случилото се и от собствените си реакции. Не бе искала и не бе възнамерявала да изпитва каквото и да било, мисълта за собствените ѝ реакции я ужасяваше. Бе пристъпила към всичко това, защото беше необходимо, защото го смяташе за свой дълг, заради Кулхейвън. Но сега разбираше, че когато пръстите му я галеха и тялото му се притискаше към нейното, всички мисли се бяха изпарили от главата ѝ и за миг го бе пожелала.

— Мис? — тихо се обади Сайма от другия край на стаята. Мара се опита да се обърне към мястото, откъдето идваше гласът ѝ, но рамото на Сейнт Обин ѝ пречеше.

Сайма се приближи и спря до леглото. При вида на голото тяло на Сейнт Обин, проснато върху нейната господарка, очите ѝ тревожно се разшириха.

— О, детето ми, добре ли сте? Нарани ли ви това животно?

— Не, Сайма, не ме е наранил. Нямахте тази възможност. Твоята отвара се оказа повече от ефикасна. Потънал е в забрава и сега вижда само сънищата си. — Опита се да помръдне, но не можа. — Все едно че кон се е стоварил върху мен. Когато спи, той сигурно тежи два пъти повече от обикновено. Трябва да ми помогнеш да го махна от себе си, защото сама май няма да мога.

С общи усилия двете успяха да претърколят Сейнт Обин в другия край на леглото. Той спеше така дълбоко, че дори не помръдна. Мара понечи да стане и очите на Сайма потъмняха при вида на разтворената ѝ нощница и оголените ѝ гърди.

— Успя ли да ви обладае?

— Не, всъщност заспа, преди да довърши акта. Е, струва ми се, че този път не успяхме.

Стори ѝ се, че Сайма каза нещо, което прозвуча като „слава богу“, но не ѝ обърна внимание.

— Какво ще правим? Не можем да докажем, че той е прелъстил Арабела... тоест мен. Сега как ще го накараме да се ожени за мен?

Сайма надникна навън през вратата, за да се убеди, че няма никой наблизо и направи знак на Мара да я последва.

— Навярно все още има възможност да спасим положението. Но трябва да побързаме. Имаме много работа, а ни остават само няколко часа до изгрев-слънце.

Адриан отвори очи, като се чудеше защо главата му тежи като олово. Ярките слънчеви лъчи, нахлуващи през разтворените прозорци, му причиняваха непоносимо главоболие.

По дяволите, къде беше Хънтингтън? И защо не бе дошъл да го събуди по-рано? Адриан затвори очи и простена. Устата му като че ли бе пълна с пясък, направо не можеше да преглътне. Главата го болеше, тялото го болеше, дори зъбите го боляха, щом само се помръднеште, и той вдигна едната си ръка, за да се предпази от проклетите слънчеви лъчи, а с другата опипа леглото до себе си, за да намери още една възглавница.

Но ръката му откри нещо съвсем друго.

Нечие тяло. Тяло, което лежеше до него, вдървено и напрегнато. О, боже мой! — простена Сейнт Обин. Снощи сигурно съм вкарал някоя камериерка в леглото си и сега ще трябва да се разправам с нея,

а имам чувството, че ме е прегазило стадо коне. Нищо чудно, че Хънтингтън не бе дошъл да го събуди.

Тялото до него се размърда.

Мъчително бавно, като се стараеше да не помръдва пулсиращата си от болка глава, Адриан се обърна и отвори очи. Присви ги, за да вижда по-добре, а после ги затвори пред образа, който му се яви.

Не, това беше невъзможно.

Моля те, Боже, кажи ми, че не е вярно.

Той отново отвори очи, искаше му се всичко това да е само лош сън.

— Арабела? — едва успя да произнесе Сейнт Обин.

Тя го гледаше вторачено през тези проклети очила — дали не спеше с тях? — и не каза нищо, не отрече предположението му.

Адриан мигновено се събуди напълно.

— За бога, Арабела, какво правите в леглото ми? Къде е камериерът ми, дявол го взел? — Седна и разтърси глава, после притисна с ръка пулсиращото си слепоочие. — Не, не ми отговаряйте. Ясно ми е какво правите тук. Само ми се иска да си спомня как, по дяволите, сте се озовали в леглото ми.

За миг подпря главата си с ръце, като се надяваше да притъпи пулсиращата болка в нея и се опитваше да си спомни нещо от снощните събития. Нищо не може да си спомни. Дори това как се е пъхнал в собственото си легло. Хвърли поглед към Арабела, надявайки се, че е изчезнала по някакъв начин.

Все още лежеше там и го гледаше вторачено, сякаш беше самият дявол. Не каза нищо. Широко отворените ѝ очи не се откъсваха от голото му тяло. И носеше онази глупава бяла ленена шапчица, стоеше ѝ малко накриво, но все пак беше на главата ѝ.

— Не се страхувайте! — каза той и посегна да я докосне.

Тя се дръпна и притисна завивките до брадичката си.

— По дяволите, Арабела, няма да ви нараня. Искам само да съм сигурен, че сте добре.

Арабела не помръдна, когато той посегна и смъкна чаршафа от нея. Беше застинала от страх, цялото ѝ тяло бе напрегнато. Погледът му се насочи надолу и откри причината за това.

По нощницата ѝ имаше яркочервени кървави петна. Единият ѝ ръкав бе скъсан на рамото, а дантелата около шията ѝ се държеше само

на един конец. Мили боже, нищо чудно, че го гледаше така, като че ли беше триглаво чудовище.

— Арабела, просто не знам как да ви обясня случилото се снощи, каквото и да е то. Не знам какво ми е станало. Дори не си спомням какво се е случило, но явно съм ви наранил и съм отнел девствеността ви като последното животно. Наистина съжалявам за това.

Мара продължаваше да го гледа втренчено, приличаше на изплашена сърна, застинала пред дулото на пушка.

— Не ме гледайте така. Кажете нещо. Каквото и да е. Кажете ми, че сте добре. Кажете ми, че ще ми простите. Кажете, че ще се омъжите за мен веднага щом успея да получа специално разрешение за брак.

Арабела примигна.

— Да се омъжа за вас?

Значи можеше да говори.

— Да, знам, че това е последното нещо, което ви се иска в този момент, но няма друг начин да поправим това... стореното от мен. Знам, че сте се надявали семейството ви да дойде, че сте очаквали някаква пищна сватба. Но се опасявам, че няма да можем да чакаме толкова дълго. Нали разбирате, много е възможно снощи да сте заченали дете и...

— Дете?

— Да, знам, че след онова, което ви сторих, вие бихте искали да потъна вдън земя, но опитайте се да разберете, Арабела, че снощи не бях на себе си. Сигурно съм пил прекалено много с Ролф и съм загубил всякакво чувство за благоприличие. Дори не знам как сте дошли тук снощи. Искан ми се да можех да си спомня.

— Вие ме доведохте тук.

— Аз съм ви довел тук? Какво направих? Разбих вратата на спалнята ви, метнах ви на рамото си като някакъв варварин и ви домъкнах тук?

— Не, не стана така. Аз бях в коридора, в източното крило, отивах в библиотеката, за да си намеря нещо за четене. Нали ми позволихте да чета книгите ви и като не можех да заспя, потърсих нещо за четене. Вие ме срещнахте на стълбите и ме помолихте да дойда с вас в спалнята ви. Казахте, че искате да ми покажете нещо — тя помълча, — нещо, което ще ми се види по-интересно от книгите.

При тези думи Адриан потръпна. Беше озлочестил невинната девойка и ѝ бе казал, че това ще ѝ се види интересно? Господи, той беше истински варварин, най-долното животно на света. Посегна към нея, за да я успокои, но тя рязко се дръпна.

— Арабела, не мога да ви обвинявам за онова, което изпитвате в момента. Знаем, че сте изплашена и че точно сега имате право да ме мразите, но...

Вратата на неговата спалня изведнъж се разтвори и Ролф се втурна вътре.

— Ставай, Адриан. Арабела я няма и... — Млъкна, щом забележа къде всъщност се намира Арабела. — О, предполагам, че знаеш къде...

— Къде е той? Казахте ли му, че моето момиченце го няма? Какво смята да направи?

Сайма влезе веднага след Ролф. И тя застина на място, щом зърна господарката си в леглото на Адриан. Ужасено притисна ръка към устните си.

— О, боже, помогни ни, моето детенце е озлочестено.

— Никой не е озлочестен — раздразнено каза Адриан. Изправи се. — Вместо да започнем с брачна церемония, започнахме с другото и това е всичко...

Сайма се беше вторачила в него, сякаш беше самият сатана, и не откъсваше очи от голото му тяло. Адриан погледна към приятеля си.

— Ролф, дай ми халата, ако обичаш.

Щом покри тялото си, той отново се обърна към прислужницата:

— Както вече казах, Арабела не е озлочестена.

В този миг Арабела се изправи в леглото и кървавите петна още по-ярко изпъкнаха върху скъсаната ѝ нощница. Сайма ахна.

— Заведи господарката си в спалнята ѝ и се погрижи да се изкъпе. Сигурно ще ѝ помогнеш и ако ѝ направиш малко от онзи чай от иглика на мисис Данбъри. Ако някой задава въпроси, кажи му, че Арабела не е добре. Веднага ще се заема да осигуря специално разрешително за брак, за да можем да се оженим.

— Ами какво...

Адриан се намеси, преди Сайма да успее да довърши думите си:

— Никой, освен нас четиримата няма да узнае за случилото се снощи тук, каквото и да е то. Просто ще кажем, че ние двамата с Арабела така сме се харесали, че нямаме търпение да се оженим.

Всеки, който се опита да каже нещо друго, ще трябва да се разправя с мен. — После се обърна към Арабела, която мълчаливо бе изслушала всичките му нареждания. Каза с по-мек глас: — Опасявам се, че няма да има пищна сватба, както сте се надявали.

— При дадените обстоятелства това би било невъзможно и съвсем неподходящо, милорд.

Обиденият ѝ тон засегна Адриан.

— Наистина съжалявам, Арабела. Взех да раздавам команди наляво и надясно, без дори да ви попитам дали сте съгласна. Не сте длъжна да се омъжите за мен. Знам, че в този момент мисълта за нашата бъдеща сватба ви се вижда отвратителна, но аз обещавам, че никога повече няма да ви нараня по този начин. Ако можете да намерите сили да ми повярвате, ще ви кажа, че нищо подобно не се е случвало тук преди. И никога повече няма да се случи. Просто не знам какво е станало с мен. Никога по-рано не съм насилвал жена. Знам, че сигурно ви е трудно да ми простите и че не ви се иска да ми станете съпруга. Но аз ще ви направя едно предложение, Арабела. Ако се омъжите за мен, ще станете господарка на замъка Кулхейвън и ще разполагате с пълна свобода и с всички възможности да управлявате имението.

Мара го погледна — стоеше пред нея толкова разкаян и засрамен, предлагаше ѝ всичко, което бе искала през последните пет години — и можа само да си помисли колко виновна се чувства, задето го бе постигнала по този начин. Беше го измамила по най-грозния начин, беше го накарала да се смята за насилник, за негодник, да се съмнява в собствената си почтеност и тази мисъл правеше нейната победа напълно безсмислена.

Понечи да му откаже, прииска ѝ се да напусне Кулхейвън и да забрави всичките си планове за отмъщение, но нещо дълбоко в душата ѝ не ѝ позволяваше да го направи — може би някаква скрита сила, която я тласкаше напред.

Вместо това тя пристъпи към него и протегна ръка.

— Ще се омъжа за вас, милорд.

10

Три дни по-късно Адриан и Мара се венчаха, церемонията беше проста и скромна и се състоя в старата църквичка на Кулхейвън. Намериха свещеника така бързо, както Адриан бе осигурил специалното брачно разрешение. Ролф и Сайма бяха свидетелите, а Мара отиде до олтара сама. Нямаше красива рокля, нито пищна церемония и пътеките между скамейките не бяха обсипани с цветя и панделки, както си беше мечтала като дете. Само малък букет от разцъфнали бели кремове и най-светлата рокля на Арабела — небесносиня, с бухнали ръкави и без всякакви украси.

И сега Мара гледаше простата златна халка на безименния си пръст, която свидетелстваше, че е невеста на Сейнт Обин, и ни най-малко не се радваше на победата си. Изпитваше чувство на вина, задето бе измамил Сейнт Обин и го бе накарала да си мисли, че я е нападнал през онази нощ, и това чувство ставаше все по-силно. Макар да си казваше, че не е имала друг избор. Непрекъснато си мислеше за предупреждението, което ѝ беше отправил при първата им среща — че няма да търпи да го мамят.

Какво ли щеше да стори Адриан, ако някога разбере истината? Че не я е изнасил, както му се струваше. Че тя всъщност го е упоила и се е преструвала на озлочестена, за да го накара да се ожени за нея. Че не е женен за Арабела Уентуърт, жената, за която си мислеше, че се е оженил, а за друга, която според него вече не бе жива. Какво ли щеше да стори?

Както се бе случвало много пъти, Мара прогони лошите мисли в най-отдалечените кътчета на съзнанието си, потисна угризенията на съвестта си и се опита да се съсредоточи върху факта, че вече е господарка на Кулхейвън, точно както искаше. Беше осъществила блестящо своя план и Сейнт Обин нямаше защо да знае това.

Като изобрази на лицето си весела усмивка, Мара потисна чувството за вина в себе си и се приготви за срещата си с цялата

прислуга на Кулхейвън, на която щеше да бъде представена като новата господарка.

Докато всеки от тях се приближаваше да я поздрави — от Хоръс Кроу, пазителя на главния регистър на замъка, до най-малкия паж, чието единствено задължение беше да гаси свещите в полунощ, — на Мара все повече ѝ се нравеше ролята на Арабела, на новата лейди Сейнт Обин. Никой от тези хора не би могъл да я познава от по-рано, тъй като целият персонал на Кулхейвън бе сменен, след като Кръглоглавите бяха опустошили замъка.

Мара се усмихваше и се стараше да запомни всяко лице и име. Най-накрая ѝ беше представена миячката на чинии — милата медноруса Ана, и тя имаше чувството, че главата ѝ никога няма да престане да се върти. После Ролф произнесе цветиста реч, изпълнена с пожелания за дълъг и щастлив брачен съюз, а тя и Сейнт Обин изпълниха задължителния танц под звуците на малкия оркестър, съставен от обитатели на замъка. Мисис Данбъри изсвири импровизирана мелодия на клавесина, което учуди Мара, тъй като се знаеше, че танците и всякакви други забавления са били забранени от кръстника на Арабела. Но тя не задаваше въпроси и беше благодарна за малкото развлечения, които ѝ се разрешаваха през този ден.

През цялото време Сейнт Обин мълчеше, всъщност той дори не я погледна, по-скоро се взираше в хората наоколо, в пода, в съвсем незначителни неща, но избягваше нейния поглед. Мара си помисли, че сега той се смята за най-долното животно на света. От своя страна, тя се отвращаваше от себе си, защото го бе накарала да се чувства така.

Когато танцът приключи, Адриан се поклони, взе ръката на Мара и тихо прошепна:

— Останете да се забавлявате, мадам. Аз трябва да замина след малко. Имам да изпълня важна задача.

— Но това е денят на нашата сватба, милорд.

Преди тя да успее да довърши думите си, той тръгна заедно с Ролф към главния вход на замъка, където го чакаше конят му, оседлан и готов за път.

Препусна напред и след него остана само облак прах.

Дълго след приключването на сватбеното тържество и след като цялата прислуга се бе оттеглила Мара седя пред камината в уютната си спалня, очаквайки завръщането на младия си съпруг. Мастилото още

не бе изсъхнало върху брачното им свидетелство, а вещите ѝ вече бяха пренесени в новата ѝ спалня, спалнята, отредена за графинята, която бе в съседство с неговата. Тя представляваше едно много по-просторно подобие на предишната ѝ спалня и прозорците ѝ гледаха към входа и към главната алея долу. Стените бяха измазани с хоросан и боядисани в бледожълто, драпериите на леглото бяха в различни оттенъци на светлосиньото и създаваха лека и приятна атмосфера.

Сейнт Обин не се прибра за вечеря, нито изпрати някакво съобщение и след като изяде сама сватбената вечеря, Мара все повече се вбесяваше заради явното му пренебрежение. Готвачката, мисис Пилпот, надмина себе си, като приготви говежди бут на шиш, изпечен на бавен огън, пай с птиче месо с нежна хрускава коричка, яйчен крем, пудинг, различни бонбони и марципанчета от захаросани бадеми с формата на сърца — специално за случая.

А младоженецът не дойде да се наслади на тази вечеря.

— Той е студенокръвно животно — високо каза Мара на сенките около меките плюшени възглавнички на креслото до камината, където бе седнала да почете.

Отново започна да крачи напред — назад по килима. Зърна отражението си в огледалото и се намръщи. Коя беше тази странна жена? Почти не можеше да се познае — така се бе вживяла в ролята на Арабела. Дори бе свикнала да носи навсякъде със себе си малката Библия, която бе открила сред другите вещи в куфара на Арабела, само за да може да прилича още повече на нея. Само за да забрави средствата, с които бе достигнала сегашното си положение.

Мара отиде до прозореца и дръпна тежките брокатени завеси, за да погледне надолу към алеята за карети. Беше празна на лунната светлина и такава я виждаше всеки път, когато погледнеше през прозореца. Младият паж, който трябваше да се погрижи за коня на Негова светлост при пристигането му, отдавна бе заспал на мястото си на стъпалата. Дори кучетата дремеха до него, големите им сиви тела му служеха за възглавница.

По дяволите, къде бе отишъл Сейнт Обин? Кое беше това дяволско нещо, дето му пречеше да се наслади на собственото си сватбено празненство? Дали не беше чувството му на вина заради предполагаемото изнасилване? Затова ли бе заминал? Докато си

задаваше сама тези въпроси, Мара току поглеждаше към вратата, свързваща неговата и нейната стая.

Навярно той се беше върнал по-рано и тя не бе го забелязала да влиза. Но защо тогава не идваше при нея? Дори само за да ѝ каже „лека нощ“. В края на краищата тя вече му беше съпруга.

Застана колебливо до вратата. Би трябвало да подскача от щастие, задето той не бе поискал да дойде в леглото ѝ. Защо въобще я дразнеше това, че той предпочиташе да се интересува от някакви други работи вместо от собственото си брачно ложе? Каза си, че е реагирала на днешните събития точно така, както би реагирала Арабела, която би била засегната от пренебрежението на Сейнт Обин.

Но май прекаляваше малко.

Готова да забрави за брачното ложе и липсващия съпруг, тя се обърна и пред погледа ѝ попадна резбованият часовник на полицата над камината. Три след полунощ? Наистина ли беше толкова късно? Той ѝ беше казал, че скоро ще се върне. А го нямаше от близо дванайсет часа. Каква бе тази работа, която вече му бе отнела дванайсет часа?

Мара натисна дръжката на вратата между двете стаи, взе една свещ от масата до нея, вдигна я високо и прекрачи прага.

Вътре бе тъмно, стаята беше празна, явно никой не бе влизал тук през цялата вечер. Леглото на Сейнт Обин също бе празно, а покривката му добре опъната. Въобще не беше се връщал.

Като остави свещта на масата до леглото му, Мара се приближи да разгледа лъвското леговище. Син брокатен халат лежеше върху покривката, избродираните лилии меко проблясваха в светлината на свещта. Тя прокара ръка по лъскавата материя и заобиколи долната част на леглото.

До ореховия гардероб се виждаше чифт лъснати като огледало ботуши — високи и прави, сякаш все още бяха обути на нечии невидими крака. Един гребен от костенуркова черупка бе поставен до порцелановия леген върху шкафа до леглото. Тук цареше ред, всяко нещо си бе на мястото.

Както си беше само по нощница, Мара изведнъж усети колко е студено в стаята. Камината бе празна и вместо да се върне в стаята си, за да облече нещо, тя взе халата на Сейнт Обин и го наметна на раменете си. Обгърна я неговата миризма, която толкова бързо ѝ бе

станала близка — на гора и на мъж и съвсем не неприятна. Почти можеше да се закълне, че той в този миг е влязъл зад гърба ѝ. Ръкавите на халата бяха прекалено дълги и се наложи да ги навие няколко пъти.

Изминаха няколко минути, а Сейнт Обин не се появяваше и тогава тя започна да преглежда всички чекмеджета и шкафове с надеждата да намери Кулхейвънския гоблен, но не откри нищо. Този неуспех само я раздразни още повече.

Но онова, което откри, беше, че нейният съпруг е педантичен човек. Всичките му ризи бяха спретнато сгънати в гардероба, панталоните бяха подредени според цвета. Дори тоалетните му принадлежности си бяха на мястото, което тя отдаде на военната му подготовка.

На нощната масичка до леглото му имаше малък месингов часовник, който показваше и фазите на луната. В този миг той тихо отмери още половин час, което означаваше, че е три и половина. Мара присви очи и погледна към непомръдващата врата. Какъв бе този младоженец, който в брачната нощ изоставяше невестата си? Ако не я харесваше за съпруга, защо тогава бе проявил такова нетърпение да се ожени за нея? Нима си мислеше, че може просто така да я зареже веднага след като бяха произнесени брачните клетви?

Е, след като той се върнеше, щеше да му се наложи да отговори на този и на много други въпроси. Ако се върнеше. Дори Арабела имаше право да се оплаква.

Мара решително се настани на протритото меко кресло пред студената и празна камина и зачака Сейнт Обин да се върне. Минутите се нижеха ужасяващо бавно, отмервани от дяволското тиктакане на часовника в другия край на стаята. Толкова дълго се бе взираше във вратата, че очите ѝ започнаха да се замрежват. Реши да почете, за да мине по-бързо времето и взе книгата, която бе поставена на масичката наблизо. Сви крака под себе си, зави добре стъпалата си с мекия брокат и започна да чете от мястото, до което бе стигнал Сейнт Обин. Ако се налагаше, бе готова да го чака дори до зимата, за да се изправи пред него, щом се появи.

За нещастие се оказа, че вкусът на Сейнт Обин към нощното четиво не включва нищо вълнуващо, само едно старо томче, посветено на подробностите около отглеждането на овце. Скоро Мара започна да

клюма. Преди да се усети, главата ѝ се отпусна върху коленете, а книгата се изплъзна от пръстите ѝ и падна на разкошния килим.

Така я намери Адриан, когато влезе в спалнята си малко по-късно. Отначало той не бе доволен от това натрапничество. Не беше свикнал да дели своята стая, своето интимно кътче, с когото и да било. Дори с една съпруга.

Но недоволството му бързо се стопи, когато забеляза, че крехкото ѝ тяло е загърнато с неговия халат, а лицето ѝ изглеждаше толкова нежно в светлината на свещта.

Арабела бе направила онова, което подобаваше на всяка друга млада съпруга. Беше очаквала своя съпруг да се върне и навярно се бе питала къде, по дяволите, се бави толкова дълго. Не можеше да я обвинява. Тя нямаше представа защо е заминал и сигурно се чувстваше пренебрегната.

Адриан свали връхната си дреха и я хвърли на дивана, поставен до долната част на леглото. Развърза шалчето си и разтри врата си, който го болеше от дългите часове яздене. Беше дяволски уморен. Последните няколко безсънни нощи най-накрая му се бяха отразили, а към тях се прибавяше и близо дванайсетчасовото яздене из ирландската провинция, където явно го бяха пратили за зелен хайвер.

Но първо трябваше да се справи със заспалата си съпруга, която се бе свила в неговото кресло.

Арабела все така лежеше, увита с неговия халат, свила нозе под себе си, а очилата се бяха смъкнали на носа ѝ. Косата ѝ сега не беше опъната на тила, както обикновено, хлабаво сплетената плитка лежеше на рамото ѝ, а онази глупава бяла шапчица бе паднала накриво върху нея. Една тъмна лъскава къдрица падаше на челото ѝ и така лицето ѝ изглеждаше по-меко, по-нежно.

Докато се взираше в нея, настроението му започна да се повишава. Арабела би трябвало да се омъжи за човек, който я искаше заради самата нея, а не заради онова, което щеше да му донесе. Със сигурност не беше за нея тази предварително нагласена женитба, и то за мъж, когото никога преди не беше виждала, който всъщност не я искаше за съпруга, но все пак я бе изнасилвал още преди да е успяла да разопакова куфарите си.

Адриан се намръщи. Никога не бе насилвал жена. Стореното никак не му подходеше. Инстинктите му диктуваха друго, както и

онзи кодекс на честността, който му бяха втъпявали едва ли не от деня на раждането му.

Много малко неща си спомняше от онази нощ: с Ролф бяха седели в кабинета и си бяха разказвали стари истории на чашка бренди. Спомените му от онази вечер не включваха Арабела. Дори в сънищата му се бе появило онова видение — Дамата с огнените коси, червенокосата халюцинация, която бе видял край езерото. Тя бе дошла при него през онази нощ, явно я беше сънувал, и от това бе пострадала една невинна.

Още при пристигането си в Кулхейвън след смъртта на чичо си Адриан бе прочел за Дамата с огнените коси в дневника на Джеймс. Цели страници бяха изпълнени с описания на това как е стояла край наъбените стени на кулата или се е носела след него по тъмния коридор, стенойки. Той бе сметнал, че чичо му е полудял, че е блънгувал за някакво призрачно видение, което го преследвало. Още в детството си Адриан бе научил, че всяко нещо си има логично и разумно обяснение, стига човек да намери време да го потърси.

Синовеите на чичо му се бяха родили мъртви не защото някаква предполагаема вещица го бе прокълнала и проклятието се бе сбъднало, а защото утробата на съпругата му не бе наред по рождение и тя бе помятала няколко пъти. Ненавременната смърт на чичо му се дължеше на падане от кулата в пияно състояние. Чичо му винаги се наливаше порядъчно, особено след смъртта на жена си по време на раждане. Така разправяха.

И все пак коя жена бе плувала в езерото през онзи ден, ако не Дамата с огнените коси?

В този момент беше прекалено уморен, за да се опита да обмисли по-подробно, което и да било логично обяснение. А и повече не беше я виждал, тъй че бе склонен да приеме всичко за плод на собственото си въображение. В този миг знаеше само, че му трябва едно легло, огън в камината и чаша бренди да го стопли отвътре.

Адриан коленичи пред камината, подреди купчина подпалки и щракна с кремък върху плочата. Не виждаше защо трябва да буди Хънтингтън, след като сам можеше да запали огъня. И щом го стореше, щеше да събуди Арабела и да я отведе в леглото ѝ.

— Милорд?

Арабела се беше събудила. В края на краищата нямаше да стане нужда да я отвежда в леглото ѝ. Пламъчето бързо взе да се разраства и той се обърна с лице към нея.

— Добро утро, Арабела.

Тя се изправи в креслото и потърка сънените си очи зад очилата.

— Колко е часът?

— За вас е твърде рано да ставате. Защо не се върнете в леглото си? Много добре сте направили, че сте останали да ме чакате, но нали вече се върнах, няма нужда да стоите повече в моята спалня.

Тя беше учудена от това, че я отпраща така любезно, и на лицето ѝ се изписа явно объркване.

— Искам само да кажа, че не настоявам да споделите леглото ми, Арабела.

— Но аз съм ваша съпруга.

Адриан седна на леглото и започна да събува калните си ботуши.

— Да, така е, но както ви е известно, ние вече консумирахме брака си. Много брачни двойки спят в отделни стаи. Това се случва доста често. Вие сте настанена в една много просторна и удобна стая. Ако не ви харесва мебелировката, позволявам ви да я промените, както намерите за добре. Подредете я по свой вкус. Не е необходимо всяка нощ да ме чакате до първи петли, щом си имате собствено легло и камина да ви топли.

Арабела стана от креслото. Долната част на халата му се надипли в краката ѝ.

— Всяка нощ ли? Да не би да искате да кажете, че често ще се прибирате по това време?

— Много е възможно. Имам си работа. Задължения на стопанин на това имение, за които вие нямате представа. Те ми отнемат доста време.

— Че каква работа бихте могли да вършите по това време на нощта?

Той си помисли, че тя вече започва да се държи като досадна съпруга и нямаше търпение да я накара да се махне. Беше изморен и раздражителен. Знаеше, че вината не е нейна, но също така нямаше никакво намерение да ѝ позволява да се меси в личните му работи повече от необходимото. Най-добре беше веднага да я накара да престане с тези въпроси.

— Арабела, сега сте моя съпруга, но това не ви дава право да се месите в работата ми около управлението на това имение. По-скоро би трябвало да се занимавате с домакинските си задължения, с кърпенето на бельото и тъй нататък. Няма защо да се интересувате от онези неща, които стават извън стените на замъка. Това е мое задължение. А сега, ако нямате нищо против, бих желал да се оттегля. В осем часа ще трябва да изляза, за да обиколя имението и да се срещна с някои хора. Бих искал да си почина малко преди това.

Беше застанал до вратата и я чакаше да си тръгне. Мара го изгледа втренчено, понечи да му възрази, но знаеше, че е невъзможно. Арабела не би и помислила да се противопостави на съпруга си, колкото и да беше вироглав. Но сигурно можеше да се измисли нещо по този въпрос.

Без да продума, тя напусна стаята, като си каза, че той може и да е спечелил този път, но истинският турнир едва сега започва.

Мара изчака неговата врата да се затвори и стъпките му постепенно да затихнат по коридора. След това изчака още миг. Тогава стисна в ръка шапката си за яздене с нейното модно бяло щраусово перо и след като още веднъж се убеди, че го няма наблизо, излезе от спалнята си и го последва.

Адриан вече беше яхнал своя жребец Хюджин и си слагаше ръкавиците от ярешка кожа, когато забеляза наблизо още един оседлан кон.

— Кой ви е наредил да оседлаете този кон? — попита той луничавия млад коняр Дейви.

— Аз, милорд — каза Мара, преди момчето да успее да отговори, и застана на стълбищната площадка на Кулхейвън.

Сейнт Обин скръсти облечените си в ръкавици ръце върху лъка на седлото и юздите се отпуснаха. Малкият му камшик за езда висеше на едно шнурче, стегнато около китката му. Той я изгледа недвусмислено, ала лицето му с нищо не издаваше какво смята да предприеме по въпроса.

— Арабела, бих искал винаги, когато смятате да яздите из имението, да вземате придружител със себе си. Членове на съседските семейства са били нападани дори в непосредствена близост до домовете си от онези ирландски тори, които се крият в горските гъсталаци.

— Да, това ми е добре известно, милорд. Прекалено добре. Мисис Данбъри вече ме осведоми за тези опасности. Но нали разбирате, аз смятах да яздя с придружител.

— Така ли? Не виждам друг кон наоколо. Кой щеше да е този ваш придружител?

Мара помълча и го озари с най-сладката си усмивка.

— Вие. — Преди Адриан да успее да ѝ възрази, тя добави: — Вие ми бяхте казали, че тази сутрин се каните да пояздите из имението. Смятам, че е мое задължение като негова господарка да ви

придружа, за да се запозная с някои от хората тук. В случай че сте забравили, милорд, ще ви напомня, че сега съм господарка на Кулхейвън, а също така и на хората, които го населяват.

Сейнт Обин не ѝ отговори веднага. Той се бе вторачил в нея и дяволски красивото му лице изглеждаше дяволски безизразно. Мара някак си усети, че му се иска да ѝ откаже, но не можеше да измисли подходящ повод, тъй като казаното от нея беше съвсем вярно. Тя беше новата господарка на Кулхейвън и затова нейната молба бе напълно основателна.

Очите му още миг останаха приковани в нея, сякаш той очакваше Мара да отстъпи. Птички весело чуруликаха сред клоните на дърветата. Дейви пристъпваше от крак на крак. Някъде далеч зад гърба си тя дочу гърленото мучене на крава.

Е, той можеше да стои така и да чака, докато бурени израснеха в краката му и птици свиеха гнездо в косата му, както си помисли Мара. Този път тя нямаше да отстъпи като добрата малка Арабела.

Като разбра, че няма да може да я разубеди, Адриан пхна обутите си с ботуши крака в стремето и каза просто: „Много добре“, преди да обърне коня си и да потегли в галоп сред облак прах.

С помощта на Дейви Мара бързо възседна своя кон и го смушка с токове, за да последва Адриан по петите, като отново се запита защо ли той няма никакво желание да бъде в компанията на съпругата си.

Когато приближиха първата височина отвъд обраслото с трева поле на изток от замъка, тя го настигна. Овцете пасяха наблизко, пухкавите им тела се виждаха тук-там по склона на хълма, където растеше сладка зелена трева. Конете прескочиха първата от трите огради, които обграждаха ливадите на изток, и Мара гръмко се засмя, наслаждавайки се на вятъра, който шибаше лицето ѝ.

Адриан хвърли само един поглед назад към нея, но не продума, а продължи да гледа право напред с мрачно изражение на лицето. Известно време двамата мълчаливо яздиха един до друг. Макар че познаваше всяка пътечка в Кулхейвън, Мара внимателно следваше Сейнт Обин, за да не събуди никакви подозрения. Прехвърлиха малък хълм в края на гъстата дъбова горичка и долу в ниското пред тях се появиха измазаните с глина къщички на столетното селце Кулхейвън.

— Арабела — каза Сейнт Обин и дръпна юздите на коня си, — моля ви, спрете за малко.

Почака я да се изравни с него.

— Нямах намерение толкова скоро да ви доведа тук, за да се запознаете с жителите на селото. Сватбата ни беше само преди един ден. Селяните едва сега започват да ме възприемат като новия си господар и дори това не стана без известни усилия. Мнозина все още негодуват срещу това, че господарят на Кулхейвън е англичанин. Не се знае как ще реагират, като заведе там и съпругата си англичанка. Надявам се, че няма да се разстроите прекалено много, ако не ви посрещнат, както би трябвало.

Мара кимна.

— Милорд, напълно разбираемо е, че те не биха могли да гледат с добро око на някого, когото смятат за свой враг. Сигурна съм, че ще продължат да проявяват лоялност към предишния граф и неговото семейство. Доколкото разбирам, мнозина от английските земевладелци открито са показвали презрението си към ирландците. Но аз не съм като тях. Ще покажа на селяните, че съвсем не са ми неприятни и ще направя всичко възможно да спечеля сърцата им.

Сейнт Обин не каза нищо. Просто я гледаше малко недоверчиво, сякаш нейната реакция беше съвсем неочаквана за него.

Със своето предпазливо изречено предупреждение той само бе искал да я подготви за леденото посрещане, което вероятно я очакваше в селото, защото сам го бе преживял, когато за първи път бе отишъл да им се представи в качеството си на техния нов господар. Ала лорд Сейнт Обин нямаше как да разбере, че макар селяните да не я познаваха като дъщерята на предишния граф, това беше нейният народ, цял живот бе смятала тези хора за свои и затова бе реагирала по единствения възможен начин на неговото предупреждение.

Мара не се страхуваше, че селяните ще я разпознаят не само защото бе боядисала косата си и очилата на Арабела стърчаха на носа ѝ, но и защото за тях тя беше загинала в онази нощ заедно с другите членове на семейството си. Бяха изминали пет години, много неща се бяха случили през това време и бяха помогнали на хората да я изтрият от паметта си.

— Отиваме ли в селото? — попита Адриан.

Мара кимна утвърдително и двамата подкараха конете в тръс надолу по тревистия склон.

Щом слязоха в селото, веднага се отправиха към кладенеца, който от векове се намираще там. Беше ден за пране и жените окачваха пъстри дрехи по оградите и по клоните на дърветата, за да изсъхнат на ранното утринно слънце. Едно малко момиченце седеше под широко разперените клони на огромен дъб и си играеше с парцалена кукла. До него една кокошка и нейните пиленца току се ровеха в пясъка наблизко, търсейки вкусни червейчета.

Когато Мара и Адриан се приближиха, яздейки, някои от селяните започнаха да излизат от къщичките със сламени покриви, за да разберат защо е дошъл господарят на Кулхейвън.

Сейнт Обин помогна на Мара да слезе от седлото, като я прихвана през кръста и внимателно я пусна да стъпи на земята до него, а след това се обърна към малката тълпа, която вече се бе събрала.

— Добро утро — каза той.

Никой не отвърна на поздрава му. Настъпи такова неловко мълчание, сякаш дори животните в гората престанаха да дишат, и най-накрая Сейнт Обин пристъпи към някакъв висок, непознат за Мара селянин и попита:

— Джон, как върви подготовката за жътвата?

Докато този Джон обясняваше на Сейнт Обин кои ниви са разчистени и кои не, Мара огледа лицата на насъбралите се наоколо хора. Много от тях ѝ бяха познати и това я зарадва, защото повечето селяни от другите имения бяха осъдени на изгнание в Конот заедно с бившите земевладелци, къщурките им бяха изгорени, мършавият добитък — отнет.

По този начин Протекторатът „убеждаваше“ ирландските селяни да последват своите господари в изгнание и да освободят селата за новите английски заселници. Но както изглеждаше, тук не бе станало така. Тези селяни бяха пощадени. Как ѝ се искаше да изтича при тях и да им каже, че се е върнала!

Ето там беше Бригид, някогашната първа красавица на Кулхейвън. Тя бе на възрастта на Мара и двете някога заедно бяха брали боровинки, кискайки се на опитите на момчетата, които се стараеха да ги впечатлят с уменията си да стрелят с лък.

Но тази Бригид, която сега стоеше пред нея, беше много по-стара, отколкото си я спомняше. Някога златисторусата ѝ къдрава коса достигаше до кръста и предизвикваше завистта на всички селски

момичета, а сега изглеждаше рядка и безцветна, рошави кичури висяха около хлътнолите ѝ бузи. Няколко малки деца се въртяха около полата ѝ, която беше много грозно закърпена в долния край. Най-малкото от децата бе захапало мръсния си палец и със страх и любопитство гледаше новата господарка на Кулхейвън.

Мара коленичи пред него.

— Ей, здрасти, хубавице. Как се казваш?

Момиченцето въпросително погледна майка си.

— Това е Катрин — рече Бригид и в гласа ѝ прозвуча почти неприкрито презрение към английската господарка.

Мара едва сдържа сълзите си, когато зърна омразата в очите на старата си приятелка.

— Катрин, какво хубаво име — каза тя и се изправи пред Бригид.
— Твоя ли е?

— Ъхъ, и другите са мои.

Бригид се вираше изпитателно в лицето ѝ, като че ли се опитваше да открие там нещо, и за миг Мара се изплаши, че ще я познае, но Катрин задърпа майка си за полата и отвлече вниманието ѝ.

— Мамо, гладна съм.

Бригид погледна надолу към нея и лицето ѝ се смекчи, както става с всяка майка в такива случаи, а после нежно погали русата косичка на момиченцето.

— Знам, агънцето ми, знам. Но точно сега нямаме нищо за ядене.

В този миг Мара забеляза колко мършава е Катрин. Зачуди се защо не го е забелязала по-рано, защото се почувства така, сякаш ѝ удариха плесница. Всъщност всички наоколо изглеждаха така, като че ли страдаха от недोхранване, очите им бяха хлътнали, лицата им — изпити. А и дрехите им, доколкото ги имаха, бяха износени и многократно кърпени. Цветовете им бяха избелели, подгъвите на роклите — разнищени. Повечето от децата тичаха наоколо боси, други пък имаха нещо като груби обувки, приспособени от парчета плат и вързани с връвчици около глезените.

В гърдите на Мара се надигна яростен гняв, докато продължаваше да ги оглежда и да открива признаците на крайна мизерия. Малкото овце и говеда, които притежаваха тези хора, бяха недохранени и жалки като самите тях. Това беше истинско

престъпление. Защо Сейнт Обин го позволяваше? Нима не виждаше? Да не би да беше сляп за техния начин на живот?

Селяните бавно започнаха да се разотиват. О, навярно такъв беше замисълът на Протектората. Нещо трябваше да се направи. Това не можеше да продължава така. Дори да не беше свързана с тези хора, дори наистина да беше току-що пристигналата от Англия Арабела, пак щеше да ѝ стане жал за съдбата им.

Мара погледна надолу и изведнъж се засрами от скъпата си премяна. Макар небесносиният ѝ костюм за езда да беше прекалено семпъл, той изглеждаше нов и свеж, а по маншетите и яката бяха избродирани с копринени конци цветя и птици. Жадните погледи на жените наоколо ѝ подсказаха, че те през целия си живот не са виждали подобно нещо.

Да, нещо трябваше да се направи. И то веднага.

— Милорд...

Сейнт Обин хвана ръката ѝ и се приготви да я представи:

— Добри хора, доведох новата ви господарка, за да се запознае с вас. Това е лейди Арабела Рос, лейди Сейнт Обин. Тя нямаше търпение да ви види. Надявам се, че ще я поздравите с „добре дошла“ в Кулхейвън, така както посрещнахте и мен.

Хората наоколо мълчаха. Те продължаваха да я гледат втренчено, сякаш беше някакво невиждано създание. На Мара изведнъж ѝ стана много неприятно, че е маскирана като Арабела. Искаше ѝ се да изтича при селяните, да смени тези изящни дрехи, с които бе облечена, да ги убеди, че не е техен враг. Беше си мислила, че ще може да понесе всичко това. Беше смятала, че независимо от тяхната реакция, мисълта за истинската ѝ самоличност ще ѝ помогне да запази спокойствие. Но техните мрачни погледи, изпълнени с отвращение към онази, за която я смятаха, ѝ дойдоха прекалено много. Трябваше да прехапе устни, за да не потекат сълзите, които все повече напиреха в очите ѝ, докато стоеше пред селяните в тази адска тишина. Сейнт Обин сигурно бе забелязал, че е готова да се разплаче, защото успокоително стисна ръката ѝ.

— Може би е най-добре да си вървим.

Той понечи да тръгне към конете. Изведнъж едно тънко гласче се обади някъде из тълпата.

— Почакайте!

Всички се обърнаха към източника на гласа и направиха път на протестиращата жена.

Сърцето на Мара заби учестено и тя едва намери сили да овладее чувствата си, когато видя това добре познато лице, върху което не беше изписано презрение към нея.

Но веднага щом го разпозна, бе обзета от страх, защото по някакъв начин усети, че и нея са я познали.

Тя се казваше Садб и говореха, че е по-стара от земята, върху която стъпва. В детските си години Мара заедно с другите деца я бе посещавала в малката ѝ къщурка на края на селото, за да слуша нейните приказки и още тогава я смяташе за съвсем стара. Това беше старата селска магьосница, която правеше разни отвари и заклинания, за да прогони лошите духове. Тя се грижеше за болните и умиращите, изричаше някакви странни келтски заклинания, а понякога можеше да предскаже и бъдещето на някого само като погледнеше разположението на чаените листенца в чашата му.

Едана, майката на Мара, веднъж ѝ беше казала, че семейството на Садб е живяло на кулхейвънската земя от векове, дълго преди фамилията Диспенсър или дори Рупърт де Кейлвън, по времето, когато Дагда, върховният келтски бог, е владееел това място. Някои дори твърдяха, че един от предците на Садб е бил незаконороден потомък на Дагда, като по този начин обясняваха нейното дълголетие и мистериозните ѝ способности.

Макар че това твърдение не бе подкрепено с никакви факти, Мара от малка знаеше за странната магическа сила на Садб и благоговееше пред нея.

Именно Садб бе разкрила на Сайма тайните и могъщи лечебни свойства на билките, като ѝ бе предала древната мъдрост. Именно Садб бе предсказала идването на Кромуел и не се отметна от думите си дори когато никой не вярваше, че това чудовище ще дойде от изток и ще погълне самия дух на Ирландия.

И именно Садб позна Мара.

Трябваше да го очаква. Трябва да беше истинска глупачка, щом не се досети, че Садб все още е тук и единствена от всички селяни ще я познае.

И ето че сега заради нея всичките планове на Мара щяха да рухнат.

На Садб ѝ трябваше доста време, за да излезе от тълпата и да се приближи до Адриан и Мара. Тя се подпираше на бастун, направен от крив клон, и ръката ѝ трепереше. Садб бавно се тътреше напред, а очите на всички селяни бяха вперени в нея. Цареше мълчание. Никой не смееше дори тихо да продума. Даже птиците не пееха. Мара се питаше дали и някой друг не чува уплашеното биене на сърцето ѝ.

Какво ли щеше да направи тя? Ако Садб разкриеше истинската ѝ самоличност, всичко щеше да бъде загубено — Кулхейвън, гобленът, животът ѝ. Да направи толкова много и така лесно да се провали. На Мара ѝ се искаше да изругае лошия си късмет.

Садб спря пред двамата и изпитателно огледа Мара. Едва стигаше до брадичката ѝ, ала видът ѝ вдъхваше страхопочитание.

Погледът на Мара умоляваше старата жена да не разкрива тайната ѝ. Винаги бе вярвала, че Садб е магьосница. Кой можеше да забрави деня, когато тя бе спасила живота на Конър Макферпосън, който се беше отровил с шепа диви плодчета, набрани край близката река, и направо си бе изповръщал червата. С помощта на няколко капки от неизвестна отвара и на някакво странно келтско заклинание Садб бе успяла да спаси отлитащия му живот.

И именно сега повече от всичко на света на Мара ѝ се искаше да вярва в мистичните способности на Садб.

Поради яркото утринно слънце тя трябваше да засенчи очите си с длан, за да може да види Мара. Садб беше остаряла през изминалите години, ако това въобще бе възможно. Сивите кичури на косата ѝ се подаваха изпод пожълтялата ленена шапка. Простата ѝ рокля бе избеляла до мръсносиво, престилката ѝ изглеждаше износена и оръфана. Устните ѝ бяха хлътнали, защото нямаше зъби, а кожата ѝ бе толкова бледа, че се виждаше мрежата от вени под нея. Но очите ѝ, тези черни и бездънни очи, бяха останали ясни и всевиждащи.

— Знаеш ли коя съм аз? — попита Садб с треперлив глас, като се взираше изпитателно в Мара.

Преди да ѝ отговори, Мара погледна към Сейнт Обин.

— Не, мадам. Съжалявам. Нали разбирате, аз току-що пристигнах в Кулхейвън и...

Садб протегна треперещата си ръка и я накара да млъкне.

— Аз съм Садб. Всички в Кулхейвън ме познават, защото цял живот съм живяла тук. — Тя се пресегна и хвана ръката на Мара.

Сложи нещо в дланта ѝ. Пръстите ѝ трепереха, кожата ѝ беше студена въпреки мекото време. — Кулхейвън е видял много кръвопролития, много кръвопролития. Прекалено много. Време е за обновление. Кулхейвън трябва да бъде изцелен. — Тя се усмихна и кожата в ъгълчетата на очите ѝ се сбръчка. — Вярвам, че изцелението на Кулхейвън е в твоите ръце. Ако някога имаш нужда от мен, само ела. Помагала съм на много от господарките на Кулхейвън.

Мара погледна надолу, за да разбере какво ѝ е дала Садб. Държеше едно клонче с малки бели цветчета, което излъчваше силен лютив мирис. Тя вдигна очи към Садб.

— Това е стръкче от бял равнец, може да прогони лошите духове от всеки, който го притежава.

Садб ѝ се усмихна и слънцето проблесна в очите ѝ. В този миг Мара разбра, че нейната тайна е в сигурни ръце. Позволи си да въздъхне с облекчение.

— Благодаря ти, Садб. Много съм ти благодарна за щедростта. — Тя отвори филигранното златно флаконче за парфюм, окачено с верижка на талията ѝ, и пхна вътре стръкчето бял равнец. — Винаги ще го нося със себе си.

Тогава Садб се обърна към насъбралите се селяни:

— Хайде, елате всички да поздравите новата господарка на Кулхейвън. Няма защо да се страхувате от нея. Тя е нашата *slanaitheoir*.

Бавно и неохотно отначало селяните започнаха един по един да пристъпват напред. Идваха още и още, всички заобиколиха господаря и господарката, всеки поспря пред тях, за да ги поздрави, да представи себе си и членовете на семейството си. Като се усмихваше, Мара се постара да запомни онези, които не познаваше, подаде ръка и на приятелите от детството си. Питаше се дали някой друг от селото нямаше да я познае, дали щеше да запази тайната ѝ, както бе сторила Садб.

Но сякаш никой не се усъмни в това, че тя е новата английска съпруга на господаря. Всъщност, за да накара хората да се приближат, Садб им беше казала, че Мара е тяхната спасителка, тяхната избавителка. Мара също така бе сигурна, че Сейнт Обин не знае достатъчно добре келтски, за да разбере казаното. Но нямаше значение какво е накарало хората да се приближат. Важното беше, че я бяха

приели, бяха дошли да я поздравят, сякаш изплашени от думите на старата жена.

И Мара бе решена да изпълни онова, което си беше обещала — да спаси тези хора от окаяното положение, в което бяха изпаднали. Дори ако това беше последното нещо, което щеше да направи.

Тъй като хората от селото я бяха приели, Арабела беше в много добро настроение, докато двамата яздеха обратно към замъка. Така си помисли Адриан.

Приели ли я бяха? Това по-скоро беше някакво чудно посрещане. Дори той беше удивен. Не, можеше да се каже, че направо бе слиян, защото никога не беше виждал нищо подобно. Той живееше в Кулхейвън почти от цяла година и все пак не бе успял да постигне онова, което Арабела постигна за няколко минути.

Месеци наред се бе опитвал да спечели селяните, да събори стените на недоверието, издигнати между англичани и ирландци след кървавите буйства на Кромуеловите войници. Усещаше тяхната неприязън и затова бе търпелив, изчакваше бавния процес на сближаване. Това беше трудна задача, защото макар да виждаше какъв мизерен живот са принудени да водят, той едва ли можеше да им помогне много.

Не че нямаше достатъчно пари, но един английски земевладелец, който щедро раздава пари на селяните си, би събудил подозрения, а той трябваше да избягва това. Пък и бяха издадени някои закони, които забраняваха да се помага на ирландците. Затова селяните така трудно го приемаха.

Но ето че Арабела само за секунди бе прекрачила стените на недоверието, за да се издигне върху раменете на хората, победени от нейния кръстник. Адриан беше объркан. Неговата английска съпруга явно не беше точно такава, каквато си я представяше. Въобще не бе очаквал, че тя ще прояви и най-слаб интерес към хората от имението, да не говорим за това, че сама ще се изправи пред тяхното открито презрение. Но го беше направила, и то без да третира селяните като диваци, както несъмнено я бяха учили.

Държеше се смело дори когато те я отблъснаха. Повечето жени биха избягали разплакани след първоначалната им реакция. Но Арабела бе показала твърдост, което някак си бе разкрило нейната

истинска и нежна природа и бе накарало Адриан да погледне по друг начин на жена си.

Ами онази стара вещица Садб? Ако не беше тя, селяните нямаше така добре да приемат Арабела. Той бе слушал легенди за предполагаемите магически способности на Садб. В дневниците на неговия чичо се споменаваше, че тя била вещица, той смяташе, че на нея се е дължало появяването на Дамата с огнените коси, която го била преследвала. Адриан бе слушал и многобройните истории, разказвани шепнешком от обитателите на замъка, за това как старицата била спасила живота на много хора от Кулхейвън с помощта на своите отвари и мазила.

Адриан не беше я виждал по-рано. Всъщност досега бе смятал, че е умряла, толкова стари изглеждаха историите за нея.

Пък и никога не беше се замислял много над тях. Но сега му се виждаше любопитно и доста интересно това, че появяването на онази Дама с огнените коси някак си бе довело до появяването и на нейната предполагаема създателка.

Когато, обветрени и освежени, двамата пристигнаха пред конюшните, никой не ги посрещна. Адриан извика името на Дейви, ала не получи отговор, пък и ароматът на прясно изпечен ябълков сладкиш, който се носеше откъм кухнята на мисис Пилпот, веднага му подсказа къде може да е отишло момчето.

— Както изглежда, оставени сме на произвола на съдбата — каза Адриан, докато помагаше на Мара да слезе от коня.

Тя се обърна към него.

— Да, милорд, така изглежда.

Точно в този миг конят на Арабела направи една крачка встрани и я блъсна към Адриан. Той инстинктивно я прихвана, за да не падне. И не отдръпна ръцете си, когато животното се отдалечи.

— Струва ми се, че вашият кон няма особено добър нрав. Ще трябва да ви потърся по-подходящ.

Гърдите ѝ се притискаха към неговите, ръцете и го стискаха над лактите. Той изведнъж усети, че тя ухае на дъжд и на някакво непознато цвете. Лицата им бяха съвсем близо едно до друго, тя вдигна очи към него и Адриан усети топлото ѝ дихание. Стегнатият кок на тила ѝ се бе разхлабил напълно, разрошената плитка лежеше на рамото ѝ и за първи път той забеляза, че вечно скритите ѝ зад очилата очи са

сиво-зелени и приличат на мъха, който растеше покрай езерото. Повишеното настроение бе придало по-свеж цвят на бузите ѝ. Адриан неволно потърка бузата ѝ с opakото на ръката си. Кожата ѝ беше мека като венчелистче на роза.

Той разбра, че Арабела всъщност е доста хубава, защото сега за първи път я виждаше истински. В съзнанието му изникна един спомен — за мекото ѝ и податливо тяло под неговото. Предполагайки, че това е спомен от тяхната първа и единствена нощ заедно, Адриан притисна устни към нейните. Почти очакваше съпругата му да се отдръпне, но вместо това тя се притисна към него и той я привлече на гърдите си, а целувката им стана по-страстна.

Арабела откликна с готовност. Той прокара езика си по долната ѝ устна и тя разтвори уста.

Днес много се гордееше с нея — с това, че сама бе пожелала да се срещне с хората от Кулхейвън, че се бе изправила храбро срещу тях. В този миг му се струваше, че заедно с нея би могъл да постигне всичко. Съвсем не беше очаквал такава смелост от английската кръщелничка на Кромвел. Но докато отдръпваше устни от нейните, се запита дали Арабела щеше да бъде любяща съпруга и да приеме новия му живот, ако знаеше истинската причина, поради която се бе оженил за нея.

Не му се вярваше.

Адриан отблъсна Арабела от себе си.

— Най-добре е да разседлаем конете и да ги върнем в конюшната.

— Но, милорд...

Думите застинаха на устните ѝ: Адриан се обърна и поведе коня си напред, като остави Мара да гледа объркано след него.

Лицето ѝ пламна от унижението. Как можеше да я целува така страстно и само след миг да проявява такова безразличие? Сърцето ѝ все още биеше учестено след целувката, а той я беше оставил да стои там на двора и да го наблюдава как изчезва в конюшната. Дали не беше сбъркала нещо, за да го ядоса така? Понякога той доста я озадачаваше и дори я караше да беснее, както в този момент.

— Хайде ела — каза тя на коня си и като го дръпна за юздите, се отправи след Сейнт Обин към конюшната.

Вътре миришеше на прясно сено и ѝ трябваше малко време, за да свикне със сумрачната светлина. Тя тръгна бавно по централната пътека, като търсеше свободна ясла за коня. Без да се колебае, конят влезе в последната, което означаваше, че това е обичайното му място. Мара разхлаби юздите и ги свали, освободи и седлото. Обърна се и понечи да го остави, но в този миг дочу някакво гърлено ръмжене и мигновено застина на място.

Между нея и вратата стоеше една много едра и злобна на вид хрътка. Жълтите ѝ очи просветваха в сумрака. Беше се озъбила заплашително. Сивата ѝ козина бе настръхнала като гребен на гърба.

Гласът на Сейнт Обин долетя до нея някъде отблизо, но Мара не посмя да се обърне, дори не отмести поглед от кучето.

— Не мърдайте, Арабела. Кучето е опасно: При първото ми идване тук ме нападна. Не знам защо все още е тук. Бях казал на Пъдж да се отърве от него, но...

Мара не чу останалите му думи. Трябваше ѝ само миг, за да преодолее първоначалния страх от кучето, да го погледне право в очите, но много скоро разпозна тази сивкава глава. Това беше Тоърнийч — някогашното малко кученце, което бе принудена да изостави при бягството си от Кулхейвън. Смяташе, че е умряло или се скита някъде из гората. Въобще не бе предполагала, че може да е още живо и да е останало в замъка.

Тя бавно остави седлото на земята. Кучето изръмжа тихо и гърлено. Без да показва, че се страхува, Мара предпазливо протегна ръка.

— Не, Арабела!

— Ш-ш-шт! — прошепна тя, като се стараеше да задържи вниманието на кучето върху себе си и същевременно да убеди Сейнт Обин, че знае какво прави. — Здравей, момчето ми! Колко си хубав! Няма да те нараня. Хайде, ела да видиш, че не ти желая злото.

Мара пристъпи напред. Кучето повдигна глава към ръката ѝ. Тя беше напълно сигурна, че няма да я ухапе, но знаеше, че Сейнт Обин не мисли така.

— Ш-ш-шт! — тихо продължи да говори Мара. — Всичко е наред, момчето ми. Хайде, ела. Ела при мен.

Като чу гласа ѝ, кучето започна да се успокоява. Леко наклони глава на една страна. Да, точно така, помисли си тя. Това съм аз. Все

още ме помниш, нали? Като протегна ръката си с дланта нагоре, тя позволи на кучето да се приближи и да потърка нос в ръкавицата ѝ.

Тъй като вярваше в интелигентността на животните, Мара веднага зърна в очите на кучето онази искрица, която подсказваше, че я е познало. То вдигна глава и започна да върти голямата си опашка, като скимтеше тихичко и ближеше китката ѝ над ръкавицата.

— Точно така, момчето ми. Ти си добро куче. Мара го потупа по главата и го почеса зад ушите. Адриан продължаваше да стои на няколко крачки от нея.

— Не мога да повярвам. По крака ми все още има белези от неговото ухапване.

Мара се усмихна.

— Винаги съм се разбирала с животните, между нас има някаква връзка. Някои хора смятат, че това е странно, но аз някак си успявам да покажа на животното, че не му мисля злото. Това куче всъщност не искаше да ме нарани. Аз просто съм чужда за него, някаква временна заплаха за дома му. Щом разбра, че не му мисля злото, веднага се успокои. Сигурна съм, че се е държало по същия начин, когато ви е ухапало. Елате по-близо, милорд, ще видите, че той всъщност е много кротък.

Адриан пристъпи напред. Кучето го погледна свирепо с ъгълчето на окото си и тихо изръмжа.

— Явно си спомня за последната ви среща. Трябва да му покажем, че вие всъщност не сте толкова чудовище, каквото изглеждате.

При тази забележка Адриан я погледна стреснато. Мара се усмихна.

— А сега протегнете ръка с дланта нагоре, както направих аз, за да му покажете, че нямате намерение да го ударите.

Адриан направи, както му казаха, и животното помириша ръката му, а после му позволи да го погали по главата.

— Видяхте ли? Наистина трябва да се откажете от желанието си да го махнете от Кулхейвън. Куче, което проявява такава преданост към дома си, сигурно ще е полезно за замъка.

Адриан не ѝ отговори. Той просто наблюдаваше как Арабела коленичи пред животното, същото това животно, което само преди миг се зъбеше срещу нея, и му позволи да я близне по брадичката.

Сякаш всеки път, когато си помислеше, че е проумял действията ѝ, тя го изненадваше с нещо ново. Той се бе опитал веднага да забрави за целувката им отпреди малко, да потисне чувствата, които бе събудила у него наред със смътните спомени за първата им и единствена нощ заедно. Тъкмо си беше внушил, че тя така бързо се е постарала да се приспособи към хората в селото, защото е искала да се покаже пред него в най-добрата си светлина, да го накара да повярва, че е на негова страна.

Много отдавна Адриан бе решил, че истинската причина Кромуюел да се съгласи на този брак между него и Арабела се коренеше в желанието му да внедри свой човек в Кулхейвън, който да следи неговите действия и да му докладва. Кромуюел беше известен с това, че проявяваше недоверие и към най-близките си съветници. Дори се знаеше, че е използвал малките пажове на своите висши офицери, за да му докладват за всекидневните им действия.

Ето защо Адриан не можеше да си позволи да се доверява на Арабела, независимо че тя изглеждаше толкова различна от неговите представи за нея. Всъщност той не знаеше какво точно е очаквал от нея, може би да бъде крехка и изискана и да се интересува само от бродерии и готварски рецепти.

Знаеше само едно нещо — че не е очаквал да я види такава.

Тази безстрашна жена бе приела с цялото си сърце новия си живот и отказваше да отстъпи пред враждебната реакция на хората от селото и дори пред един злобен мелез. Нейната твърдост беше направо удивителна. Макар да изглеждаше крехка, тя съвсем не бе слаба като повечето свои посестрими.

Адриан я наблюдаваше как излезе от конюшната и тръгна по двора. Кучето я следваше по петите и радостно подскачаше като кутре, когато му хвърляше една пръчка, за да ѝ я донесе. Не, той никога не бе очаквал подобно нещо от своята съпруга.

Нещо повече — никога не бе очаквал да бъде обзет от истинска паника при вида на озъбеното куче, застанало пред нея, когато единствената мисъл в главата му беше как да я спаси от неминуемата опасност.

13

Мара влезе в спалнята, свали ръкавиците си, хвърли ги на леглото върху камшика си за езда и като прекоси стаята, застана пред огледалото. Погледна отражението си в него и шумно простена.

Приличаше на умопобъркана, истинска грозотия. Косата ѝ беше боядисана и черна като нощта, размъкнатата плитка висеше на рамото ѝ, а около лицето ѝ стърчаха рошави кичури. Перото на шапката ѝ бе счупено и се клатушкаше. Дантелената ѝ яка се бе изместила към едното ѝ рамо.

Никак не беше чудно, че Сейнт Обин така внезапно бе прекъснал целувката им и се бе отправил към конюшната.

Но не ѝ се искаше да повярва, че това е единствената причина той да се отдръпне от нея. Да, имаше и нещо друго, за което тя не знаеше, ала само за миг бе усетила, че той желае да я целуне и го бе направил доста смело, преди да се отдръпне от нея. По-скоро той като че ли се страхуваше от нещо и което бе по-странно — може би се страхуваше именно от нея.

Но това бе абсурдно. Сейнт Обин, този едър и силен мъж, да се страхува от нея? Изведнъж я озари прозрението и тя се почувства като глупачка, задето не се бе сетила по-рано. Ставаше въпрос за обещанието, което бе дал на сутринта, когато намери Арабела в леглото си. Той вярваше, че я е озлостил. Че е отнел девствеността ѝ по най-брутален начин. И бе обещал това повече да не се повтаря. Ето защо я бе изоставил там на двора, след като я бе целунал. Навярно поради същата причина гледаше да стои по-далеч от нея. Всеки път, когато се приближеше до нея, когато говореше с нея, когато я погледнеше, сигурно си спомняше за стореното ѝ зло или по-скоро за онова, което смяташе, че е сторил.

Ако Мара бе научила нещо след пристигането си в Кулхейвън, то беше, че този англичанин и поддръжник на Кромвел в никакъв случай не е негодник. Той беше от онези мъже, които живееха според определен морален кодекс, гордееше се със своята честност и

благоприличие, беше истински джентълмен и никога не нарушаваше общоприетите правила.

Освен през онази единствена нощ.

Сейнт Обин смяташе, че тогава е нарушил всички правила, според които живееше. Как ли го измъчваха угризенията на съвестта? Макар да обясняваше странното му държане, това прозрение същевременно накара Мара двойно повече да съжалява, че го е измамила. Когато подготвяше своя план, въобще не ѝ бе хрумвало какви ще бъдат последиците. Толкова много ѝ се искаше да си отмъсти и да си възвърне Кулхейвън, че въобще не се беше запитала как ще се чувства, когато постигне желаното.

Изведнъж ѝ се прииска събитията да не бяха се развили по този начин. Но не бе имала избор. Тя бе обещала на майка си, че няма да позволи нищо да ѝ попречи да си възвърне своя дом. И защо трябваше да се чувства виновна, че си е взела обратно онова, което ѝ принадлежеше по право? Ех, само да бе имало друг начин да се справи с положението! Да не се беше наложило да накърни неговото чувство за собствено достойнство. Само да не...

Но вече беше късно за нови решения. Тя го бе подлъгала да се ожени за нея или за онази, която смяташе за Арабела, като го беше накарала да се усъмни в собствената си почтеност, и нищо не можеше да направи, за да промени това положение. Но все пак можеше да стори едно нещо — по някакъв начин да накара Сейнт Обин да разбере, че не е такъв негодник, за какъвто се мислеше. Трябваше да му покаже, че не се страхува от него, че не е дълбоко наранена от предполагаемите събития, станали през онази нощ. Трябваше да му покаже, че той е все същият почтен джентълмен, какъвто би искал да бъде.

Но как?

Селяните. Мара изведнъж прозря, че с един замах би могла да възвърне самоуважението на Сейнт Обин и да спаси селяните от мизерното им положение. Щеше да му предложи да помогне на селяните, по някакъв начин щеше да го накара да повярва, че идеята е негова. Той трябваше да види при какви ужасни условия живеят. Никой почтен човек като Сейнт Обин не би стоял настрана, докато те крееха и умираха. Защото ако продължаваха да живеят по същия начин, те несъмнено щяха да започнат да умират от глад.

След като взе това решение, Мара разкопча полата си за езда, разплете плитката си и с помощта на позлатена четка разреса черните си коси, докато гъстите къдрици станаха лъскави и меки. Около един час по-късно, облечена с рокля от кехлибареножълта коприна, прибрала косата си под бялата ленена шапчица, тя бе готова да се заеме с новата си задача.

Някой почука на вратата на спалнята ѝ и тя бързо сграбчи очилата на Арабела и ги постави на носа си. Както обикновено, сериозният лакей застана в коридора в очакване да я отведе на вечеря. С всяка стъпка по коридора тя ставаше все по-самоуверена. Беше сигурна, че Сейнт Обин няма да може да ѝ откаже. Та как би го направил? Той щеше да разбере колко блестяща е идеята да помогне на селяните, щеше да се съгласи с нея и същевременно да възвърне самоуважението си. Трябваше да го направи.

Щом влезе в трапезарията, прииска ѝ се веднага да подхване речта, която си беше подготвила, но разбра, че трябва да изчака подходящия момент.

Сейнт Обин ѝ кимна, когато се настани на масата срещу него. С възможно най-изискани и спокойни движения Мара взе салфетката си и я разгъна на коленете си. После вдигна очи към него и каза, както всяка вечер:

— Добър вечер, милорд.

Сейнт Обин ѝ кимна.

— Добър вечер, Арабела. Позволете ми да ви кажа, че изглеждате прелестна тази вечер.

Тя се усмихна, доволна от непринудеността, с която разговаряха.

— Харесвате ли роклята ми? Надявах се, че ще я одобрите.

— Роклята ви е хубава, макар че това не е единствената причина да ви направя комплимент. Вие сама не знаете колко сте хубава.

Мара се усмихна на този комплимент. Вечерята, която се състоеше от печено овнешко, пресни картопки и оризов пудинг със стафиди, мина бързо и леко, двамата разговаряха непринудено. През цялото време Мара усещаше погледа на Сейнт Обин върху себе си. Той я наблюдаваше, докато тя отпиваше от виното си и повдигаше салфетката към устните си.

След това я попита дали не би искала да се присъедини към него в салона, за да изпият по едно питие и да изиграят една — две игри на

пикет.

— Вие играете добре — каза той, след като събра картите. — Никога не съм виждал друг да влага толкова въображение в тази игра.

— Благодаря ви, милорд. Баща ми ме научи да играя през дългата зима, когато със седмици не можехме да излезем навън. Обичаше да казва, че е прекалено добър учител.

Сейнт Обин кимна.

— Разбирам защо го е казал. Вие като че ли имате някаква система за преброяване на картите в процеса на играта.

— Това всъщност не е система, милорд, а по-скоро талант, който притежавам от детските си години. Нали разбирате, имам добра памет, особено за дребните неща. Каквото и да прочета или да чуя, остава запечатано в съзнанието ми. Достатъчно е да видя нещо, за да не го забравя никога.

Сейнт Обин се усмихна.

— Това е интересно. Чудя се дали не бихме могли да изпробваме тази ваша дарба.

— Нямам нищо против. Но как?

Той се изправи и отиде до полиците с книги. Прегледа заглавията и взе едно томче от най-горната полица. Прелисти няколко страници и постави разтворената книга пред нея.

— Прочетете този пасаж и след това ми го повторете.

Тя впери поглед в него. Сейнт Обин не вярваше, че тя ще може да направи това. Мара погледна към страницата, готова да приеме предизвикателството. Беше избрал една рецепта за говежди бульон, при това доста неграмотно написана. Мара бързо я прочете, после затвори книгата и му я повтори дума по дума, наред с неправилно отбелязаното произношение, като завърши със следното: „... сварете в гърне, като го сложите в котел, но внимавайте да е добре захлупено.“

Самоуверената усмивка на Адриан се стопи.

— При първа възможност ще предпочета да ми бъдете партньорка на карти, а не противничка. — Той се изправи с готварската книга в ръка и ѝ предложи другата си ръка, за да я отведе до двете кресла пред камината. — Разбрах, че съм се оженил за много необикновена жена. Всеки път, когато се обърна към вас, откривам нещо, което не съм очаквал.

— Това хубаво ли е или лошо, милорд?

— Бих казал, че е хубаво. Засега не мога да се оплача от вас, може би ако не смятаме начина, по който днес ме накарахте да ви придружа по време на езда. — Помълча малко. — Но вие сте права. Сега сте господарка на това имение и бих добавил, че сте много подходяща за тази роля. Още одеве смятах да ви кажа, Арабела, че много се гордея с вас. Не се сецам за много жени, които биха се изправили пред селяните, както вие направихте днес.

— Благодаря ви, милорд, макар че не знам дали бих нарекла това смелост. Просто изпълних задълженията си на ваша съпруга.

— Вие отново се подценявате. Селяните не приемат лесно англичани. Те едва — едва започват да ме приемат като техен господар. Не смятах, че е много разумно да ви представя толкова скоро.

— Тяхната омраза е напълно разбираема. Така както повечето англичани виждат врагове в ирландците, сигурно и ирландците изпитват същите чувства към нас, англичаните. Ако се бяхте опитали да скриете факта, че съпругата ви е англичанка, това само щеше да разшири пропастта, която ни разделя от селяните. Тези хора са толкова отговорни за престъпленията, извършени от ирландците, колкото ние с вас сме отговорни за престъпленията на англичаните. Те са само невинни жертви на последиците от войната.

Сейнт Обин мълчеше и Мара изведнъж се запита дали не беше отишла прекалено далеч.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не, Арабела. Просто си помислих, че не са много хората на този свят, които биха могли да ме изненадат.

Тъй като не бе сигурна дали да приеме това за критика или за комплимент, Мара реши да спре дотук. Вместо това се възползва от случая, за да му постави въпроса за селяните и техните условия на живот.

— Питам се дали няма някакъв начин да помогнем на селяните, милорд. Забелязах, че колибите им се рушат, добитъкът им е на изчезване, а дрехите им изглеждат така, сякаш...

— Не смятам, че това е необходимо, Арабела.

Лекотата, с която той отклони предложението ѝ, я накара да млъкне за малко.

— Да, но навярно бихте могли да ги освободите от данъците за кратко време.

— Не е приемливо.

— Но несъмнено разбирате, че като помогнете на тях, ще помогнете и на Кулхейвън да стане доходно имение. Ако имат подходящо облекло и достатъчно добитък, те ще могат да увеличат посевите и да отглеждат повече...

— Вече казах не, Арабела!

Сейнт Обин така повиши тон, че Мара млъкна и само го гледаше слисано.

— Настъпиха трудни времена за всички, Арабела, не само за Кулхейвън. Селяните поне имат къде да се приютят. Повечето ирландци нямат и това. Мнозина от опустошените имения са били оставени да умрат в канавките. Други са били прогонени от земите си заедно със своите господари и са ги пратили да търсят прехрана в безкрайните простори на Конот. Тези селяни поне са запазили своите семейства и домове.

— Но те гладуват, милорд. Не може да не виждате това. Казвате, че искате те да ви приемат. Няма ли по-лесно да постигнете това, ако им помогнете поне донякъде да заживеят както преди?

Сейнт Обин мълчаливо се взираше в лицето ѝ и за миг Мара си помисли, че е успяла. Но след това той упорито поклати глава и се извърна.

— Нищо не мога да направя. Вашият кръстник е забранил това. Селяните просто ще трябва да се справят сами. Вашата загриженост за хората от Кулхейвън е похвална, но смятам, че въпросът вече е изчерпан. Денят беше дълъг и съм уморен. Лека нощ, Арабела.

Той се обърна и напусна стаята.

Ядосана от неговото безразличие, Мара го наблюдаваше как излиза. Как можеше да е толкова студен, толкова жесток, да гледа гладните деца и да си живее царски? Искаше ѝ се да му изкрещи, да го накара да разбере колко много греша, но знаеше, че не бива. Още докато го наблюдаваше как се отдалечава, Мара знаеше, че Арабела никога не би му говорила по този начин.

Беше започнала с това, че се опита да му възвърне чувството за чест и собствено достойнство, което той си мислеше, че е изгубил. А сега изглеждаше, че това чувство за чест и собствено достойнство никога не е съществувало. Запита се дали не бе отишла прекалено далеч, надяваше се, че не е събудила подозренията му, ала съвсем не бе

очаквала така направо да ѝ откаже. Бе го смятала за джентълмен, бе се укорявала, задето е измамил такъв честен и праведен човек. Навярно предположенията ѝ бяха погрешни.

Адриан затвори вратата на спалнята си и безсилно прокара пръсти през косата си. Знаеше, че всичко онова, което бе казала Арабела, е вярно, ала се страхуваше да не бъде обвинен от Протектората в измяна. Ако имаше някаква възможност да убеди Кромуел, че е изгодно да бъдат подпомогнати селяните, щеше да го направи. Арабела беше права. Нейният кръстник несъмнено би трябвало да проумее, че помагайки на местните хора, би помогнал и на английските земевладелци да направят именията си по-доходни.

Но имаше едно нещо, което Арабела не знаеше — Кромуел съвсем не целеше ирландците, селяни или не, да се заемат със съживяването на земеделието. Неговата цел беше да унищожи ирландския народ, за да могат на негово място да се настанят английски заселници и да обработват земята. Вместо да ги нареди до стената и да отнеме с един замах жалкия им живот, той предпочиташе да ги остави да умират бавно, за да не измърси ръцете си с тяхната кръв.

Кромуел беше страхливец, но хитър страхливец, и щеше да убие първия англичанин, който явно не споделяше неговите убеждения. Тази мисъл караше кръвта да кипи във вените на Адриан. Хората умираха от глад, бяха принудени да вегетират като някаква низша форма на живот, докато Кръглоглавите мародери забогатяваха от техния труд. Ако имаше някакъв начин да помогне на селяните, без да събуди нечии подозрения, той щеше да го направи, и то веднага, стига да беше сигурен, че по този начин нямаше да попадне в някакъв капан. Но не можеше да им помогне.

Като човек, който смята, че разполага със собствената си съдба, Адриан не можеше да понесе факта, че ръцете му са вързани. Само да покажеше и най-малко съчувствие към ирландците, щеше да се разправя с Кромуел. Един от най-добрите капитани в армията бе разжалван и хвърлен в Нюгейтския затвор само защото наказал един прекалено усърден войник, който биел някаква стара ирландка. Кромуел бе наредил всеки женен за ирландка англичанин да бъде смятан за предател, наказанието беше бой с камшик, обесване и изкормяне. Той нямаше доверие на никого и подозираше всички. Тъй

че докато не секнеше неговата жажда за власт, Адриан беше безпомощен и не можеше да помогне на хората от Кулхейвън, на своите хора.

Все пак не бе имал намерение да повиши тон пред Арабела, както бе станало. Адриан се ядосваше на своето безсилие, а не на нея. Тя беше толкова невинна, колкото и хората, които така храбро бе защитила. Сега разбра, че се държи доста студено с нея, като че ли я обвинява за прегрешенията на кръстника ѝ. Но след като тя така го бе умолявала да помогне на селяните, след като знаеше, че нейната загриженост за тях е искрена, Адриан разбра, че Арабела е толкова виновна, колкото и самият той.

На сутринта щеше да ѝ се извини за лошото си държане. Щеше да я заведе на пикник и да ѝ покаже земите около замъка. Тя много добре се справяше с ролята си на негова съпруга, въпреки всичко, което се бе случило между двамата. Интересуваше се от всяко нещо в Кулхейвън. Всъщност, ако не му бяха известни някои факти, почти бе склонен да си помисли, че Арабела симпатизира на ирландците.

Адриан се изсмя на себе си, а после поклати глава пред абсурдността на подобна мисъл.

На следващата сутрин Мара беше повече от изненадана, когато лакеят я помоли от името на господаря да се приготви за разходка на кон из имението и за пикник. Запита се дали това внезапно внимание от страна на Адриан не означаваше, че се опитва да се сдобри с нея след снощните пререкания. Самата тя цяла нощ се бе мятала в голямото легло с балдахин, отчаяна от упорития отказ на Сейнт Обин и притеснена, че е отишла прекалено далеч в стремежа си да помогне на селяните. А сега, след получаването на неговата покана, изведнъж разбра, че всичките ѝ притеснения са били напразни. Весело прие предложението, като каза на лакея да предаде на господаря си, че след един час ще бъде долу при него, и започна да се приготвя за разходката.

Докато обличаше ловния си костюм от бежова коприна, Мара реши засега да се откаже от усилията си да помогне на селяните. Никога нямаше да ги изостави, но сега разбираше, че сама се е поставила в опасно положение. Арабела дори не би се опитала да противоречи на своя съпруг, както бе направила тя. Една прилична съпруга от рода на Арабела не би говорила така открито като нея. За

Арабела думата на съпруга ѝ щеше да бъде закон, никога не би я оспорвала, никога не би му възразявала.

Мара знаеше, че се е поддала на чувствата си, но се налагаше да потисне тези чувства, докато станеше възможно да се съобразява с тях, без да е заплашена от разкритие.

След като опъна назад дългата си коса и я скри под високата шапка с перо, Мара си сложи очилата на Арабела, закопча горното копче на костюма си и заслиза по стълбите, за да се срещне със съпруга си. Той я чакаше на най-долната площадка, облечен с връхна дреха в тъмносиво и тесен черен брич.

Когато я видя да слиза по стълбите, усмихна се и протегна към нея облечената си в ръкавица ръка.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме придружите днес, Арабела. Тази сутрин сте много хубава.

— А аз ви благодаря за поканата, милорд. Сигурна съм, че имате по-важни задължения от това да ме водите на разходка и на пикник.

Сейнт Обин ѝ помогна да се качи на коня си.

— Разбирам, че съм ви пренебрегвал напоследък и затова трябва да ви се извиня. Понякога съм така погълнат от задълженията си да управлявам Кулхейвън, че забравям за други неща, които непосредствено изискват моето внимание. Например за моята млада съпруга. Аз отсъствах от дома и ви оставих да стоите сама в чужда къща и в чужда страна, за което искрено съжалявам.

Мара се усмихна и изчака Сейнт Обин да се качи на коня си. Тази промяна у него доста я озадачи.

— Приемам извиненията ви, милорд.

— Ето че ми напомнихте за нещо друго, което исках да ви кажа, Арабела.

— Какво е то, милорд?

Сейнт Обин я погледна втренчено.

— Ние с вас вече сме съпруг и съпруга. Смятам, че е съвсем подходящо да се обръщате към мен с малкото ми име. Всъщност дори предпочитам това.

Мара усети как бузите ѝ пламват и не знаеше защо. Може би защото ѝ се видя много интимно да използва малкото му име. Обръщанията „милорд“ и „Сейнт Обин“ изразяваха хладна любезност

и нищо повече, все едно че двамата не бяха женени. Но неговата молба беше разумна. Женените двойки използваха други обръщения.

Очаквайки отговора ѝ, той я гледаше втренчено и я караше да се чувства неудобно. Мара сведе очи към походите в ръцете си и каза:

— Както желаете, Адриан.

— Да, така е по-добре, нали?

Мара безмълвно кимна. Тя му беше благодарна, когато обърна коня си и пое в тръс надолу по пътеката, водеща към северните покрайнини на имението. Цъкна с език и конят ѝ се втурна след неговия.

Двамата дълго яздиха един до друг и Мара усещаше как все повече се отпуска вътрешно. Опита се да забрави за случилото се предишната вечер, макар че за нищо на света не можеше да проумее неговия отказ. Той не можеше да не разбира, че ако помогнеш на хората си, облагите далеч щяха да надвишават поетия риск. Неговото желание да я изведе днес на разходка я обърка още повече. Как можеше този човек, който изглеждаше толкова честен и справедлив, да откаже да помогне на селяните, чието съществуване зависеше от него? Това беше съвсем непонятно.

Измина доста време, най-накрая Адриан спря коня си в края на гората и слезе от седлото.

— Знам едно тихо местенце, много е подходящо за пикник — рече той, като помогна на Мара да слезе от коня си. — Ще вържем тук конете и ще продължим пеша.

Като прихвана полите си с ръка, Мара го последва. Повървяха още малко през гъстата гора и стигнаха до брега на езерцето, в което тя се бе къпала през първия си ден в Кулхейвън. Същото място, където Адриан я беше видял за първи път.

Изведнъж Мара застана нащрек, питаше се защо ли той бе избрал точно това място за техния пикник.

— Тук е много хубаво. Как открихте това място?

Адриан остави на земята кошницата, която носеше, и разстла вълнено одеяло.

— Веднъж преследвах едни браконieri и случайно попаднах на него.

Мара се опита да се успокои. Това, че я беше довел тук, бе чиста случайност. Как би могъл въобще да разбере, че именно тя е плувала в

езерото през онзи ден?

— Хванахте ли някой браконьер?

— Не, напразно ги гоних. Но открих това приятно местенце. Помислих си, че може да ви хареса.

Докато двамата обядваха със сирене и печено пиле, Мара говореше за незначителни неща — например за това какви плодове трябвало да консервират за зимата — и беше сигурна, че Адриан се отегчава до смърт. В края на краищата от нея се очакваше да се интересува именно от такива неща. Но забеляза, че Адриан не изпуска нито дума и я наблюдава внимателно. Тя хвърли един камък във водата, надявайки се по този начин да отвлече вниманието му от себе си. Никак не ѝ се нравеше неговият изпитателен поглед, чувстваше се много неловко и ѝ се искаше той да съсредоточи вниманието си върху нещо друго.

— Разкажете ми за вашето детство, Арабела.

Този въпрос още повече я накара да застане нащрек. Тя не знаеше почти нищо за детството на Арабела, само беше прочела нещичко по този въпрос в писмата ѝ до Адриан.

— Наистина няма много за разказване.

— Ами вашият дом? Тъгувате ли за него?

— Да, понякога, но Кулхейвън много ми напомня за него. И ние имахме едно малко езеро като това. Като дете често играех около него. Веднъж прочетох една книга от сър Томас Малори за крал Артур и неговите рицари. Чели ли сте я? — Попита Мара, опитвайки се да смени темата. Адриан се усмихваше, очите му блестяха.

— Да, струва ми се, че съм я чел.

— Обичах да си представям, че съм Дамата от езерото, която занесла на крал Артур неговия меч Ескалибур. Всъщност това беше един стар клон, който бях намерила. — Тя помълча, лъжите вече с лекота се лееха от устата ѝ. — Прислужницата често ми дърпаше ушите, защото цапах подгъва на роклята си. Майка ми казваше, че няма да си намеря съпруг, ако продължавам да се увличам от такива просташки занимания.

Адриан се усмихна и погледна нагоре към небето над главите им.

— Струва ми се, че скоро ще завали. Може би трябва да се връщаме в Кулхейвън. Съжалявам, че трябва да прекъснем нашия пикник.

Мара нямаше нищо против, дори бе доволна, че се наложи да си тръгнат.

Двамата заедно прибраха остатъците от яденето и се върнаха при конете. Адриан помогна на Мара да се качи на седлото и се приближи до Хюджин. Докато тя оправяше полите на роклята си, небето сякаш се разтвори и ливна летен дъжд.

— Май тъкмо навреме приключихме нашия пикник — каза Адриан и започна да намества кошницата върху седлото на Хюджин. — Ей сега ще свърша и ще можем да тръгнем. Вие вървете напред, ако искате.

— Всичко е наред. На мен ми харесва. Винаги съм обичала дъжда.

Докато Адриан се занимаваше с кошницата, Мара погледна надолу и забеляза, че едно копче на костюма ѝ за езда се е разкопчало. Понечи да го закопчее и забеляза няколко тъмни петна върху дрехата си. Дали не беше се изцапала с кал? Точно тогава се появи още едно тъмно петно и още едно, и още едно. Една дъждовна капка се стече по бузата ѝ. Тя понечи да я избърше и застина на място, когато видя, че ръката ѝ е изцапана с някаква черна течност.

Боята за коса.

Мара погледна към Адриан, който все още стоеше до коня си. Продължаваше да се занимава с кошницата и не виждаше нито нея, нито дъжда, нито капчиците черна боя върху бежовия ѝ копринен костюм за езда, които все повече се увеличаваха. Сърцето ѝ заби учестено, знаеше, че изисканата шапка с перо няма да попречи на боята да се разтече по лицето ѝ. Огледа се, търсейки някакво място, където и да е, само и само да се скрие от дъжда, който валеше все по-силно. Можеше да се скрие под дърветата, но Адриан неминуемо щеше да я последва там и да види черната боя, която се стичаше от косата ѝ.

Дъждът вече се лееше като из ведро, вятърът блъскаше плътните водни потоци. Още една капка се стече по носа ѝ и падна на ръкава ѝ, като образува черно петно върху белия колосан маншет. Мара трябваше да направи нещо, и то бързо.

Без да губи повече нито секунда, тя заби токовете на ботушите си в ребрата на коня и с един замах прибра полата на костюма си. Стреснат от тази внезапна атака, конят се изправи на задните си крака и мигновено се понесе към дома, а изпод копитата му захвърчаха мокри буци пръст. Мара извика, а след това се обърна назад и видя, че Адриан се опитва да възседне коня си, за да я настигне. Като знаеше, че не може да му позволи да я види такава — да види черната боя по лицето ѝ, тя още по-силно пришпори коня си. Но се досети, че дори конят ѝ да се носеше с главоломна бързина през полето, жребецът на Адриан пак щеше да я настигне дълго преди да е успяла да се приближи до Кулхейвън.

Единственият начин да се отърве от него беше да се опита да изчезне някъде в гъсталаците.

Мара изчака до последната възможна секунда, преди рязко да обърне коня си надясно. Той разтърси глава и изсумтя, възмутен от грубото отношение на господарката си, а после с бясна скорост се

запровира между дърветата. Тя чуваше как Адриан вика името ѝ отзад, но не смееше да се обърне да го погледне. Шапката ѝ падна на земята и тя се наведе ниско до гривата на коня, за да не би някой по-нисък клон да я събори от седлото.

Внимателно направляваше препускащия кон сред лабиринта от дървета, без да намалява скоростта. След малко той излезе от другата страна на гората. Мара се обърна назад и с облекчение видя, че Адриан не е наблизо. Мълчаливо се молеше на Бога само този път той да падне от седлото, но да бъде на меко.

Когато стигна до кулхейвънските конюшни с разтуптяно сърце, цялата разтреперана, косата ѝ залепнала на мокри кичури по лицето, бе благодарна, че Дейви си беше намерил някакви други занимания и не се виждаше наоколо. Дъждът продължаваше да се лее като из ведро, боята се стичаше на черни вадички по лицето ѝ. Мара рязко спря коня си в настлания с чакъл двор, като го остави да стои там, задъхан след бясното препускане, а юздите му да се влачат по земята.

Тя се втурна през входа за прислугата, като стресна мисис Пилпот и кухненските помощнички, и изтича по задното стълбище до стаята си на втория етаж. Щом влезе вътре, здраво залости вратата след себе си, облегна се на масивната ѝ рамка, като отчаяно се мъчеше да си поеме дъх.

Само след секунди Сайма я намери там.

— Какво става, по дяволите?

Бе излязла от съседната стая с купчина спално бельо в ръце и застина на място при вида на изцапаната си с боя господарка.

— Ти беше права, Сайма — задъхано успя да каже Мара. Посочи изцапанието си костюм за езда. — Боята наистина потече, черна като водите на Лифи.

Сайма само я зяпаше с отворена уста. След миг поклати глава.

— Бързо свалете тези дрехи, преди някой да ви е видял, защото иначе и двете ще свършим на бесилката. Седнете пред огъня да изсушите косата си, преди лицето ви да е станало съвсем черно. Ще донеса малко оцет от моята стая, за да почистим лицето ви.

Мара веднага прекоси стаята, смъкна костюма си, пушна го на пода и задърпа ботушите си, за да ги свали по-бързо. Боята се беше просмукала през плата на костюма ѝ и бе изцапала бялата батистена риза под него. Тя трескаво свали ризата си, съблече полата си и изтича

до легена. Наплиска лицето и шията си с малко студена вода и се опита да изчисти боята. Само след пет секунди по коридора пред вратата ѝ затрополиха забързани стъпки.

— Арабела!

Това, разбира се, беше Адриан, в гласа му звучеше паника. Той спря пред вратата на спалнята ѝ и удари с юмрук по нея.

— Арабела, тук ли сте?

Както стоеше боса и по бельо, Мара погледна към Сайма, сякаш я питаше дали да му отговори.

Сайма сложи пръст на устните си, а после ѝ направи знак да се скрие зад паравана в другия край на стаята. Подаде ѝ паничка с оцет и чиста кърпа, за да се измие. След като Мара се скри зад паравана, Сайма отвори вратата.

— Къде е тя? Дръпни се, жено! Търся господарката ти. Тук ли е?

Зад паравана Мара яростно триеше лицето си, като се стараеше да не обръща внимание на острата миризма на оцета.

— Тъхъ, тука е, милорд. Точно сега се преоблича.

— Е, отдръпни се де, искам да я видя.

— Не бива да влизате тук. Не е прилично. Милейди не е в подходящо облекло, милорд.

На тоалетната масичка нямаше огледало. Мара изруга наум, като се опитваше да види отражението си в капака на една потъмняла сребърна кутийка. То беше неясно и разкривено.

— Арабела е моя съпруга. И е напълно в реда на нещата да влизам в спалнята ѝ, когато поискам. А сега се дръпни оттук.

Мара чу приближаващи се стъпки.

— Не, милорд, не бива!

Извисеният до писък глас на Сайма я накара да замръзне на място. Никой, дори Сайма, нямаше право да говори по този начин на Негова светлост. От другата страна на паравана настъпи тишина. Мара трябваше да направи нещо. И то веднага.

— Всичко е наред, милорд, хъм, Адриан — извика тя иззад паравана.

Адриан помълча малко.

— Арабела, моля ви, излезте оттам, искам да ви видя.

— В момента не съм облечена. Може би...

— Арабела, ако не излезете оттам, ще се наложи аз да дойда при вас. Трябва да се уверя, че сте добре.

Разбира се, че беше добре. Нали говореше с него?

— Много съм добре, милорд, аз...

— Казах, че искам да се убедя в това, Арабела.

Мара долови категоричните нотки в гласа му и разбра, че той няма да си тръгне оттук, докато не я види. Защо трябваше да бъде толкова упорит, дявол го взел?

— Добре, но ми дайте един миг да се покрива с нещо, моля ви.

Мара намокри кърпата с вода и за последен път избърса лицето си, преди да грабне пенъора си, който висеше от едната страна на паравана. Бързо го навлече, прокара пръсти през косата си и като видя, че ръката ѝ е чиста и само леко влажна, облекчено въздъхна. За последен път погледна сребърната кутийка и се помоли да е изчистила всичката боя от лицето си. Пое си дълбоко дъх и бавно излезе иззад паравана.

Адриан стоеше насреща ѝ, едрото му тяло се открояваше в рамката на вратата. Ризата му беше изцапана с кал и той все още стискаше камшика си в ръка. Лицето му изразяваше неописуема тревога и загриженост.

— Нали виждате, Адриан, както ви казах, аз съм съвсем добре. Дори не съм одраскана. Трябва да ви призная, че се чувствам ужасно неловко. Навярно след днешната случка вече няма да ме смятате за добра ездачка.

Той понечи да каже нещо, после се отказа, лицето му изглеждаше съвсем объркано.

— Каква е тази миризма?

— О — усмихна се Мара, — това е от оцета. Използвам билков оцет за почистване на лицето. Кожата става много чиста и мека.

Лицето му се поотпусна, но продължаваше да изглежда загрижен.

— Е, добре. Непременно ще ви потърся по-подходящ кон. Този явно още не е добре обучен.

Мара пристъпи напред и го хвана за ръката. В този миг ѝ беше все едно — конят можеше да има и две глави, важното беше Адриан да си тръгне. И то веднага. Побутна го към вратата.

— Добре, щом искате, но всъщност вината е моя, а не на коня. Една пчела прелетя наблизко и аз замагнах да я прогоня. Той се стресна и хукна. Може да го е ужилила. Конят не е буен. Малко е капризен и това е всичко.

Адриан не изглеждаше много убеден.

— Сигурна ли сте, че не сте ранена?

Мара кимна и спря до вратата.

— Да, да. Добре съм. И моля ви, извинете прислужницата ми за държането ѝ. Беше загрижена за моето благоприличие. Сигурна съм, че не искаше да ви обиди.

Адриан погледна към Сайма, която продължаваше да стои до леглото и да ги наблюдава мълчаливо. Той не каза нищо.

— А сега, ако нямате нищо против, бих искала да се облека по-прилично за вечеря. Изглеждам ужасно и не желая да ме виждате такава.

Адриан погледна към нея и лицето му се смекчи.

— Изглеждате очарователно. Но се опасявам, че днес няма да мога да вечерям с вас, Арабела. Налага се да отида до съседното имение и ще се върна доста късно.

Ето че отново щеше да изчезне за цяла нощ.

— Тази вечер ли трябва да отидете там?

— Опасявам се, че е така. Всъщност трябва веднага да тръгна. Извинявам се, че нахлух тук по този начин. Просто исках да се уверя, че не сте ранена. Когато видях коня ви на двора без ездач, помислих си най-лошото. Радвам се, че нищо ви няма.

Адриан се усмихна и посегна да я погали с пръст по брадичката. Мара повдигна лице, очаквайки да я целуне, но само след миг той отдръпна ръката си, която все още бе облечена в ръкавица. Погледна към върха на пръста си.

— Може би трябва да използвате още малко оцет, за да почистите лицето си. По брадичката ви има някакви странни черни петна.

Мара едва не припадна върху килима, когато той затвори вратата след себе си.

Мара излезе от водата за къпане, която миришеше на балсамово масло и розмарин и бе станала мътна и сивкава от боята за коса. Загърна се с пенъора си и яростно започна да бърше косата си. Сейнт

Обин вече го нямаше и вратата беше заключена, затова реши да остави косата си да изсъхне, преди да я боядиса отново. Излезе иззад паравана, седна пред тоалетната си масичка и впери поглед в отражението си в огледалото.

Само за няколко кратки дни тя така бе свикнала да вижда образа на Арабела в огледалото. Като че ли бе забравила истинското си лице, толкова отдавна не беше го виждала. Прокара пръсти през косата си, през рижата си коса, и подреди влажните копринени къдрици. В този миг зърна сгънатата пергаментова хартийка, която бе поставена върху възглавницата ѝ.

Взря се за миг в отражението ѝ в огледалото, като се питаше как ли е попаднала там. Никой не беше влизал в стаята, докато се къпеше, само прислужницата бе донесла вечерята ѝ и веднага бе излязла. Все пак Мара не я беше видяла, защото бе зад паравана.

Тя бавно се изправи и отиде до леглото. Бележката беше адресирана до лейди Сейнт Обин. Мара се зачуди защо е сложена на възглавницата ѝ, а не на сребърния поднос заедно е другата кулхейвънска поща. Върху червения восък нямаше печат, а почеркът изглеждаше разкривен и нечетлив. Тя бързо я разтвори и прочете няколко кратки изречения.

Хитра игричка играете. Ако искате да запазите в тайна истинската си самоличност, елате да се срещнем в полунощ горе на Кървавата кула. Бъдете сама и не казвайте на никого.

Нямаше подпис. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, обзе я силен страх. Отново прочете бележката. Кой? Кой бе успял да я разкрие, и то толкова бързо?

Тогава разбра, че е възможно това да са няколко души — от старата Садб до някой от селяните, но някак си не ѝ се вярваше някой от тези хора да е написал бележката. Искаше ѝ се Сайма да е тук, за да я попита за предположенията ѝ, но тя бе отишла в селото при Садб, като ѝ бе оставила прясно приготвената боя за коса, за да се справи сама. Щеше да се пръсне от тревога, ако разбере за тази бележка.

През следващите няколко часа Мара можеше да мисли само за бележката. Всеки път, когато нещо изскърцаше или чуеше стъпките на прислугата в коридора, тя се напрягаше, очаквайки Адриан да се появи на вратата и да ѝ съобщи, че знае коя е всъщност. Но той не дойде и с

всеки изминат час страхът ѝ намаляваше. Мара започна да си мисли за предстоящата среща със своя неизвестен обвинител.

Часовете до полунощ ѝ се видяха безкрайно дълги. Реши, че трябва да се маскира по някакъв начин, за да не би някой от прислугата да забележи излизането на Арабела в този късен час и да ѝ се наложи после да отговаря на въпроси. А каква по-добра маскировка можеше да измисли от собствената си самоличност? Нямаше какво да крие от човека, с когото ѝ предстоеше да се срещне. Той вече знаеше коя е. Щеше да облече синята рокля на една прислужница, същата, която Сайма ѝ беше дала, за да отиде да плува в езерото.

Точно четвърт час преди полунощ Мара си сложи едно наметало и тръгна към кулата. В тъмните и тихи коридори, водещи към по-старата част на замъка, не срещна никого. Когато се изкачи по стълбите и стигна до най-горната площадка на кулата, веднага се огледа и установи, че наблизо няма никой.

Високо над главата ѝ сияеше ярката и пълна луна, осветявайки целия двор на замъка. Вятърът шумолеше в короните на дърветата и къдреше подгъва на роклята ѝ. Мара вдигна брадичка към нощното небе и позволи на буйния ветрец да погали лицето ѝ.

Неизвестно защо се чувстваше съвсем спокойна, докато обикаляше по тясната пътечка покрай стената на кулата и се взираше в сенките долу. Би трябвало да трепери от страх, че ще я разкрият, но някак си успяваше да запази самообладание. Щом веднъж разбереше кой е разкрил самоличността ѝ, все щеше да намери някакъв начин да скрие истината от Адриан. Спря да се разхожда, когато стигна до онази част на кулата, която гледаше към входа на замъка. На някои места тухлите под краката ѝ изглеждаха съвсем безцветни дори след всичките тези години.

Точно тук бе стояла майка ѝ, отказвайки да пусне войниците на Кромвел в замъка. Точно тук тя бе паднала върху неравния каменен под. Времето не беше изтрило кървавите следи. Те само бяха избледнели.

— Виждам, че сте получили бележката ми.

Този непознат глас я накара рязко да се обърне. В тъмнината не се виждаше нищо.

— Кой е? — извика Мара.

— Аз съм обиден, Мара. Нима не можа да разпознаеш гласа ми? Някога го разпознаваше отдалеч и тичаше три етажа надолу, за да дойдеш при мен. Това не беше много отдавна, нали?

Мара присви очи, като се опитваше да различи фигурата на непознатия в мрака. Изплашено ахна, когато едрата фигура излезе от сенките и пристъпи напред.

— Оуън.

— Да, скъпа сестричке, това съм аз, твоят многообичан брат. Защо не ме посрещнеш с прегръдка? Сигурно си мислила, че съм умрял и вися край някой селски път, готов за храна на гарваните? — Той млъкна за малко. — Да, повечето хора точно така си мислят, но нали разбираш, това беше част от моя план. След като обявиха, че е намерен трупът ми, всички съобщения, че дават награда за главата ми, бяха свалени.

Мара все още не можеше да повярва, че той стои пред нея.

— Сега можеш да престанеш да ме зяпаш, Мара. Уверявам те, че не съм призрак.

Тя беше така слисана от появяването му, че не можеше да продума. Това беше нейният брат Оуън. Именно той ѝ беше дал необходимите сведения, за да може успешно да се завърне в Кулхейвън. А после бе изчезнал безследно.

Лицето му изглеждаше по-грубо от преди, беше си пуснал къса брадичка. Беше загорял от слънцето, а червеникаво — кестенявата му коса стигаше до раменете. Очите му, присвити и много студени, сезираха в нея.

Оуън се изкиска, направи още няколко крачки и се приближи плътно до нея. Протегна облечената си в ръкавица ръка и леко я докосна по бузата. От това докосване я побиха неприятни тръпки.

— След толкова години се връщам тук, за да открия, че един гаден англичанин живее в моя дом заедно със сестра ми, която е станала блудница.

— Аз не съм блудница. Аз съм негова же...

Млъкна, защото не искаше да му разкрива каквото и да било.

Оуън се усмихна.

— Негова жена ли? Да, вече знам това. Такъв беше и моят план, нали? Нито за миг не съм се съмнявал, че ще се справиш. Но не

виждам защо се смяташ за нещо по-добро от блудница. Особено когато той си мисли, че е женен за съвсем друга жена.

Мара присви очи.

— Защо дойде сега? Не можеш да очакваш нищо. Мама е мъртва. Татко е мъртъв. А също Колин и Найл. Подобно на всяко друго ирландско имение, и нашето беше конфискувано и дадено на англичаните. Безполезно е да се опитваш да си го върнеш.

— О, но нали ти си тук! Ти явно не смяташ, че Кулхейвън е изгубен напълно. Сигурно мислиш, че като си се продала на онази английска свиня, Кулхейвън е твой, макар че трябваше да се омъжиш за друг. Какво щеше да каже твоят възлюблен, ако беше тук и можеше да види всичко това? То несъмнено щеше да го убие. Но за щастие на него му беше спестен този позор. Той вече е мъртъв.

Студени тръпки пролазиха по тялото на Мара, когато го чу да споменава за мъжа, за когото някога бе смятала да се омъжи.

— Лайъм е мъртъв?

— Да, уби го един англичанин, точно като този, за когото си се омъжила. Бях при него, когато умря, шепнеш името ти като някакъв умиращ от любов ухажор. Само да можеше да разбере, че неговата възлюблена ще стане наложница на един от убийците му, и то преди самият той да е изстинал в гроба...

— Аз не съм наложница на Сейнт Обин. Аз съм негова жена и ние още не сме консумирали...

— О, значи щастливият младоженец тепърва смята да посети леглото на младата си невеста. Излиза, че идиотският ти план се е провалил. Колко неприятно.

Мара присви очи.

— Не е твоя работа какво правя тук.

— О, но точно затова съм дошъл да те видя, скъпа сестричке. — Той помълча малко. — Нали разбираш, не съм дошъл тук, за да претендирам за правата си над това място. Въобще не ми пука дори да бяха го изравнили със земята. Дойдох, защото ти ще ми помогнеш.

— Нищо подобно.

— О, вярвам, че ще го направиш, защото иначе ще се погрижа твоят съпруг по някакъв начин да разбере за коя се е оженил всъщност.

— Ти не би го направил.

Оуън скръсти ръце на гърдите си и се облегна на стената.

— Така ли? Ти май забравяш, Мара, че не съм нито Колин, нито Найл. Нито пък съм Лайъм Шонеси, който винаги се разтапяше, щом зърнеше измамните ти зелени очи. Това, че в жилите ни тече една и съща кръв, не означава нищо за мен. Защо според теб ти помогнах да научиш колкото е възможно повече за годежа на Сейнт Обин с Арабела? Защо според теб засякох писмата им и ти ги изпратих? Защо според теб ти помогнах да осъществиш малкото си планче, като знаех, че ще играеш точно според свирката ми? Твоят успех изцяло зависеше от моите действия, а не от собствената ти хитрост, както си въобразяваш. И сега съм тук, за да си прибера онова, което ми се полага. О, ти ще ми помогнеш, сестричке, ако не искаш да се превърнеш в плячка на гарваните вместо мен.

Адриан остави коня си бавно да се изкачи по склона към Кулхейвън, като през това време се опита да обуздае бесния си гняв. Ирландската му свръзка отново го бе пратила за зелен хайвер в провинцията. Мътните го взели! На Адриан никак не му харесваше, че го вземат за глупак. Но в случая нямаше голям избор. Ако имаше възможност, той щеше да предаде този ирландски патриот и да опита късмета си с някой друг. Но се нуждаеше от обещаната информация и знаеше, че няма друг избор, освен да се мята като кукла на конни, докато я получи.

Когато зави по главната алея пред входа на Кулхейвън, изведнъж зърна нещо високо горе на Кървавата кула. Опъна юздите и накара Хюджин да спре, за да види по-добре какво става горе.

Не можа да повярва на очите си.

От такова голямо разстояние не бе възможно да види ясно лицето ѝ, но рижата ѝ коса проблясваше на лунната светлина и ветрецът я развяваше като някакво огнено наметало. Това бе тя, Дамата с огнените коси, стоеше до назъбената стена на кулата, точно както му бяха разправяли. Призрачната жена, която бе блъснала чичо му Джеймс долу, където бе намерил смъртта си.

Адриан леко смушка Хюджин и пое към кулата.

Оуън перна една бучка кал от носа на високия си над коляното ботуш и каза доста самодоволно:

— Е, щом си съгласна да ми помагаш, скъпа сестричке, можеш да бъдеш спокойна, че тайната ти отново ще остане неразбулена.

Да, но докога, питаше се Мара, докато го гледаше. Гореше от желание да се случи нещо и той да изчезне.

— Съвсем не съм съгласна да ти помагам, Оуън. Просто съм принудена заради твоето изнудване.

— Принудена. Съгласна. Наричай го както искаш.

Оуън отиде до ръба на назъбената крепостна стена и се загледа в луната. За миг Мара изпита импулсивно желание да го блъсне и той да полети към скалите отдолу. Щеше да се превърне в следващата мрачна жертва на Кървавата кула. Беше станал толкова зъл и лош, че би го сторила, макар че ѝ беше брат. Но после щеше да възникне въпросът кой е той и защо е паднал от кулата на Кулхейвън. Имаше вероятност да е била забелязана от някого, когато идваше насам, или пък някой да открие неговата самоличност.

Тя остана така, загледана в гърба му. Молеше се да му се случат всички възможни нещастия, които минаваха през ума ѝ. Не можеше да се примири, задето я изнудваше да краде информация от Адриан заради някакви лично негови цели.

— Какво по-точно искаш да разбера от лорд Сейнт Обин? — попита тя с надежда да приключи по-бързо това горчиво одобряване.

Оуън се обърна усмихнат.

— Ще те уведомя от какво се нуждая, когато настъпи подходящият момент. А дотогава май ще е по-добре да се поотпуснеш и да се постарая да прекарваш повечко време със съпруга си в леглото. — Той се изкикоти. — Преди да започне да се пита дали не се е оженил за монахиня.

Ръцете я сърбяха да го зашлеви, но знаеше, че не бива. Обърна се и отиде до ръба на кулата. Облегната върху един груб камък, ръката ѝ се сви в юмрук. Долу под нея целият двор на замъка беше огрян от лунната светлина и каменните лъвове, които пазеха предното стълбище, хвърляха огромни сенки.

Мара ахна изненадано, когато видя коня на Адриан, завързан за едно дърво в двора. Обърна се светкавично:

— Адриан се е върнал. Конят му е точно под нас. Трябва да се върна в стаята си, преди да е забелязал, че ме няма.

Тя се спусна към стълбището, но Оуън я стисна за ръката.

— Използвай тайната стълба, Мара.

Почти беше забравила за тайния проход в кулата. Той беше спасил живота ѝ през нощта, в която замъкът беше нападнат, щеше да го спаси и сега. Вгледа се за миг в брат си. Беше изненадана от внезапната му проява на загриженост.

— Върви, Мара. Веднага.

— Ами ти?

— Не се тревожи за мен. Щом съм успял да дойда тук, без да ме забележиш, ще се справя и по обратния път. А сега върви.

Мара дръпна качулката върху главата си и се втурна към отсрещната стена на кулата. Там натисна скрития в стената механизъм. Част от тухлите се разместиха, откривайки тясна пролука, достатъчна да провре тялото си в нея. От вътрешната страна тя върна механизма обратно. Стената се затвори зад нея и тъмнината на тайния проход я погълна.

Адриан вземаше по две стъпалата към кулата и когато стигна до последното, блъсна вратата с всичка сила. Нощният вятър брулеше лицето му, докато той се взираше в празното пространство пред себе си.

Нямаше я. Дамата с огнените коси беше изчезнала.

Проклетие! Да не би да полудяваше? Не можеше да приеме, че някаква призрачна жена обитаваше тази кула — неговата кула. Не вярваше в такива неща. И все пак — беше я видял. Беше сигурен в това, защото не можеше да сбърка тези огненочервени коси с никои други. Къде беше отишла тази жена, която и да беше тя? Не би могла да изчезне в нощта. Опитваше се да си втълпи, че сигурно е от прислугата или е някоя селянка, която все още не беше срещал, защото непременно щеше да си спомни за нея още когато я беше видял да излиза, гола и прекрасна, от водите на езерото.

Но човек можеше да слезе от кулата само по един начин — по стълбището, а той го беше изкачил, без да срещне никого по пътя си.

Напълно объркан, Адриан прокара пръсти в косата си. Какво, по дяволите, ставаше тук? Трябваше да има някакво обяснение, макар и странно, защото беше сигурен, че я беше видял да стои на върха на кулата. Вероятно ѝ бяха изникнали крила и беше отлетяла в нощта като някаква митологична харпия. А може би Ролф имаше право. Беше прекарал доста време без жена в леглото и страдаше от последиците от въздържанието си.

Да, сигурно това беше причината. Беше се разгонил като козел и само при гледката на това червенокосо привидение умът му се беше размекнал, докато една друга част от тялото му се беше втвърдила. Веднъж да легнеш с жена, с истинска жена с мека кожа и уханна коса, тези натрапчиви мисли за Дамата с огнените коси, тази абсурдна мания щеше да изчезне в забвение.

Сега беше женен. И Арабела беше хубаво момиче, с бяла кожа и всичките там прелести. Имаше пълното право да спи с жена си. Всъщност отдавна трябваше да го направи и би го направил, ако не беше онази нощ, когато я беше изнасиллил, без да си спомня нищо след това.

Този път ще бъде различно, каза си той. Щеше да отиде при нея и да се държи много нежно, защото след такава първа нощ тя сигурно беше изплашена. Щеше да се постарее да ѝ достави удоволствие и да я накара да изпита чудото на оргазма за първи път. Щеше да я обладава всяка нощ, докато зачене детето му. Дете. Искаше да има син, когото да учи и който да продължи рода му. Освен това едно дете щеше да ангажира Арабела и да я държи настрана от другата му работа.

Да, ето кое беше най-доброто лекарство за сегашните му злочестини. Защо не се беше сетил по-рано за него? Дори в този миг тялото му ставаше все по-напрегнато само като си мислеше за това. Нямаше смисъл да отлага повече. Довечера беше нощ като всички други. Всъщност колкото по-бързо се освободеше от тези фантазии, толкова по-добре.

И като се обърна към вратата, която извеждаше на тясното спираловидно стълбище, Адриан се отправи към стаята на Арабела.

Мара остана без дъх от страх и от тичане, но най-сетне се озова в стаята си и се почувства в безопасност. Затвори плътно вратата след себе си и завъртя ключа, преди да го извади и остави на тоалетната си масичка. После мислено изказа благодарността си към рицаря Рупърт де Кейлвън, който предвидливо беше снабдил кулата със скрито стълбище. Построено точно под другото, то отвеждаше към таен проход под замъка, който при нужда трябваше да послужи за убежище или спасителен изход за хората в Кулхейвън. Мара вече втори път го използваше, за да избегне някаква опасност. Питаше се дали късметът нямаше да я напусне, ако ѝ се наложеше да го използва трети път.

Ако не беше видяла Хюджин долу в двора, в този момент несъмнено вече щеше да бъде на път към затвора в Дъблин.

Всичките ѝ планове, цялото ѝ безупречно изпипване на подробностите щеше да отиде на вятъра, ако Адриан я беше заварил на кулата с Оуън. Тази мисъл я накара да осъзнае, че макар Оуън да беше целял единствено да ѝ се подиграе, беше се оказал съвсем прав. Налагаше ѝ се да помисли сериозно как да накара Адриан да спи с нея,

за да може по-скоро да забременее. Само така щеше да осигури мястото си в Кулхейвън, защото колкото повече време минаваше, толкова по-голяма вероятност имаше да бъде разкрита.

Мара се стресна от тихо почукване по вратата, свързваща стаята ѝ с тази на Адриан, което я откъсна от мислите ѝ. Сърцето ѝ се разтуптя лудо. Това беше той. Адриан. Ами ако я беше видял и сега идваше да я разпитва? Но едва ли би чукал така тихо, ако беше узнал за нейната измама. Тя не отговори. Не би могла, защото косата ѝ беше още съвсем червена. Помоли се на свети Айда съпругът ѝ да я помисли за заспала и да си отиде.

Но молбите ѝ не бяха чути.

— Арабела? — чу го тя да казва нежно.

Той почука отново, този път по-настойтелно. Опита се да отвори вратата, но разбра, че е заключена и разтърси няколко пъти бравата.

— Арабела, добре ли сте?

Обзе я паника. Ако продължаваше да мълчи, Адриан можеше да помисли, че нещо не е наред и да разбие вратата. Но ако отвореше, той със сигурност щеше да попита защо изведнъж косата ѝ бе станала червена. Тя огледа стаята, опитвайки се да намери нещо, каквото и да било, което да я спаси. Или поне да ѝ даде време. Бурканчето с боята, което Сайма ѝ бе оставила върху тоалетната масичка, в този миг ѝ се стори по-безценно, отколкото ако беше пълно със злато, но същевременно недостижимо като небесната дъга. Нямахше време да го използва сега.

Адриан отново почука настойтелно и този път високо извика името ѝ. Тя зърна една от нощните шапчици на Сайма върху креслото. Грабна я веднага и трескаво започна да напъхва косите си под нея, докато ни едно червено кичурче не остана да се подава отникъде. „Ако всичко се размине благополучно — мислеше си Мара, — едва ли ще съм жива да се зарадвам.“

— Арабела, виждам светлината от свещта ви и разбирам, че сте будна. Моля ви, отворете вратата. Искам да говоря с вас.

И тогава тя го чу. Звук от ключ, неговия ключ, който той беше пъхнал в ключалката.

Мара светкавично загаси свещта и се спусна към леглото си, където се мушна под завивките и се покри презглава. Чу шума от

отварянето на вратата. Опита се да овладее трескавото си дишане, защото Адриан беше вече в стаята.

— Арабела, там ли сте?

Отговорът ѝ дойде приглушен изпод тежките завивки:

— Да, милорд.

— Всичко наред ли е? Защо не отговаряте, като ви викам? Какво има?

— Не се чувствам добре. Бях неразположена, когато викахте. Съжалявам, милорд.

Адриан се приближи до леглото. Мара без малко щеше да подскочи от ужас, когато го усети да сяда до нея и да слага леко ръка върху задните ѝ части.

— Хайде, нека да видя какво ви е. Дали пък няма да мога да помогна?

— Не.

Адриан започна да придърпва завивките.

— Всичко е наред, Арабела. Вече съм ваш съпруг. Ако сте болна, бих искал да ви помогна.

Мара стисна завивките над главата си.

— Не, милорд, моля ви, не искам да ме виждате такава, физически не съм добре и не съм за гледане. Моля ви, не ме карайте да се чувствам още по-неудобно. Уверявам ви, ще се оправя. Вероятно е от нещо, което съм яла на вечеря. Може би тортата за десерт беше твърде тежка за стомаха ми. Изпратих прислужницата си да ми донесе малко чай. Тя скоро ще се върне и ще се погрижи за мен.

Адриан замълча. Мара се молеше на всеки небесен светец да го накара да си тръгне. Тя не се помръдваше, но след малко усети, че става от леглото ѝ. Заля я вълна на облекчение.

— Добре, Арабела, вие спечелихте. Макар да не съм съгласен с вашите доводи, не бих желал да ви причинявам такова неудобство. Ще ви оставя в способните ръце на добрата ви прислужница. Наспете се хубаво и, надявам се, с настъпването на утрото ще се почувствате по-добре.

— Благодаря, милорд — обади се тя изпод завивките, без да смее да трепне дори с мускул.

— Не искате ли да остана, докато се върне прислужницата ви?

„Няма ли най-сетне да си тръгне?“

— Не, не е необходимо. Тя ще се върне след миг, сигурна съм.

— Тогава лека нощ, Арабела.

— Лека нощ, Адриан.

Мара остана неподвижна още няколко минути, след като чу как той затвори вратата. Когато се увери напълно, че го няма, тя отметна завивките и се спусна към тоалетната масичка. Започна да нанася боята върху косата си.

Точно в това положение не след дълго я завари Сайма. Ръцете ѝ бяха оплескани със значително количество от чернилката и тя отчаяно се стараеше да покрие с нея всеки кичур червена коса.

— Какво правите?

Мара се обърна към нея. На едната ѝ буза имаше черно петно.

— Нима не си личи какво правя? Опитвам се да наплескам тези лайна върху косата си.

Сайма остави пелерината си на стола и поклати глава.

— Не е нужно да се държите отвратително, мис. Аз просто зададох въпрос. — Тя прекоси стаята и се зае да нанася боята върху косата на Мара. — Измийте боята от ръцете си, преди да са почернели и те. Да ме вземат дяволите, ако знам защо ли се върнах по-рано от посещението си при Садб само за да ме замерват с обидни като камъни думи.

— Съжалявам, Сайма. Нямах представа какво преживях тази нощ.

Сайма погледна отражението ѝ в огледалото.

— Видяхте Оуън, така ли?

Мара я изгледа изненадано.

— Ти си знаела, че Оуън беше тук, така ли?

Устните на Сайма се свиха, преди да кимне.

— Научих за това тази вечер. Старата Садб го видяла насън. Каза, че вашият брат се връщал в Кулхейвън, но не бил същото момче като едно време. Каза, че ще донесе много неприятности.

— Вече го направи. Заплашва, че ще ме разкрие, ако не му доставям секретна информация от лорд Сейнт Обин.

— Каква информация?

— Не знам, несъмнено военни планове и неща от този род. Каза, че ще ми обясни, когато настъпи подходящият момент.

— А вие съгласихте ли се на такова нещо?

— Нима имам някакъв избор? Не мога да рискувам да изпълни закана си и лорд Сейнт Обин да открие истината. Какво друго бих могла да направя?

Като приключи с боядисването, Сайма нави косата на Мара отгоре на главата ѝ, закрепил я с фиби и накрая я уви в хавлиена кърпа.

— Не можете да направите нищо. Трябва да използвате всичките си възможности, за да попречите на Оуън да разкрие коя сте пред лорд Сейнт Обин. Садб вярва, че единственият начин да си върнете Кулхейвън е да продължите с тази измама. Тя ме убеди, че планът ви може да успее, но само ако сте много внимателна. Иначе всичко ще приключи катастрофално. За вас и за всички в Кулхейвън.

Приближаваха!

Тя виждаше поне стотина от тях да се стичат от всички страни в Кулхейвън. Бяха с вдигнати пушки, а димът от запалените им факли се процеждаше в гърлото ѝ и я задушаваше, докато се опитваше да избяга, преди да са я забелязали. Зад всеки ъгъл се натъкваше на войници, които се заливаха от смях, докато си прехвърляха някоя уплашена прислужница, като стискаха гърдите ѝ и я блъскаха, а тя пицеше от ужас. От тичане остана без дъх и дробовете я боляха при всяко мъчително поемане на глътка въздух, но те приближаваха все повече и повече и вече я настигаха... Усети ръцете им да я стискат за раменете и да я теглят надолу...

— Господарке, събудете се!

Мара се стресна и се разбуди от допира на нечий ръце. Отвори очи. Видя над себе си загриженото лице на Сайма.

— Сънувахте нещо и се мятахте и викахте високо.

Мара сложи ръка на гърдите си. Сърцето ѝ още биеше силно и ускорено.

— Колко е часът?

— Тъкмо се зазорява. Искате ли да ми разкажете за това?

— За кое?

— Съня. Същият ли беше като оня, който сънувахте някога? Оня с войниците?

Мара кимна.

— Мислех, че съм го преодоляла. Не бях го сънувала повече от година. Защо тогава го преживявам отново точно сега?

Сайма се намръщи.

— Сигурно връщането на Оуън ви е разтревожило и е предизвикало този стар кошмар. — Тя седна на леглото и нежно погали Мара по изпотеното чело. — А сега просто забравете за този сън. Никакви войници няма да идват да ви отвеждат. Всичко това остана в миналото.

— Но те могат да дойдат и да ме отвеждат, ако лорд Сейнт Обин научи коя съм в действителност.

Сайма я потупа по ръката и по лицето ѝ се разля топла, успокояваща усмивка.

— Как изобщо би могъл да научи коя сте? Садб е единствената, която знае истината, но бъдете сигурна, че никога няма да каже на когото и да било. Мисля, че вярвате и на мен, че няма да ви предам.

— Ти няма, но Оуън ще го направи.

— И каква ще бъде ползата за него тогава? Няма да има кой да му осигурява така ценната информация. Брат ви би извършил само нещо, от което би извлякъл изгода. А такава не би имал, ако ви разкрият. Едва ли би издал нещо, докато все още има нужда от вас тук, в Кулхейвън. Вие трябва да направите всичко възможно, за да има нужда от услугите ви и в бъдеще.

Мара се изправи и седна.

— Права си, Сайма. Без мен Оуън няма как да получава информацията, от която се нуждае. Дотогава, докато съм съгласна да му давам каквото поиска от мен, той никога не би разкрил коя съм на лорд Сейнт Обин. Трябва да правя така, че никога да не му давам всичко докрай. Ще му предам толкова от нужната му информация, колкото да бъде сигурен, че му се подчинявам, но да не му е напълно достатъчно, за да не би да престане да има нужда от мен.

Настроението на Мара значително се беше подобрило, когато след около два часа се отправи към трапезарията за закуска. Тя си тананикаше някаква мелодийка, спокойна, че няма защо да се страхува от Оуън. Беше му нужна тук, в Кулхейвън. Без нея не би имал възможността да получи информацията, която търсеше. Както беше ѝ споменал, той беше отговорен за успешното ѝ завръщане в Кулхейвън.

Но сега тя владееше положението и беше човекът, който можеше да му даде онова, което искаше, но само ако пожелаеше.

Все пак не трябваше да се главозамайва от своята позиция в момента. Налагаше се да му дава нещичко, защото ако се опиташе да го измами, той несъмнено щеше да я предаде накрая.

Влизайки в трапезарията, Мара се изненада, като видя Адриан на масата. Обикновено излизаше много по-рано.

— О, добро утро, Адриан.

— Добро утро, Арабела. Надявам се, че днес се чувствате по-добре?

— О, да, много по-добре. Чаят на моята прислужница беше точно лекарството, от което се нуждаех. Тя прави една специална смес с липов цвят, която действа доста успокояващо за стомаха. Тази сутрин съм свежа като кукуряк или нещо такова, както казва мисис Данбъри. Моля да ме извините за снощното ми поведение.

— Няма нужда от извинения. Приятно ми е, че се чувствате по-добре днес. — Адриан стана от стола. — Трябва да се погрижа за нещо в едно съседно имение. Вероятно ще отсъствам през целия ден. Не ме чакайте за вечеря, тъй като сигурно ще се върна по тъмно.

Той се спря пред нея и очите му придобиха странно изражение.

— Но когато се върна довечера, искам да ви видя. Има един важен въпрос, който трябва да обсъдим. Ще се опитам да се върна колкото е възможно по-рано.

Преди Мара да успее да отговори, Адриан я грабна в прегръдките си и покри устните ѝ с целувка, от която тя остана почти без дъх. Когато най-накрая се отдръпна, тя едва се държеше на крака.

Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ, докато го наблюдаваше да излиза, без да каже нищо повече.

Мара слушаше тиктакането на часовника и чакаше завръщането на съпруга си. Беше седнала сред меките възглавници на канапето във всекидневната, а вратата към салона беше широко отворена, за да не пропусне момента, в който Адриан щеше да отвори входната врата. Огънят в камината пукаше и я обливаше с приятна топлина, а тя се опитваше да чете един текст, който при нормални обстоятелства би представлявал много интересно четиво. Беше написан от човек на име Уилям Харви и се отнасяше за циркулацията на кръвта и ролята на сърцето за нейното разнасяне из тялото. Но сега думите се разливаха на петна по страницата, тъй като мислите ѝ се занимаваха с Адриан и онова, което ѝ беше говорил тази сутрин.

Какъв ли беше важният въпрос, който искаше да обсъди с нея? И защо не го беше направил на закуска? Вместо това я караше да чака на тръни цял ден, да гледа непрекъснато часовника и да се пита за какво ли би могло да се отнася всичко това.

Беше така погълната от тези натрапчиви въпроси, че не го чу да влиза във всекидневната зад гърба ѝ.

— Приятно ми е, че сте останали да ме чакате, Арабела.

— О, Адриан, не ви чух да влизате.

Мара се изправи и остави трактата, който четеше. После прекоси стаята да го посрещне.

— За какво искахте да говорите с мен? Казахте, че е нещо много важно.

— Да, така е. — Той отиде до шкафчето с напитки. — Шери?

Защо, по дяволите, протакаше с отговора си?

— Да, благодаря. А сега какво искахте да обсъдим?

Когато се обърна да ѝ подаде чашата, Адриан се усмихваше.

— Моля ви, нека поседнем край огъня.

Стори ѝ се, че измина безкрайно дълго време, докато той най-сетне се настани удобно на стола си, отпи две глътки от брендито си и започна разговора.

— Арабела, обичате ли децата?

Това ли било? За това ли я беше накарал да чака цял ден? Само за да разбере какво е отношението ѝ към децата? Защо ли беше толкова важно за него?

— Да, разбира се, че ги обичам. Преди да дойда в Кулхейвън, бях започнала да уча селските деца на цифрите. Трябва да призная, че работата ми доставяше удоволствие.

Така. Това приличаше на правдоподобен отговор, напълно в стила на истинската Арабела. Какъв ли щеше да бъде следващият въпрос? Любимият цвят на Арабела? Ако съдеше по дрехите, които беше намерила в нейните куфари, би могла да предположи, че е някакъв нюанс на сивото.

— Това е хубаво, но аз имах предвид ваши собствени деца. Искате ли да имате дете някой ден?

Какво целеше той?

— Разбира се, че искам. Нима не го иска всяка жена?

— Невинаги. Някои жени предпочитат да не раждат по най-различни причини.

— Не знам нито една такава причина. За каква причина говорите, Адриан?

Адриан разочаровано въздъхна. Очевидно не задаваше въпросите си съвсем ясно и оставаше неразбран, а не си беше представял да стане точно така.

— Арабела, това, което искам да знам и за което явно не мога да попитам както трябва, е дали бихте искали да имате дете... от мен?

Мара беше като зашеметена от въпроса. От всички възможни неща, които би могъл да обсъжда с нея, най-малко беше очаквала да чуе тези думи. Преди да успее да обмисли своя отговор, Адриан продължи:

— Разбирам, че този брак започна много неблагоприятно. Надявам се, че ще можем да забравим онзи инцидент и да продължим напред. Знаем, че съм ви пренебрегвал, а понякога съм бил направо груб, но истински съжалявам за това. Казах ви, че ценя доверието и искреността между двама съпрузи повече от всичко останало. Знаем също, че накърних това доверие между нас, но искам да се опитам да го спечеля отново. Това, което се опитвам да кажа, Арабела, е, че бих желал да започнем отначало. Този път няма да ви нараня. Искам да

бъдете моя съпруга, Арабела. Но не само за пред хората. Искам да бъдете моя съпруга във всяко отношение.

Мара го гледаше втренчено и не знаеше как да реагира. Ето че той ѝ предлагаше всичко, което тя желаше, не, от което се нуждаеше, за да осъществи плана си, а тя не знаеше какво да отговори. През цялото време, докато се беше опитвала да измисли как да го накара да дойде в леглото ѝ, Мара не се беше запитала какво щеше да прави, когато това се случеше в действителност. Цялото ѝ внимание до този момент беше насочено към постигане на тази цел. Сега, когато най-сетне тя беше осъществена, не беше сигурна, че е готова за такова нещо.

Но вече не можеше да му откаже.

— Да, Адриан, аз също бих желала това.

Адриан стана от стола си и като хвана ръката ѝ, придърпа я да се изправи с лице към него. Бавно и внимателно обхвана лицето ѝ в шепи и се наведе над устните ѝ. Целувката му беше толкова нежна, че тя отметна глава назад, сложи ръце на раменете му и откликна с цялото си тяло.

Когато след няколко секунди се отдръпнаха един от друг, и двамата дишаха развълнувано.

Адриан я поведе към стълбите.

— Ще дойда в стаята ви след малко, за да ви дам време да се пригответе.

Мара все още беше замаяна от всичко, което се беше случило така набързо.

— Да.

Тя вникна в смисъла на думите му чак когато се беше озовала почти до вратата на стаята си. Щеше да дойде в стаята ѝ. В леглото ѝ. Сърцето ѝ заби лудо, като си помисли какво всъщност означаваха тези думи.

Бързо запали свещите на един от свещниците и прекоси стаята, за да отиде в съседната.

— Сайма, събуди се. Лорд Сейнт Обин ще ме посети тази нощ. Не можеш да останеш тук.

Прислужницата разтърка сънливо очи и побутна назад лепената си нощна шапчица.

— Как, за бога, успяхте да го придумате да го стори?

— Не знам. Не съм правила нищо. Той самият го предложи. Не бяхме предполагали такъв вариант, нали? Каза, че искал Арабела за жена във всяко едно отношение. Каза, че иска да има дете. Ела, разкопчай роклята ми. Трябва да се приготвя за него. — Тя отвори вратите на гардероба и започна да рови в нещата, сгънати там. — Дали някоя от нощниците на Арабела ще се окаже подходяща за такова нещо?

Мара бързо изхлузи роклята в краката си и събу чорапите си, докато Сайма развързваше корсета ѝ. После съблече долната си риза през глава и замръзна, когато зърна отражението си в огледалото.

— Сайма, има още нещо, което не сме предвидили, когато започнахме осъществяването на този план. Може да сме успели да скрием истинския цвят на косата ми, но как ще скрием останалото?

Тя посочи към отражението на голото си тяло и към червените кичурчета в свивката между бедрата си. В гласа ѝ се долавяше паника:

— Какво да правя сега? Той ще дойде всеки момент!

Сайма ѝ хвърли една бяла ленена нощница.

— Успокойте се, мис. Облечете това и се пъхнете в завивките. Нямаме време да мислим за това сега. Изгасете тези ярки свещи и ги дръжте така, докато той е тук. Накарайте го да мисли, че сте просто една изплашена девственица. Макар че се предполага, че вече не сте такава, нали? Кажете му, че светлината в стаята ви притеснява.

— Но той мисли, че вече ме е обладал!

Сайма я хвана за раменете.

— Добре. Слушайте ме внимателно. Когато проникне във вас, ще почувствате болка, но не трябва да му показвате това. Стиснете зъби или захапете опакото на ръката си, защото ако усети, че ви е заболяло, ще разбере, че не ви е обладал през онази първа нощ. И със сигурност ще се запита защо.

Тя дръпна едно чекмедже на гардероба и извади малко шишенце:

— Преди да го приемете в леглото си, трябва на всяка цена да го накарате да изпие три капки от това. Ако са по-малко, няма да са достатъчно, ако са повече, има вероятност да се окажат твърде много. Бъдете внимателна с дозата. Нямам желание да обяснявам защо не можем да вдигнем Негово благородие от леглото ви.

Мара поклати глава.

— Не, Сайма, това няма да мине. Трябва да му кажа, че не мога да го приема в леглото си тази вечер. Нужно ни е повече време за подготовка.

На вратата се чу почукване. Вече беше твърде късно.

— Това е той — трескаво прошепна Мара. — Какво ще правим сега?

— Не ние, а вие. Сега всичко зависи от вас. — Сайма бутна шишенцето в ръката ѝ. — Три капки, господарке, не повече. Донесох бутилка медовина от килера, за да си пийна чашка преди лягане. Капнете необходимата доза в чашата и го накарайте да я изпие. Не знам как, но го направете. Няма друг начин.

Сайма изчезна през вратата към коридора точно в момента, когато Адриан натисна бравата на вратата, свързваща неговата спалня с тази на Арабела.

— Виждам, че сте готова за мен.

Мара си наложи да се усмихне и се обърна.

— Да, Адриан. Готова съм за вас.

Беше облечен в халата в царско синьо, който тя беше сложила през нощта, когато беше отишла в стаята му да го чака. Отдолу се виждаха голите му, добре оформени мускулести крака. Той застана пред нея и отново се наведе да я целуне. Мара пристъпи към него и отвърна на целувката му, но щом усети ръката му да се плъзга по рамото ѝ и да се опитва да смъкне нощницата ѝ, се отдръпна назад.

— Един момент, Адриан. Моля за извинение. Сигурно съм малко нервна. Не съм свикнала с тези неща. — Тя се обърна. — Може би нещо за пийване ще ме отпусне. Бихте ли приели чаша медовина, за да ми направите компания?

Тя посочи към бутилката на нощната ѝ масичка.

— Но чашата е само една.

— Ще си я поделим.

Мара вдигна бутилката и напълни чашата наполовина. Адриан посегна към нея, но тя бързо я вдигна към устните си. Надяваше се той да не забележи треперенето на ръцете ѝ, затова изпи сладката течност на една глътка.

— Сега ще наля и за вас. Докато го правя, бихте ли подсилили огъня? Изведнъж ми стана малко студено.

Когато той се обърна да изпълни молбата ѝ, Мара извади шишенцето от джоба си и го наклони така, че на горния му край се образува капка. Пръстите ѝ трепереха, докато тревожно отмерваше трите капки. Надяваше се, че е улучила нужното количество. Този път не можеше да си позволи да го приспи. Бързо мушна шишенцето в джоба си и наля медовина в чашата.

— Заповядайте, Адриан.

Без да откъсва очи от нея, той посегна към чашата и изпи съдържанието ѝ, отметнал глава назад. Мара го наблюдаваше през цялото време и накрая сложи чашата на масата. Вече дишаше спокойно.

Тогава той посегна към нея и ръцете му се спряха отпред върху копчетата на нощницата ѝ.

— А сега има ли нещо друго, милейди?

Само докато изрече това, вече беше успял да разкопчее две от тях.

Мара се дръпна назад и стисна нощницата си да се прикрие.

— Да, има още нещо. Моля ви, духнете свещите.

Адриан въздъхна шумно.

— Арабела, няма от какво да се срамувате. Сега сте моя съпруга и ние двамата ще прекараме остатъка от живота си заедно. Сигурно разбирате, че постепенно трябва да свикнете да ви виждам съблечена.

Мара хапеше устни.

— Да, но все още се чувствам неудобно. Ще ми е нужно известно време, за да свикна със семейния живот. Много съм притеснена. Тъмнината ще ми помогне да се отпусна. Моля ви, Адриан, загасете свещите.

Той се поколеба за миг, но после се обърна и като клатеше глава, изгаси всички свещи върху сребърния свещник. Стаята потъна в мрак. Само огънят в камината излъчваше слабо сияние. Мара седна колебливо на леглото.

— Бихте ли дръпнали също и завесите около леглото?

— Но тогава ще стане тъмно като в рог!

— Моля ви, Адриан!

Той се намръщи.

— Добре. Но нека отсега заявя, че в бъдеще ще предпочитам да виждам с кого споделям леглото.

Мара се отпусна на възглавниците, докато той дърпаше кадифените завеси. И двамата потънаха в пълен мрак. Тя се огледа. Никакъв лъч светлина не можеше да проникне през плътната материя. Не виждаше нищо. Чуваше единствено тежкото дишане на Адриан, който се настани до нея. Тя лежеше неподвижна и се опитваше да се успокои.

Чу как Адриан се наведе към нея и след миг вече я държеше в прегръдките си. Опита се да я целуне, но вместо върху устните ѝ, попадна върху носа ѝ.

— По дяволите! Толкова е тъмно тук, че не виждам какво целувам!

Мара обви шията му с ръце и поднесе устните си към неговите, заглушавайки по-нататъшните му оплаквания. Сърцето ѝ биеше силно, мускулите ѝ бяха напрегнати. Усещаше ръцете му да гаят раменете ѝ, после да се плъзгат по-надолу към гърдите ѝ. В съзнанието ѝ нахлуха спомени от първата им нощ заедно, спомени за чувствата, които беше предизвикал у нея, и за начина, по който беше откликнала. Започна да изпитва всичко това отново.

С всяка негова целувка се отпуснаше все повече в ръцете му. В мрака беше лесно да забрави, че ѝ предстоеше да прави любов с врага си. Опита се да си представи Лайъм, своя бивш годеник, но не успя да извика образа му в съзнанието си. Времето беше изтрило дори този спомен от живота ѝ. Независимо от усилията ѝ, единственото лице, което изникваше в съзнанието ѝ, беше това на Адриан, с неговите златисто — кафяви очи и буйна, непокорна коса. Когато почувства устните му да се спускат надолу към гърдата ѝ, без да се замисля, зарови пръсти в тъмните му къдрици.

Това, че беше обгърната от тъмнината и не виждаше, а само усещаше неговите действия, правеше всичко още по-вълнуващо. Мара дори не разбра, че вече беше разкопчал копчетата на нощницата ѝ и ахна изненадана, когато устните му обхванаха зърното на едната ѝ гърда. Тя цяла се разтрепери от играта на езика му. Искаше ѝ се това усещане да не изчезва.

Ръцете му се плъзнаха по краката ѝ и вдигнаха нощницата ѝ до кръста. Тя изпъна нагоре ръце и само с едно бързо движение той я изхлузи през главата ѝ и я метна на пода.

Вече съвсем гола, Мара изведнъж се зарадва на тъмнината. Почувства движенията му, които заедно с шумоленето на коприната ѝ подсказаха, че сваля халата си. Когато след миг се върна при нея, допирът на горещите им тела ѝ се стори странно възбуждащ. Той започна да я целува по линията между гърдите, надолу към корема, а ръцете му се плъзнаха надолу по бедрата ѝ и с нежни движения ги разтвориха. Изведнъж почувства нещо топло и влажно върху най-интимното си място и почти изпищя, когато осъзна, че това бяха устните му.

Божичко, усещането не можеше да се сравни с нищо, изпитвано досега. Кръвта бушуваше в тялото ѝ, всичките ѝ сетива бяха като наелектризирани, въздухът започна да не ѝ достига и с нарастването на възбудата тя задъхана стискаше косата му и напрягаше мускули, търсейки някакво освобождаване от безмилостните му устни. Тъкмо когато смяташе, че не би могла да издържи повече, светът около нея изведнъж избухна като горещ фонтан и тя се издигна по-високо от небесата върху вълните на сладостно опиянение. Испита огромно облекчение и извика името му, после се отпусна назад, отмаляла и прехласната от чудото, което току-що се беше случило помежду им.

Мара почти не осъзна, че той се беше надвесил над нея и рязкото движение, с което я облада, я свари неподготвена. Внезапната болка я накара да извика, но тя веднага разбра грешката си и замръзна.

Адриан също. Беше проникнал в нея и усети как мускулите ѝ инстинктивно се стегнаха, толкова силно, че почти му причиняваха болка, но умът му изведнъж се размъти. Ако не беше сигурен в обратното, би се заклел, че току-що е обладал девственица.

Всичко беше станало твърде бързо и не беше разбрал какво точно се беше случило. Но защо Арабела беше извикала така? Тя не би могла да бъде девствена, защото беше проникнал в нея още през онази първа нощ. А може би не беше? Имаше и кръв. Беше я видял със собствените си очи. А и тя самата му беше казала, че я е изнасиллил.

— Добре ли сте, Арабела?

Мара зарови стиснатите си юмруци в чаршафите. Не искаше да се издаде, че примира от тази горяща и пулсираща в нея болка.

— Да, извинете. Не разбрах какво правите и не бях готова.

Той отново усети как мускулите ѝ се стягат. Изведнъж забрави за нейния вик и продължи движенията си. Отново и отново. По-силно и

по-бързо. Стисна раменете ѝ, търсейки онзи върховен миг, в който щеше да посее семето си в нея.

Божичко, колко отдавна не беше изпитвал това удоволствие. Искаше му се да продължава безкрайно, опита се да забави приближаващата кулминация, но знаеше, че е безсилен и след миг извика силно и се зарови още по-дълбоко в Арабела. Когато и последните талази на насладата отминаха, той се отпусна върху гърдите ѝ, шепнейки нещо неразбираемо в ухото ѝ.

Само след секунди вече беше потънал в дълбок сън. Този път, мислеше си Мара в тъмнината, поне беше успял да свърши, преди да попадне под въздействието на отварата. Тя се страхуваше да мръдне, но знаеше, че трябва да го свали от себе си. Остана неподвижна още няколко минути, припомняйки си всичко, което току-що се беше случило с тях. Всичко беше станало така бързо, че ѝ се искаше да се свие на кълбо и да заплаче.

Не знаеше какво точно беше очаквала да изпита след загубата на своята непорочност. През целия си живот беше вярвала, че когато му дойде времето, това ще стане с човек, когото ще обича повече от всеки друг и с когото ще прекара живота си. Когато навърши петнайсет, майка ѝ се беше постарала да ѝ обясни какво точно ще се случи. Едана твърдо вярваше, че подготвя дъщеря си за бъдещата ѝ роля на съпруга и не се беше посвенила да я запознае дори с най-интимните подробности.

Но майка ѝ не я беше подготвила за чувствата, които щеше да изпита, когато най-сетне стане жена. Не беше ѝ казала за прекрасното издигане на тялото над небесата, не ѝ беше обяснила каква безкрайна интимност имаше в това да приемеш един мъж в себе си и да се слееш с него в едно. Не беше я подготвила за изживяването, след което щеше да се почувства завинаги свързана с този мъж.

Беше чувала за жени, които печелят прехраната си, като вършат това. Виждаше ги беше да се разхождат край пристанището в Дъблин, облечени в ярки рокли, чиито деколтета едва скриваха гърдите им. Чувала ги беше да подвикват предизвикателно на моряците. Местните рибарски жени ги наричаха *striarachs* и се отнасяха с тях крайно презрително. Сега, когато беше преживяла лично този извечен акт между мъжа и жената, Мара изпитваше само съжаление към тези

жени, които, принудени от нуждата, вършеха такова лично и интимно нещо с най-различен брой мъже, без да ги видят повече отново.

Адриан започваше вече да ѝ тежи. Тя успя да го бутне на една страна и да се измъкне под него. Нито едно мускулче не трепна по тялото му. Мара се зачуди дали случайно не беше му сипала повече от необходимите капки. Притисна ухо до гърдите му и се послуша. Дишането му беше бавно и равномерно. Колко време щеше да остане в това състояние, ако беше сбъркала?

Тя облече бързо нощницата си и побърза да извика прислужницата си. Сайма вече я чакаше в коридора.

— Направи ли го? — попита я тя.

Мара кимна.

— Добре ли сте? Да не ви е наранил?

— Не. Испитах болка, но беше краткотрайна. Мисля, че не разбра, че бях девствена.

Сайма се вгледа в нея и Мара сведе очи. Дали не беше я чула да вика името на Адриан, когато беше на върха на удоволствието? Предполагаше се, че тя се насилва да прави любов с него. От дълг към каузата. Предполагаше се, че не е изпитала нищо друго, освен отвращение и погнуса.

— Елате — каза Сайма, — имаме да свършим някои неща. Тя влезе в стаята и понечи да запали свещта на нощната масичка.

— Недей, Сайма. Светлината може да го събуди.

— Няма такава вероятност. От дивата бодлива салата, която Садб ми изпрати, ще спи като бебе до сутринта.

— Дива бодлива салата? Но тя не е ли?...

— Отровна? Да, ако се вземе голяма доза, може да се окаже фатална. Ето защо ви казах да внимавате да сипете само три капки от отварата.

— Сайма! Бих могла да го убия!

Сайма запали клечка кибрит и я поднесе към фитила на свещта.

— Да, знам.

Мара би могла да се закълне, че по лицето на прислужницата ѝ пробяга страховита усмивка, но реши да го отдаде на играта на пламъка.

— Ако знаех това, никога нямаше да се съглася да му дам от тази отвара.

Сайма дръпна завесите на леглото. Адриан лежеше гол и похъркваше, без да съзнава, че двете се бяха надвесили над него.

— Ще ми се да имах една брадвичка и да отсека мъжката му чест заради онова, което ви стори тази нощ — тихо каза Сайма, загледана в кръвта, с която беше изцапано интимното му място.

Мара започваше да се притеснява от явната неприязън на прислужницата ѝ към лорд Сейнт Обин.

— Няма нищо, Сайма. Не ме заболя чак толкова.

През следващите два часа те имаха грижата да заличат всички доказателства относно обезчестяването на Мара. Чаршафите бяха свалени и заменени с нови, което се оказа почти непосилна задача за двете жени. Трябваше да местят отпуснатото тяло на упоения Адриан от едната половина на леглото върху другата, докато успеят да застелят натъпкания с пера матрак. В един момент главата на Адриан се удари в страничната подпора на леглото. Той се размърда и изстена нещо в съня си. Двете жени замръзнаха, но веднага щом се увериха, че продължава да спи, внимателно го претърколиха обратно на мястото му.

Като взе кърпа и леген с топла вода, Мара внимателно изми от Адриан кръвта на собствената си девственост, а после се погрижи и за себе си.

Когато всичко приключи и изцапаните с кръв чаршафи бяха хвърлени в огъня, Мара се мушна в леглото до него, за да дочака така утрото.

Мара се събуди веднага щом усети Адриан да се размърдва до нея. Беше в леглото си, обърната с гръб към него, гледаше право пред себе си и чакаше, без да помръдва. След една — две минути той се обърна към нея и тя почувства втренчения му поглед върху гърба си. Мина известно време, преди най-сетне да чуе гласа му.

— Арабела, будна ли сте?

Попита я тихо, за да не би да я събуди, ако още спеше.

За миг тя си помисли да се престори на заспала, за да избегне срещата лице в лице след онова, което се беше случило помежду им през нощта, но накрая се отказа. Рано или късно щеше да се наложи да го погледне в очите. Нямахше смисъл да отлага.

— Да, Адриан. Будна съм.

Той се пресегна и докосна рамото ѝ. После нежно я обърна към себе си.

— Добро утро, мила съпруго — усмихнат каза той.

Беше ѝ трудно да го гледа в очите след тази нощ.

— Добро утро.

— Не е нужно да лежите и да ме чакате да се събудя, Арабела. Можехте да ме извикате още щом сте се събудили.

Мара колебливо се усмихна в отговор.

— Не бях сигурна как правят съпрузите. Моите родители спяха в отделни легла и в отделни стаи. Когато в началото на брака ни вие се прибирахте във вашата стая, реших, че това е обичайната практика при всички семейни двойки.

— Е, изглежда, не съм постъпил правилно. Предпочитам да споделям леглото със съпругата си, независимо дали е в нейната стая или в моята. Всъщност отдавна не съм спал така дълбоко, както тази нощ.

Мара веднага се сети за отварата от дива бодлива салата. Адриан се изправи.

— Предполагам, че ще минат много години, преди да си омръзнем достатъчно и всеки от нас започне да се оттегля в собствената си стая. Поне се надявам да бъде така. А сега какво предпочитате — да ми правите компания и да закусим в трапезарията или да ни донесат чай и сладкиши тук?

Мара поклати глава.

— Не трябва да закусваме тук. Ще дойда при вас в трапезарията, след като се измия и облека.

Адриан понечи да стане от леглото, но спря и разтърка слепоочието си. Мара го наблюдаваше внимателно.

— Какво има, Адриан?

— Не съм много сигурен, но напипвам на главата си цицина колкото орех, а не си спомням да съм се удрял.

— О — възкликна Мара, макар отлично да знаеше как главата му се беше блъснала в страничната подпора на леглото, докато сменяха чаршафите през нощта, — сигурно сте се ударили насън. Моето легло е много по-малко и не сте свикнали да спите в него.

Адриан кимна. Явно беше съгласен с обяснението ѝ.

— Тогава следващия път трябва да спим в моето легло. То е много по-голямо и няма да стане причина за каквото и да било нараняване. Сега ви оставям да се измиете и облечете.

Той се изправи и я изчака да стане от леглото. Макар че беше съвсем гол, не предприе нищо, за да се прикрие. Явно никак не се стесняваше от голотата си. Мара стана от другата страна на леглото и се обърна, за да не го гледа, но забеляза, че той хвърли бегъл поглед към чаршафите. Запита се дали не търсеше следи от кръв по тях. Дали не беше разбрал, че е девствена, когато я беше обладал снощи? Какво ли щеше да каже?

— Има ли още нещо, Адриан?

— Не. — Той все още продължавате да гледа чаршафите, докато се навеждаше да вземе халата си, метнат в долния край на леглото. — Ще ви видя долу след малко.

После се обърна и тръгна към стаята си, а Мара наблюдаваше стройното му мускулесто тяло, докато той затвори вратата след себе си.

По-късно през деня, докато беше в стаята си и търсеше талисмана си против болести със стръкчето бял равнец, което Садб ѝ

беше дала, Мара получи първите нареждания на Оуън. Те дойдоха под формата на бележка, завързана в черните ѝ копринени чорапи, които бяха сред току-що донесеното от пералнята нейно бельо. Тя бързо я разгъна и прочете написаното.

В кабинета му зад бюрото ще намериш скрит тайник. Вътре има карта, на която е отбелязано разположението на войските по източното крайбрежие. Запомни го и ела на кулата в полунощ.

Нямаше подпис. Мара поднесе едното ъгълче на бележката към запалената върху тоалетната ѝ масичка свещ и после я пусна в малка порцеланова купичка, в която пламъкът бързо я погълна. Тя намръщена изсипа пепелта в нощното гърне в ъгъла на стаята и после излезе.

Адриан беше излязъл да наглежда жътвата на една нива в южните покрайнини на имението, близо до селото. Щеше да отсъства часове. Тя щеше да има достатъчно време да намери картата и да научи информацията, която Оуън търсеше.

Мара приближи тихо до кабинета. Огледа се бързо и не видя никого наблизко. Шмугна се вътре и след като се увери, че наистина е сама, затвори вратата след себе си.

Намери тайника, следвайки точно описанието на Оуън — в дъбовата ламперия зад бюрото. Беше много хитро прикрит зад три доста високи и дебели тома, които представляваха напълно безинтересно четиво относно типичните време и климат в региона от началото на века. Така нямаше вероятност да бъде открит с години. Мара завъртя малката брава на също толкова малката вратичка. Беше заключена.

Тя започна да претърсва бюрото на Адриан с надежда да намери ключето. Как щеше да отвори проклетия тайник?

Тъкмо беше решила да напише бележка на Оуън, в която да му каже, че ако друг път иска от нея да открадне някаква информация, ще трябва да ѝ дава съответния ключ, когато си спомни нещо.

Беше чела някакъв роман, в който се описваше как може да се справи с ключалката. В него се разказваше за красива принцеса, заключена във висока кула от зъл разбойник, чието предложение за брак отказала да приеме. Той я отвлякъл от семейството ѝ, а после я заплашил, че ще я държи заключена, докато не се съгласи да му стане

жена. Принцесата, която в действителност била доста умна, избягала, като използвала фибата си за коса, за да отключи вратата.

Мара свали една фиба от кока си и я изкриви във формата на буквата „Г“. Мушна я внимателно в ключалката и я завъртя в двете посоки. След няколко опита успя да освободи пружината и за своя изненада отвори вратичката.

Вътре имаше малка ниша, пълна с книжа. Най-отгоре върху тях лежеше картата, която Оуън търсеше.

Мара бързо я огледа. Беше доста грубо нарисувана, обозначенията едва се разчитаха, но след като се вгледа по-внимателно, различи няколко обекта и успя да разгадае къде беше линията на източното крайбрежие. Оказваше се, че англичаните имаха лагери във всяка по-важна точка по крайбрежието и напълно отрязваха всякакъв достъп от Англия още под Дъблин и река Пейл.

В графство Уиклоу имаше три струпвания на войска, в Уексфорд — четири. Единственото място по цялото крайбрежие, където можеше евентуално да се проникне, беше едно малко заливче на южния бряг на Уексфорд близо до тесен полуостров, но Мара беше чела някъде — не си спомняше точно къде, — че ветровете в Уексфорд, наричаха ги „западняците“, започвали да духат без предупреждение по всяко време. Много кораби, хванати в капан от ветровете, били потапяни сред острите рифове, докато се опитвали да заобиколят това място. Разбира се, хората, които живееха в тази област, знаеха как да избегнат западните ветрове. Но дали и хората на Оуън го знаеха?

Неочаквано в коридора отвън се чу глас:

— Шипли, имам да прегледам някои неща в кабинета си. Би ли помолил мисис Данбъри да донесе чай. От онзи, дето го приготвя от листата на бъз. Имам леко главоболие, а този чай, изглежда, винаги ми помага.

— Да, милорд. Веднага. Адриан!

Мара погледна към вратата. Все още беше затворена. Бързо сгъна картата и я остави в тайника, откъдето я беше взела. После с треперещи пръсти сложи книгите, които го прикриваха, обратно на полицата и се обърна да си тръгва.

— Здравейте, Арабела. Не очаквах да ви намеря тук. Да не би да съм ви бил нужен за нещо?

Как, по дяволите, успяваше да се движи толкова бързо и тихо? Дори не го беше чула да влиза. Мара се усмихна, а вътрешно се питаше колко ли време беше стоял там. Надяваше се, че чувството за вина не беше изписано на лицето ѝ.

— Не, Адриан. Просто търсех нещо за четене, но нищо не грабна вниманието ми. Затова смятам да си почина малко преди вечеря. Съжалявам, ако съм ви обезпокоила. А сега ви оставям да работите.

Тъкмо когато се разминаваше с него, той протегна ръка и я стисна над лакътя.

— Един момент.

Мара замръзна. Страхът я обгърна като тъмна сянка. Адриан сигурно знаеше какво беше правила. Изглежда, беше я видял да връща нещата в тайника и сега смяташе да я разпитва. Докато той заставаще с лице към нея, тя си пое дълбоко въздух. Вгледа се в него, без да знае какво да каже. Не ѝ се наложи да говори. Адриан се наведе и нежно я целуна по устата.

— Вероятно моята работа може да почака малко. Предпочитам да ви правя компания.

Мара се усмихна нервно на неочакваното му желание.

— Сега? Искате да ми правите компания в леглото? Посред бял ден? Но така не е прието, Адриан.

— Всичко е прието между съпруг и съпруга, Арабела. Но вие сте права. Има някои неща, за които трябва да се погрижа и именно заради тях се върнах от жътвата така рано. Трябва да призная обаче, че изкушението да си легна с вас е доста примамливо. — Той ѝ целуна ръка. — А сега вървете, преди да съм пратил всякакви задължения по дяволите и да съм ви обладал на пода в тази стая.

Мара го гледаше втренчено и не знаеше как да реагира. Този човек наистина съвсем се беше променил. Не знаеше как да се държи с този нов Адриан. Вместо да мисли какво да каже, тя просто се обърна и побърза да си тръгне, преди той да е решил нещо друго.

Адриан я наблюдаваше как излиза. Когато тя затвори вратата след себе си, усмивката му бързо се изкриви в гримаса. Нямаше смисъл. Колкото и да се опитваше, не можеше да заличи образа на червенокосата магьосница от съзнанието си. Любенето с Арабела очевидно не беше му помогнало, както се беше надявал. Дори настояването ѝ стаята да остане в пълен мрак беше улеснило още

повече въображението му и той си беше представял, че се люби с нея — Дамата с огнените коси, — а не с Арабела. Първо му се беше явила плуваща в езерото, после се беше появила на кулата. А сега нахлуваше в съзнанието му, в мислите му. Дали не полудяваше?

Не, твърдо си каза той. Беше невъзможно. Не вярваше на тази притча, на тези лъжи за някаква магьосница, която обитава Кулхейвън. Даже ако се налагаше, щеше да прави любов с Арабела всяка нощ в продължение на цяла година, за да изтрие образа на Дамата с огнените коси от съзнанието си.

Само трябваше да настоява да има запалена свещ на нощната масичка. Така нямаше да може да забравя с кого се люби. Макар че мисълта да гледа лицето на Арабела без очила и с коси, прибрани под проклетата нощна шапчица, не беше от най-примамливите.

— Добре си се справила, сестричке. Тази информация е особено ценна за нашата кауза. А сега, следващото ми изискване към теб е да намериш списъка на Върховните съветници на Кромуюел. Лорд Сейнт Обин го държи в чекмеджето на бюрото си, под пергаментата за писане.

— Какво? Не сме се разбрали да продължавам да ти предавам информация.

Оуън се усмихна.

— Нито пък съм споменавал, че ще ти искам такава само веднъж.

Мара скръсти ръце.

— Ами, повече няма да надничам в личните книжа на Адриан заради теб. Бих могла да взема този списък, когато ходих за картата днес. Защо не си го вземеш сам? Както виждам, знаеш къде точно е скрито всичко.

Оуън се ухили.

— Май си започнала да се привързваш към англичанина, а?

Мара се намръщи.

— Не. Просто е твърде рисковано. Без малко да ме хване днес. Как ще му обяснявам постоянното си присъствие в кабинета му? Сигурно ще се зачуди защо непрекъснато ходя да търся книги за четене. Непременно ще заподозре нещо.

— Винаги си била много умна. Досега си успявала да го държиш в неведение относно твоите хитрини. Сигурен съм, че ще успееш да измислиш нещо. Гледай да вземеш списъка, Мара, или рискуваш новият ти съпруг да разбере, че се е заблуждавал, като е смятал, че се е оженил за кръщелницата на Кромуюел. Мисля, че по-добре ще му обясниш защо си в кабинета му и търсиш книга, отколкото коя си в действителност и защо играеш ролята на негова съпруга.

Мара беше хваната в капан. Знаеше го и побесняваше при мисълта, че не можеше да направи нищо. Сега се радваше, че беше пропуснала да каже на Оуън за четвъртия лагер в графство Уексфорд, отбелязан върху картата. Надяваше се той да му създаде повече неприятности и да провали плановете му, независимо какви бяха те.

Тя не знаеше какво беше намислил Оуън и защо се нуждаеше толкова спешно от тази информация, но беше сигурна, че онова, в което беше замесен той, в никакъв случай не беше нещо добро. Беше се опитала да го разпита по заобиколен начин за какво му беше нужна тази информация, но той отказа да ѝ отговори.

— Не мога повече да продължавам да се измъквам крадешком посред нощ. Как да ти доставя копие на списъка, който искаш?

— Никакво копие. Не искам никакви доказателства, които могат да се използват против мен. Послужи си с чудесната си памет и ела да се срещнеш утре по обяд с мен в източния край на имението. Сигурно на господарката на замъка, лейди Сейнт Обин, ѝ е позволено да язди из земите си. Има една запустяла селска къща, която беше изгорена наполовина, когато Кромуюел настъпи през Килкъни. Ела сама и се увери, че никой не те следва. — Той погледна нагоре към луната. — А сега става късно и предполагам, че бързаш да се върнеш в любящите обятия на съпруга си. Кажи ми, как така си способна да се съвкупяваш с мъж, когото твърдиш, че презираш?

Дали знае всичко?

— Не разбирам за какво говориш.

Оуън се изсмя.

— Хайде, Мара. Не си струва да се опитваш да отричаш. Знаеш, че най-сетне успя да го примамим между краката си. Всички в къщата знаят, макар че, както изглежда, било е истинско чудо, че си успяла.

Мара отвори уста да каже нещо, не дотам прилично за една дама, но Оуън я пресече.

— Ще се зарадваш, като чуеш, че слугите изпитват истинско облекчение, задето господарят и господарката им най-сетне са консумирали брака си. Бяха започнали да се тревожат за бъдещото продължение на рода на лорд Сейнт Обин. Очевидно не се е забавлявал кой знае колко в леглото ти, иначе не би могла да се срещнеш с мен тази нощ. Трябва да си по-изобретателна, сестричке, за да удовлетвориш мъж като лорда и да го задържиш в леглото си.

И той изчезна в миг, което беше добре дошло за него, защото ако беше останал още само минутка, Мара щеше да го блъсне от кулата. Струваше й се безкрайно трудно да повярва, че би могла да има дори и капка сродна кръв с такова проклето и зло същество.

Какво ли беше променило Оуън така? Къде беше отишъл закачливият й и загрижен за нея брат? Изглежда, Кромуюел беше откраднал и тази част от живота й. О, как копнееше да се върне отново с десет години назад, във времето, когато всичко в нейния свят беше наред.

Когато се шмугна в стаята си след по-малко от четвърт час, тя не забеляза, че вратата, която свързваше спалнята й с тази на Адриан, беше откряната. Дори не усети, че той стоеше на прага й, облечен в халата си, и я чакаше.

— Арабела, вече започнах да се тревожа. Къде бяхте през цялото време?

Мара почти подскочи от ужас при звука на гласа му, идващ някъде от тъмнината.

— О, Адриан, не ви видях там. Съжалявам, ако съм ви накарала да се тревожите. Аз... — Умът й внезапно отказа да мисли и тя не знаеше какво да каже. — Бях неспокойна и не можех да заспя, затова се поразходих малко, за да се успокоя.

Какво глупаво извинение! Защо, когато най-много се нуждаеше от съобразителността си, тя я напускаше?

— Поразходили сте се? Къде ходихте?

Не й вярваше, това беше очевидно.

— Просто наоколо. Поскитах из западното крило и... — Тя сведе очи и се престори на смутена. — Изгубих се. Чувствам се такава глупачка. Продължавам да върша такива смешни неща. Първо не мога да овладеея коня си, после се разболявам, а сега се губя в собствената

си къща. Какво ли ще последва още? Дали няма да забравя и собственото си име?

Много вероятно, каза си тя, като имаше предвид как ѝ ставаше все по-трудно да живее този двойствен живот. Адриан влезе в стаята.

— Не се корете толкова, Арабела. В живота ви настъпи огромна промяна за съвсем кратко време. Пътувахте до чужда страна, при това враждебно настроена, омъжихте се за мъж, когото никога не бяхте зървали, и се преместихте в къща, която не сте виждали преди и в която не познавате никого, освен прислужницата ви. Бих казал, че се справяте доста добре, като се имат предвид обстоятелствата.

Той се приближи и застана пред нея. Взе ръката ѝ в своята.

— Мисля, че се опитвате да направите твърде много изведнъж и се тревожите за незначителни неща. По този начин само се изтощавате. Погледнете се. Толкова се стараете да бъдете идеална съпруга, че не можете дори да спите. Защо не легнете и не се опитате да си починете? Аз имам малко работа в кабинета си. Ако желаете, ще наредя да ви донесат чай от лайка.

Мара поклати глава.

— Добре. Тогава легнете си. Ще поговорим повече сутринта. Мара потъна сред меките възглавници на креслото пред камината. Докога можеше да продължи с тази игра на отгатване? Оуън я караше да тича насам-натам като бясно куче. Където и да идеше, трябваше да помни коя личност се очакваше, че представлява. И отгоре на всичко, изглежда, преживяванията на съпруга ѝ в нейното легло не бяха толкова приятни, щом предпочиташе да се рови в книгата си, вместо да им се отдаде отново.

С една дума не би се изненадала, ако самият Кромюел надникнеше на прага ѝ на следващата сутрин и помолеше за чай и сладки.

Животът наистина започваше да става много сложен.

Мара току-що беше свършила с изброяването на имената от списъка в бюрото на Адриан.

— Много добре — каза Оуън. — Трябва да призная, че си доста по-сръчна в тези малки тайни мисии, отколкото очаквах. Изненадваш ме, Мара.

Тя не се поласка от комплимента му.

— Дадох ти това, което очакваше. Сега си тръгвам.

— Един момент. — Оуън извади нещо от якето си. — За другия път ще искам още нещо от теб. След три ноци, смятано от днес, ще се върнеш отново в тази къща. Ще донесеш със себе си подписана от твоя съпруг амнистия за освобождаването на някой си Джон Макдъган от затвора в Дъблин.

— Какво?

— Ще я подпечаташ с пръстена му, на който има изображение на лъв, а после ще ми донесеш амнистията подписана.

— Напълно си превъртял. Как си представяш, че мога да накарам Адриан да подпише такъв документ?

— О, той няма да подписва амнистията. Това ще направиш ти, след като си имала три дни да се упражняваш. Ето ти образец.

Оуън ѝ подаде сгънат лист хартия.

— Мислех, че не искаш да оставяш доказателства — каза тя с неприкрит сарказъм.

— Права си. Не искам никакви доказателства, които биха могли да бъдат намерени у мен. А как ще се опазиш да не ги открият у теб — е твоя работа. Защо не го мушнеш в бельото си? Единственият човек, който има достъп до него тези дни, си ти.

Мара го изгледа гневно.

— След като усвоиш до съвършенство подписа на лорд Сейнт Обин, унищожил документа. На следващата ни среща да носиш амнистията. Това ще бъде последната ти задача. Ако я изпълниш успешно, никога повече няма да те безпокоя.

— И обещаващ, че никога няма да разкриеш коя съм?

— Да. Отново ще бъдеш свободна да преследваш собствените си цели. И... — добави той — ако успееш с амнистията, ще те възнаградя най-богато.

— Ще ме възнаградиш? — Мара го изгледа с присвити очи. — Как изобщо би могъл да ме възнаградиш?

Освен ако, разбира се, не изчезнеше от лицето на земята, което наистина би било най-голямата награда.

— Ти търсиш нещо, оставено от майка ни в Кулхейвън по време на нападението му, нали?

Гобленът. Явно беше у Оуън. Той е бил човекът, който го е взел от тайника.

— Имаш Кулхейвънския гоблен?

Оуън се усмихна.

— На абсолютно безопасно място е, известно само на мен. Щом извършиш онова, за което те моля, ще ти го върна. Не намирам никаква полза от потънали в прах реликви. Използвах го само като примамка, в случай че проявиш инат и откажеш да изпълниш онова, което ти казах.

Той млъкна и се ослуша. Отиде до прозореца и отмести парцаливото перде, за да погледне навън.

— Другият ми човек за свръзка пристига. По-добре е да тръгваш. Не бих искал някой да разпознае съпругата на лорд Сейнт Обин, която се прибира от тайна среща с някакъв мъж. Дори този мъж да е брат й. Бог знае, че си имаш достатъчно проблеми при прелъстяването на съпруга си в леглото. Не бих желал да ти създавам и други неприятности.

Мара искаше да му удари плесница, но се обърна да върви, преди да е пристигнал другият човек.

— Ще те видя след три ноци, Мара — извика той след нея, докато тя бързаше към вратата, — и ако смяташ да не идваш, не забравяй какво ще ти обещаю. Ще съжаляваш за това през остатъка от живота си.

Мара знаеше, че той наистина говори сериозно, но продължи, без да отговори нищо.

Отвън тя бързо се метна на коня си и побърза да се отправи към прикритието на гората.

Обърна се точно навреме, за да познае коня на Адриан, който препускаше тежко нагоре по хълма към къщата.

Прозрението осени Мара чак когато се върна в конюшната в Кулхейвън. Тогава неочаквано си спомни думите, произнесени от Оуън на раздяла.

Другият му човек за свръзка.

Адриан?

Не беше възможно. Ако ездачът, идващ на среща с Оуън, беше Адриан върху своя кон Хюджин, това би означавало, че съпругът ѝ беше шпионин, което бе направо смешно.

Но тя беше сигурна, че конят, който носеше ездача към къщата, беше точно неговият черен жребец Хюджин.

За да се увери, че греши, Мара влезе в къщата и се запъти направо към кабинета на Адриан. Малко се изненада, че го намира празен. Когато сутринта каза на Адриан, че ще излезе да појзди, той ѝ отвърна да се забавлява и добави, че смята да остане затворен в кабинета си през целия ден, за да оправи някои книжа във връзка с имението. Но къде беше отишъл?

Тя започна да го търси и откри иконома Питър Шипли в топлата кухня на мисис Пилпот, където двамата с Хоръс Кроу, счетоводителя на замъка, обсъждаха нещо на кана бира.

— Да, милейди? — обърна се към нея Шипли, моментално преустановил разговора си.

— Мистър Шипли, знаете ли къде е отишъл лордът?

— Да, милейди. Излезе да изпълни една поръчка. Каза, че има много работа и ще се върне съвсем скоро.

Мара го гледаше недоумяващо. Не можеше да повярва, но, изглежда, беше истина. Адриан шпионин? Беше съвсем неправдоподобно.

— Благодаря, мистър Шипли — разсеяно каза тя и се обърна да си върви.

— О, милейди — извика я Шипли, преди да е стигнала до стълбището. — Мисис Данбъри току-що ми каза, че Негово благородие

и Пъдж са впрегнали каретата и са отишли до Килкъни, за да купят нов кон на Ваше благородие. Той казал да ви предадем, че ще се върне за вечеря.

Ако Адриан е взел каретата, за да изпълни своята поръчка, тогава кой е бил ездачът на Хюджин? Може би не е бил Хюджин, а някой подобен по цвят и ръст кон. Да, сигурно е било така.

„Всъщност — помисли си, — ако сега отида да проверя, вероятно ще намеря Хюджин в обора да си дъвче спокойно овеса.“ И за да се увери, че е права, тя се отправи към конюшнията.

Дреди да стигне до задния вход през кухнята, срещна мисис Данбъри, която я беше настигнала, тичайки.

— О, милейди, толкова съм доволна, че ви настигнах. Страхувам се, че има един въпрос, който изисква незабавното ви присъствие в трапезарията.

— Не може ли да почака, мисис Данбъри? В момента трябва да направя нещо друго.

Мисис Данбъри настояваше:

— Опасявам се, че не може, милейди. Лорд Сейнт Обин е поканил гости за вечеря днес — лорд и лейди Лейкууд от откъдната страна на река Хор — и възникна въпрос кой сервиз да използвам. Аз предложих костния порцелан, който е по-подходящ за гости, но това магаре, мистър Шипли, настоява за оловния. Тъй като не можахме да стигнем до разрешение на въпроса помежду си, решихме да оставим на Ваше благородие да направи избора.

Мисис Данбъри я гледаше с очакване.

— Милейди?

Мара все още се питаше къде ли е бил конят на Адриан.

— Хм?

— Кой сервиз предпочитате да използваме за вечеря, милейди, порцелановия или оловния?

— Какво? О, който вие решите, мисис Данбъри. — Тя се отправи към вратата. — Имам пълно доверие в добрия ви вкус по тези въпроси.

По лицето на мисис Данбъри се разля широка усмивка.

— Благодаря ви, милейди. Веднага ще се погрижа за всичко. — Тя се обърна. — О, мистър Шипли...

Мара затвори вратата и тръгна през двора. Точно в този момент нямаше никакво време за дребните разногласия между членовете на

персонала. Имаше нещо друго, което трябваше да провери, за да се увери, че е сбъркала относно коня на Адриан.

Почти беше стигнала до вратата на конюшната, когато се сблъска с Дейви, който носеше наръч дърва. И дървата, и Дейви се озоваха на земята. Тя дори не го беше забелязала да се приближава.

— О, Дейви, съжалявам. Не те видях.

Момчето бързо скочи на крака и като вдигна шапката си от земята, поизтупа я от праха.

— Няма нищо, милейди. Трябваше да внимавам къде вървя.

Той започна да събира падналите дървета.

— Чакай, нека ти помогна. — Мара се наведе да събира цепеници.

— О, не, не е нужно, милейди. Ще се оправя и сам.

— Глупости, Дейви. Аз мога... — Мара спря по средата на изречението, когато забеляза Ролф да излиза от конюшната. Той носеше широкопола шапка и се огледа да види кой беше наоколо, а после бързо се отправи към портата, която водеше от задния към предния двор на замъка. Беше сигурна, че е бил той.

Когато се обърна, Дейви стоеше с наръча цепеници и я чакаше. Тя сложи дървото, което държеше, най-отгоре.

— Ето, Дейви.

— Благодаря, милейди. Има ли нещо, което искате да направя за вас? Да ви оседлая ли някой кон да поездите?

— Не. Сигурно съм забравила ръкавиците си в яслата, след като ходих да яздя тази сутрин. Тъкмо отивах да проверя дали са там. Извинявай отново, че те накарах да изпуснеш дървата.

Щом се озова в конюшната, Мара се насочи право към мястото на Хюджин. Едрото черно животно дъвчеше овеса си, точно както беше предположила, че ще го завари. Тя понечи да се обърне да си върви, доволна, че е сгрешила в преценката си за коня, когато беше видяла да се приближава към къщата сутринта. Изведнъж спря като закована.

Страните на Хюджин бяха потни, а гърбът му беше направо мокър там, където беше мястото на седлото. Тя отвори вратичката на неговата клетка и го погали нежно по хълбока. Кожата му направо гореше. Явно току-що беше препускал, и то доста изморително, а онзи,

който го беше яздил, не си беше направил труда да го поразходи, за да му мине потта или пък да го подсуши.

Мара го потупа приятелски по муцуната и се обърна да си върви.

— Дейви — каза тя, когато излезе от конюшната. — Негово благородие върна ли се вече?

— Не, милейди. Но ги очаквам скоро да си дойдат. И мама чака татко, защото го помоли да избере някакъв плат за роклята, която шие. Ако искате, когато се върне, ще кажа на Негово благородие, че го търсите.

— Не, не е необходимо. Попитах само защото ми се стори, че Хюджин съвсем скоро е бил язден.

Дейви кимна.

— Да, милейди, така е. Лорд Блакуд го изведе малко преди пладне. Спомена нещо за някаква среща и понеже щеше да закъснее, имаше нужда от бърз кон.

— О, Адриан, тя е направо прекрасна!

И наистина беше така. Пред нея стоеше пъргава дореста кобила с бели ботушки на четирите крака и звезда на челото, разположена точно между красивите ѝ черни очи. Мара я галеше нежно по муцуната и я чешеше зад ушите, докато животното дъвчеше сладкия морков, който му беше дала.

— Как ще я наречете?

Мара се замисли за миг.

— Предполагам, че ще я нарека Мюнин.

Адриан се усмихна, но не каза нищо.

— Намирате името за смешно, така ли, милорд?

— Не, за мен е изненадващо, че млада англичанка като вас може да познава скандинавските легенди. Не мислех, че норвежката митология е предмет, който се преподава на младите дами.

— Прав сте, че не е обичаен учебен предмет за представителките на женския пол. Всъщност мама щеше да ми изнесе цяла нравоучителна лекция, ако разбереше какво съм ви казала сега. Единствената причина да съм запозната с легендите е, че някога прочетох една книга за норвежката митология. От нея си спомням, че най-важният норвежки бог Один имал два гарвана, от които черпел

всичките си знания. Единият бил Хюджин — или Мисъл — и така е наречен жребецът ви. Другият бил Мюнин — или Памет.

— Сигурно тази история ви е направила доста голямо впечатление, щом я помните през всичките тези години.

Тя сви рамене.

— Не, не чак толкова. Както ви казах преди, когато чуя или прочета някои неща, изглежда, просто имам способността да ги помня, независимо колко маловажни могат да бъдат те.

Адриан се засмя.

— Е, тогава конят ви е кръстен много подходящо. Кажете ми обаче — наистина съм любопитен да разбера — защо майка ви щеше да ви изнесе нравоучителна лекция само защото знаете нещо толкова незначително като някаква норвежка легенда?

Мара сведе очи, както предполагаше, че би направила Арабела.

— Някога мама ми каза, че мъжете не обичат образовани жени. Всъщност тя не ми позволяваше да чета друго, освен готварски рецепти и модели за бродерия. Баща ми най-сетне я убеди да ми позволи да чета, но само при условие, че никога няма да разкрия пред когото и да било, че знам нещо повече от обичайните неща, преподавани на млади дами.

Мара не беше предала правдоподобно отношението на родителите си към образованието. Макар майка ѝ да ѝ беше казала, че мъжете не обичат образовани жени, и двамата с баща ѝ смятаха, че жената се нуждае от също толкова знания, колкото и мъжът. И тъй като братята ѝ бяха на най-различна възраст, Мара беше имала предимството да използва техните учители през по-голямата част от детството си.

— Но защо тогава разкрихте факта, че сте образована, пред мен?

Мара се усмихна едва забележимо.

— Е, вече сте венчан за мен и е твърде късно. Попаднахте в капана на брак с образована жена. Това неприятно ли ви е, милорд?

Адриан се изсмя гърлено.

— Ни най-малко. Дори напротив, безкрайно съм доволен, защото, както знаете, аз не разбирам нищо от бродерия, така че без вашето нетрадиционно образование разговорът помежду ни би бил твърде ограничен. А аз обичам разговорите вечер, и то съдържателните, затова не се чувствайте длъжна да криете повече

знанията си. Винаги съм смятал, че умът на жената не отстъпва по нищо пред ума на мъжа. — И добави под носа си: — Понякога това е повече от вярно.

— Какво казахте, милорд?

— Нищо. А сега, след като нарекохте тази прекрасна кобила с име, което намирам за напълно подходящо, няма ли да проверим дали предишният ѝ собственик е бил прав, като казваше, че тя е добре обучено и кротко животно за езда? Ще накарам Дейви да оседлае Хюджин. Сигурно е нетърпелив да напусне клетката си в обора за малка разходка.

Мара използва момента да спомене за излизането на Ролф порано през деня.

— О, но той вече беше на разходка. Лорд Блакуд го язди днес.

Адриан се поколеба само за миг и ако Мара не беше наблюдавала реакциите му, вероятно нямаше да забележи колебанието му.

— Не, Арабела, сигурно грешите. Ролф не е бил в Кулхейвън днес. Той е в Дъблин, на два дни път оттук, с намерение да хване кораб, който ще отплава за Англия.

Преди тя да продължи да спори с него, той се обърна и тръгна към конюшната да оседлае Хюджин. Мара объркана стоеше и го гледаше в гръб.

Нито за миг не повярва, че Ролф е в Дъблин. Беше го видяла със собствените си очи да излиза от конюшната. Освен това беше видяла и Хюджин да се приближава по хълма към къщата, в която чакаше Оуън. Въпросът беше дали Адриан наистина не знаеше къде се намира приятелят му, или се опитваше да го прикрива.

Адриан беше един от най-доверените съветници на Кромвел. Сигурно не знаеше за срещата на Ролф с Оуън. Вероятно Ролф използваше приятелството си с Адриан, за да получава информация, която да предава на Оуън. Беше шпионин, който използва положението на Адриан.

Спомни си нощта скоро след своето пристигане в Кулхейвън, когато срещна Ролф за пръв път. Беше дошъл да вечеря с тях. Разпитваше я за плановете на нейния „кръстник“ Кромвел. Спомни си как Адриан му каза, че тя едва ли е запозната с тези неща. Не беше се замислила много върху думите му тогава, но сега ѝ се виждаше странно, че е могъл да пита една жена за такава информация.

Това, което ѝ се стори още по-любопитно, беше, че дейността на Ролф не ѝ се понрави особено. Макар да не заставаше на ничия страна във войната — искаше единствено мир, — тя беше разтревожена, че този човек, който претендираше, че е най-близкият приятел на Адриан, го използваше по този начин.

Но защо трябваше това да я безпокои? „Аз не съм по-добра“ — каза си тя. Използваше Адриан като средство да постигне своите цели, заблуждаваше го, че е Арабела. Но като виждаше, че Адриан смята Ролф за свой верен приятел, а онзи само използва приятелството му, на Мара ѝ се прииска да разобличи истинската му сатанинска същност.

Естествено знаеше, че никога не би могла да го направи, защото в противен случай щеше да разкрие и собственото си предателство.

Почитаемият Адриан Август Рос, лорд Сейнт Обин.

По-късно същата вечер Мара седеше сама в стаята си и на светлината на единствената свещ върху писалището от палисандър се упражняваше в имитирането на подписа на Адриан. С всяко движение на перото тя все повече се намразваше заради това, което правеше, принудена от Оуън. Искаше ѝ се да отиде при Адриан и да му каже истината, но знаеше, че тази мисъл е направо абсурдна. Той незабавно щеше да нареди да я арестуват и хвърлят в затвора и така шансът да си върне Кулхейвън щеше да бъде безвъзвратно загубен.

Въпреки това дълбоко в душата си желаше нещата да бъдат различни. Чудеше се какво ли щеше да се случи, как ли щеше да протече животът ѝ, ако обстоятелствата бяха други, ако не беше тази война и Кромуюел изобщо не беше съществувал.

Мара беше така унесена в мисли и така вгълбена в подписа, който упражняваше, че не чу отварянето на вратата зад нея. С крайчеца на окото си долови някакво движение и я обзе истински ужас, когато забеляза Адриан да прекосява стаята.

— Адриан! — Тя грабна пергамента и го придърпа към себе си, за да му попречи да види какво пише върху него. Отвореното шише с мастило, което беше поставено върху горния му край, се обърна при това рязко движение и черната течност се разля върху писалището, както и върху всичко, което се намираще върху него, включително и пергамента. — О, боже...

Мара грабна друго парче пергамент и докато привидно се опитваше да почисти изцапаното, успя да заличи всичко, което

можеше да издаде, че беше се опитвала да копира подписа на Адриан. Щом свърши, писалището и ръцете и бяха целите оплескани в мастило, но затова пък не беше останала дори една заврънкулка, излязла изпод перото ѝ.

Когато отново го погледна, мислено си каза, че Адриан с пълно право можеше да смята, че се е оженил за идиотка — толкова непохватна ставаше в негово присъствие.

— Нека ви помогна — каза той и посегна към боклука, който тя държеше.

— Не, Адриан, няма смисъл и двамата да изживеем живота си с черни пръсти. Ако обичате, повикайте моята прислужница да ми помогне.

Адриан прекоси стаята и почука на вратата, която водеше към стаята на Сайма. След миг, все още с нощната шапчица на глава, тя се втурна на помощ и изгледа въпросително господарката си. Адриан стоеше настрана, докато двете жени се мъчеха да почистят писалището. След около половин час единственото нещо, което напомняше за случилото се, бяха черните пръсти на Мара и тъмното петно върху плота на бюрото.

— Надявам се, че онова, което пишехте, не е било чак толкова важно — каза Адриан, щом Сайма затвори вратата след себе си.

Мара го погледна.

— Извинете?

— Говорех за написаното. Надявам се, че не е било толкова важно.

— О, не, беше просто едно писмо до майка ми. Нещо, което мога да напиша и друг път. Съжалявам, че оплесках писалището. Може би ще може да се боядиса отново, за да се заличи петното.

Адриан кимна.

— Няма защо да се тревожите. Съжалявам, че ви изплаших така. Трябваше да почукам, преди да вляза в стаята ви. Искрах само да ви кажа лека нощ.

Чак сега Мара забеляза, че той беше облечен за излизане.

— Отивате ли някъде?

— Да. Налага се да отида до Дъблин.

— Дъблин? Но това е на два дни път оттук! Колко време ще отсъствате?

— Ако всичко върви добре, ще се върна до края на седмицата. Ако имате нужда от нещо, трябва само да попитате за него. Питър Шипли и мисис Данбъри ще бъдат на ваше разположение. Съжалявам, че не можах да ви предупредя навреме, но току-що получих съобщение, че се изисква моето присъствие.

— И се налага да тръгнете посред нощ? Не е ли опасно? Няма ли да е по-добре да тръгнете рано сутринта, веднага щом се зазори?

Адриан поклати глава.

— Всъщност за мен е по-безопасно да яздя през нощта, отколкото през деня, когато ирландските патриоти наблюдават пътищата. Ще се върна колкото мога по-скоро. За вас няма никаква опасност. Гледайте да сте близо до замъка и взимайте Дейви с вас, когато излизате на езда. Има ли нещо, което желаете да ви донеса от града? Ако предпочитате, мога да почакам, докато напишете писмото до майка ви и да го взема със себе си, за да го изпратя по пощата в града.

Мара поклати глава.

— Не, не е необходимо. Всъщност бях започнала да се уморявам, а и нямах за какво да пиша. Нямам нужда от нищо, което да ми вземете от града, но ви благодаря, че ме попитахте. Приберете се по-бързо у дома.

Адриан се усмихна.

— Ще се постарая. — Той се приближи и я притегли в обятията си. — А когато си дойда, надявам се, че можем да продължим с опитите да имаме дете. Първият ми достави истинско удоволствие.

Мара усети, че се изчервява и побърза да сведе очи.

— Това е добра идея.

— Арабела, знам, че са ви възпитавали да не обсъждате тези неща открито и се смуцавате от моята прямота. Няма от какво да се срамувате, когато става дума за интимните взаимоотношения между съпруг и съпруга. Не е грешно да покажете, че ви е било приятно да споделите леглото с мен, всъщност бих искал да го правите. Освен това не е нужно да правим любов в абсолютен мрак, сякаш се крием. Не трябва да се смуцавате от мен.

— Съжалявам, Адриан. Възпитана съм така, че да приемам отношенията между мъжа и жената като нещо, което трябва, така да се каже, да остане забулено, да не се обсъжда открито.

— Арабела, ако мъжете и жените не извършваха този акт, не би имало продължение на човешкия род. Животът — такъв, какъвто го познаваме — би спрял да съществува. Никога няма да проумея защо майките продължават да вгълпяват на дъщерите си, че съвкуплението с техните съпрузи е техен дълг или нещо неприятно, което трябва да изтърпят. Наистина ли ви се стори толкова неприятно?

Мара наведе глава, за да прикрие руменината, която заля страните ѝ.

— Не.

— Добре. Тогава отсега нататък няма да има криене зад нощници с високи яки или пълен мрак. Когато се върна, ще се заемем със задачата да заличим всичко, което ви е казвано относно правенето на любов със съпруга ви, като започнем с теорията за тъмнината. Искам да виждам, а също и да чувам, че ви е приятно онова, което правя с вас. Понякога дори ще ви е по-добре така. Ще се любим сутрин, по пладне, а също и на брега на езерото при залез-слънце.

— Адриан!

— Няма нищо срамно. Доверете ми се. Ще ви покажа, че майка ви изобщо не е била права. Имате пет дни да се пригответе за моето завръщане. Когато отново бъда тук, искам да не заваря нито една от моминските ви нощници. Изгорете ги всичките. Аз ще ви донеса нови — от коприна и дантела. Искам да горят много свещи, за да видя дали ви отиват. Пет дни, Арабела.

При тези думи той я целуна така страстно, че ѝ се зави свят. Не ѝ остави никаква възможност да му противоречи, защото изчезна веднага щом отдели устни от нейните.

На другата сутрин Мара се събуди, когато слънцето се издигаше над обраслите с пирен Сливърдей Хилс и хвърляше розово — оранжеви отблясъци в прозореца на стаята ѝ. Беше се посъзвела от шока, предизвикан от смелите думи на Адриан. До късно през нощта се беше тревожила какво ли щеше да прави във връзка с неговите намерения, щом се върне, да се любят дори и посред бял ден, но в ранните часове на утрото осъзна, че неговото заминаване ѝ беше предоставило чудесна възможност.

Сега, когато отсъстваше и нямаше как да ѝ откаже, Мара можеше да направи нещо, с което да помогне на жителите на селото. Вътрешно се надяваше и вярваше, че той искрено желае да им помогне, но вероятно не знае как да подходи. Беше ѝ известно, че не му липсваха средства за осъществяването на това намерение. Първото, което реши да направи, беше да види с какво точно разполага.

Без да губи време дори за закуска, Мара облече набързо една обикновена сива вълнена рокля с бяла ленена престилка, която подхождаше на бялата ѝ ленена шапка, и се отправи към стаята, където работеше Хоръс Кроу, счетоводителят на замъка. Тя почука тихо на вратата. Когато отвътре не последва отговор, Мара почука по-настойчиво и накрая натисна бравата. Вратата се отвори.

Вътре нямаше никой. Стаята беше много малка и, изглежда, някога беше използвана за килер. В каменните стени бяха вградени няколко рафта, а край тях стърчаха и железни куки за окачване на хранителни запаси. Стаята се осветяваше от тесен висок прозорец, иззидан близо до тавана в стената, която гледаше на изток, така че през него да нахлува най-ярката сутрешна светлина. Пред писалището имаше малък мангал, вероятно пълнен през зимата с горещи въглища от камината във всекидневната, за да топли краката на мистър Кроу.

Писалището се намираще точно под прозореца и заемаше по-голямата част от стаята. То беше отрупано с разхвърляни книжа, а в маситницата се мъдреха няколко гъши пера. На рафта зад него бяха

наредени счетоводните книги за приходите и разходите на замъка през последните няколко години, както и няколко тома относно климата в района от началото на века.

Мара седна на дървения стол зад писалището и отвори счетоводната книга, която лежеше пред нея. Искеше да разбере с какви суми разполага и доколко може да помогне на селяните. Бързо прегледа колонките и лесно разгада системата на работа на Хоръс Кроу. Откри няколко малки грешки в пресмятането, но знаеше, че такива можеше да се очакват. Едва когато забеляза една четворка, която нарочно беше повторена и променена на деветка, тя се зае по-сериозно да преглежда подредените в стройни колонки цифри.

Щом започна да забелязва по-чести грешки, Мара извади чист лист хартия от горното чекмедже на писалището и взе сама да изчислява сметките. Докато стигне до края на първата страница, разликата в сумите набъбна значително. Тя прелисти назад още няколко страници и откри, че на всяка от тях имаше по няколко дребни несъответствия, които на пръв поглед не бяха с голяма стойност, но когато се съберяха, възлизаха на доста солидна сума.

И естествено винаги бяха в колонката за разходи.

Любопитството ѝ беше разпалено и Мара започна да се рови в купчините разхвърляни по писалището разписки от различни търговци, някои от които бяха чак от Лондон. Тя сравни цифрите, написани върху тях, с тези в счетоводната книга и разбра, че грешките продължават. Извика мисис Данбъри, която минаваше случайно край отворената врата, и я помоли да донесе пълна кана с чай. Три часа и половина по-късно, когато затвори счетоводната книга на последната изписана страница, от чая не беше останала и капка.

Мара погледна цифрата на сбора от всички надписвания. Беше по-голяма от дохода, който повечето семейства можеха да спечелят през целия си живот. В действителност всеки месец Хоръс беше крал от Кулхейвън и Адриан толкова пари, колкото едва ли би се надявал да заработи за цяла година. Ако разполагаше с тези средства, Мара можеше не само да помогне на селяните, но и да направи много повече. Щеше да им спаси живота.

Тя се изправи и разтри кръста си, който я беше забодял от седенето с часове върху неудобния стол. Беше едновременно въодушевена от възможността да помогне на селяните и вбесена от

явните кражби на Хоръс Кроу. Постави всичко на място, както го беше намерила, а после си тръгна с листа, на който беше пресметнала крайната цифра на паричното несъответствие.

Тръгна направо към кабинета на Адриан. Там Мара извика мисис Данбъри и я помоли за нова кана с чай и за орехови кифлички, чийто приятен аромат се беше разнесъл вече от кухнята на мисис Пилпот. После извика Питър Шипли и поиска от него да ѝ изпрати Хоръс Кроу, когато той пристигне в кабинета си, за да започне работа.

Докато чакаше появата на Хоръс Кроу, тя започна да прави списък на нещата, от които се нуждаеха хората от селото, като на първо място постави храната. Почти беше изпълнила цялата страница, когато лицето на Хоръс Кроу най-сетне се появи на вратата.

— Искали сте да ме видите, милейди?

Мара погледна стенния часовник и забеляза, че беше изминал цял час, откакто беше казала на Питър Шипли да го намери. Питаше се дали често започва работа по пладне, но после реши, че вероятно отсъствието на Адриан беше причина за неговото закъснение. Преди да се обърне към измамника, тя свали очилата си и ги остави върху писалището на Адриан.

— Да, благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо, мистър Кроу. Моля, седнете.

Тя посочи стола, който беше поставила точно пред писалището. Беше малък и неудобен на вид — съвсем като онзи в кабинета му. Не ѝ се искаше да го настанява на меки възглавници, когато ставаше въпрос за криминалното му поведение.

Хоръс седна на предложеното място. Той имаше рядка черна коса, чийто издайнически блясък подсказваше, че е мазна при допир, а дългият му нос стърчеше над тънки присвити устни. Безцветните му очи непрекъснато се стрелкаха в различни посоки, сякаш искаше да вижда едновременно всичко в стаята. В края на краищата, помисли си Мара, след като го огледа, едва ли беше срещала по-подходящо наречен човек.

— Бихте ли желали чаша чай, мистър Кроу? — попита го тя и започна да налива в своята.

— Да, благодаря, милейди. С удоволствие.

Когато се наведе напред да постави чашата му пред него, Мара долови за миг, че дъхът му мирише на бренди. Нищо чудно, че беше

дошъл на работа чак сега. Бил е твърде зает с качественото бренди, което си е купил с откраднатите пари.

— Откога работите за Негово благородие? — попита тя, без да издава с нищо обзелите я подозрения.

— Още преди новият лорд Обин да дойде в Кулхейвън. Чичо му Джеймс ме доведе тук, когато пое имението в петдесет и четвърта.

Мара кимна.

— Харесвате ли работата си тук, мистър Кроу?

Хоръс тъкмо отпиваше от чая си и когато връщаше чашата в чинийката, очите му леко се присвиха.

— Да, харесвам я. Да не би нещо да не е наред, милейди?

— Не, не. Аз съм нова тук и просто се опитвам да се запозная с всички. Възнамерявам да поговоря с всички, които са на работа в замъка. Питам се, мистър Кроу, тъй като забелязах, че заплатата ви не е била повишавана, откакто сте били нает първоначално, дали сте доволен от работата си тук, в Кулхейвън.

— Е, нужно е известно време, за да започне едно имение да произвежда достатъчно и да има по-значителни печалби. Сигурен съм, че когато Негово благородие успее да получи от своите земи добри реколти, ще може да ни даде повече. Дотогава ще почакам.

Мара кимна, но същевременно си помисли, че ако той продължаваше да я кара постарому и да краде от сметките на Кулхейвън, щеше да мине доста време, преди да разберат каква е била истинската им печалба.

— Вашата преданост е похвална, мистър Кроу.

Хоръс се изпъчи, без да забележи сарказма в гласа ѝ.

— Винаги съм смятал, че човек трябва да си върши работата и да приема както добрите, така и по-лошите ѝ страни. Сега е военно време и трудно се намира работа. Знам, че съм късметлия, че изобщо имам такава.

— Да, наистина е така.

Той вдигна очи, този път доловил неприкрития сарказъм в гласа ѝ.

Мара продължи:

— Виждам, че сте взели и счетоводната книга със себе си.

— Да — каза Хоръс и я издърпа изпод стола си. — Не бях сигурен защо ме викате и дали няма да е нужна.

— Е, не възнамерявах да преглеждам сметките, но след като сте я донесли, предполагам, че няма да ми навреди да им хвърля един поглед.

Лицето на Хоръс леко почервения.

— Може да ви е малко трудно да разберете какво означава всичко това, понеже сте жена и... — Бързо осъзнал грешката си, той я погледна и каза: — Не исках да ви обидя, милейди.

Мара се усмихна любезно.

— Не се тревожете, мистър Кроу.

— Имах предвид, че доколкото знам, повечето жени не са запознати с цифрите и този род неща.

Мара посегна към книгата и си сложи очилата на Арабела.

— Е, аз бях обучавана известно време и цифрите не са ми напълно чужди. Искам просто да разбера в какво се състои работата ви и да се запозная с имението във всяко едно отношение.

Тя отвори книгата на първата страница и се престори, че чете написаното.

— Колонките ви са много подредени, а и почеркът ви е доста хубав.

— Благодаря, милейди.

Мара се поколеба за миг пред една от по-очевидните грешки.

— Ъ-ъ, мистър Кроу, изглежда, има някаква грешка в общия сбор. — Тя посочи колонката. — Макар че, понеже съм жена с ограничено познаване на цифрите, не мога да бъда съвсем сигурна. Бихте ли пресметнали отново вместо мен?

Мистър Кроу преглътна и се втренчи в цифрата, която му посочи. Мара можеше да прочете мислите му съвсем ясно. Той се опитваше да реши дали да признае грешката, или да рискува да ѝ каже, че е пресметнал неправилно. Най-сетне, след известно мълчание, той се отпусна назад.

— Да, милейди, права сте. Изглежда, объркал съм шестицата и съм я преписал като деветка. Мога да оправя сметката и да ви представя точната сума. — Той се усмихна угоднически. — Извинете ме за грешката, милейди. Старая се, колкото мога.

— Това е всичко, което искаме от вас, мистър Кроу — каза Мара, като прибра книгата пред себе си и прелисти още няколко страници. — Сигурна съм, че следващият ви работодател ще оцени усилията ви.

— Следващият ми работодател?

Мара го изгледа над очилата.

— Да. Разбирате ли, ние нямаме повече нужда от услугите ви. Можете да освободите квартирата си до вечерта, мистър Кроу, като внимавате да вземете със себе си само това, с което сте дошли тук. Не очаквам да сте спестили всяко едно пени, откраднато от това имение, но ще ми върнете това, което е останало от парите, преди да напуснете.

Преди да успее да ѝ отговори, тя удари малкото сребърно звънче, което се намираще върху писалището. Питър Шипли веднага се появи на вратата.

— Мистър Шипли, както изглежда, днес мистър Кроу ще напусне поста си в Кулхейвън. Моля ви, погрижете се Пъдж да го откара до най-близкия град и да го остави там. Бих искала да накарате ковача Крам да придружи мистър Кроу до жилището му и да гледа той да вземе само онова, което притежава.

— Да, милейди.

— И — тя отново се обърна към Хоръс Кроу — ако не върнете останалите пари до последното пени, можете да бъдете сигурен, че ще ви изправя пред съдията по обвинение в кражба. А крадците наистина ги бесят, мистър Кроу. Не забравяйте това, докато си приготвяте багажа.

Хоръс отвори уста да възрази, но спря навреме. После сведе поглед и отвърна:

— Да, милейди.

— Знам точно колко е било взето, защото, както разбирате, въпреки че съм жена и противно на вашите схващания, образованието ми по отношение на цифрите и сметките е доста солидно, затова не си и помисляйте да отнесете нещо. Сигурна съм, че след като размислите, ще се съгласите, че това е повече от справедливо уреждане на въпроса.

Питър Шипли и ковачът Крам, един близо двуметров великан с ръце като дънери, стояха до вратата и чакаха.

— Съжалявам, но няма да мога да ви дам препоръка, която да ви послужи пред следващия ви работодател. Сигурна съм, че разбирате защо. Довиждане, мистър Кроу.

Мара се изправи и заобиколи писалището, като наблюдаваше Хоръс Кроу да се отправя към мястото, където го чакаше Крам. Грамадният ковач сграбчи счетоводителя за рамото и започна да го

бута пред себе си по коридора. Когато излязоха, Питър Шипли влезе и като застана до нея, подаде ѝ нова чаша чай с думите:

— Добре се отървахте от този. Не ми вдъхна никакво доверие още в момента, когато го видях за пръв път. Наистина се справихте отлично, милейди. Сигурен съм, че Негово благородие ще остане много доволен, че сте отървали Кулхейвън от тази твар.

Мара се усмихна.

— Надявам се.

— Казахте, че искате да обсъдите още нещо с мен, милейди?

— Да. — Мара се върна до писалището и взе списъка, който лежеше там. — Тук съм написала имената на всички селяни. До всяко име е отбелязана някаква сума. Когато получим парите, откраднати от мистър Кроу, бих желала всеки селянин да получи сумата, отбелязана до името му.

— Но, милейди...

— После — продължи тя, като измъкна друг списък — Негово благородие ми разреши да правя всичко, което сметна за уместно във връзка с ремонтирането на замъка. Направила съм списък на хората от селото, но този път до имената им е написан занаятът им. Искам да ги наема за обновяването на замъка.

— Но, милейди, необходимите неща могат да бъдат закупени в Дъблин.

— Да, мистър Шипли, знам това. Но кажете ми защо трябва да плащаме допълнително за нещо в Дъблин, когато можем да го получим тук на половин цена? Така е по-добре в две отношения. Първо, спестяваме парите за наемането на човек, който да пътува два дни от Дъблин дотук, а освен това помагаме на селяните, като им създаваме работа. Никога няма да разбере защо трябва да губим време и пари, за да пътуваме до Дъблин за нещо толкова просто като — тя погледна към списъка за пример — свещи, когато те могат да бъдат направени в селото съвсем лесно и вероятно ще бъдат с много по-добро качество. Вие намирате ли смисъл в това, мистър Шипли?

Икономът изглеждаше слиян.

— Не, милейди, но Негово благородие винаги изпращаше поръчките за всичко необходимо до Дъблин. Предполагам, че има някаква забрана за наемането на ирландци.

— Глупости. А няма ли Негово благородие да бъде изненадан, когато се върне и види какво сме постигнали? Нямаме много време, мистър Шипли. Негово благородие ще се върне след четири дни. Трябва да можем да му покажем колко по-добре е да правим нещата по този начин. Желаете ли да ми помогнете, мистър Шипли?

— Да, да, разбира се, милейди. Аз съм изцяло на ваше разположение.

— Добре. — Мара му подаде списъците и тръгна към вратата. — Помолете мисис Данбъри да ви стане помощник. Междувременно аз ще отида до селото да поговоря с хората. Извикайте Дейви да ме придружи, тъй като Пъдж ще бъде зает с откарването на мистър Кроу от Кулхейвън. Ще бъда готова долу за тръгване след четвърт час. Благодаря ви отново, мистър Шипли.

Тя се втурна през вратата като вихрушката, която понякога се спускаше от планината без предупреждение и помиташе всичко по пътя си.

Питър Шипли успя само да се отдръпне и да наблюдава как тя изчезва по стълбите. Беше като зашеметен от бурята, която току-що беше профучала пред него.

— Благодаря ти, Сиймъс Чандлър, надявам се, че ще можеш да излееш тези свещи до края на седмицата без особено затруднение.

— Да, милейди, мога. — Мъжът с прошарени коси любезно наклони глава, бършейки ръце в работната си престилка. — Няма никакви проблеми.

Мара се усмихна и си сложи ръкавиците за езда.

— Добре. Отсега нататък да си знаеш, че ти ще ни правиш свещите. За да се осветява такъв огромен замък като Кулхейвън, са нужни огромни количества. Непрекъснато ще имаме нужда от нови доставки.

— Разбира се, че ще ги правя, милейди. Мислех си, че никога повече няма да ми се наложи да използвам тези фитили. Имам специална рецепта, която научих от бащата на моя баща. Правя ги с цвят от лавандула. Той гори по-дълго и мирише по-сладко от всяко друго цвете в полето. Едно време ги правех за стария лорд Кулхейвън, преди да дойде проклетият Кромуюел...

Сиймъс се спря и очите му се разшириха от ужас, като осъзна, че току-що беше проклетел предполагаемия кръстник на лицето, което

стоеше пред него.

— Извинете, милейди, не исках да ви обидя.

Мара се усмихна.

— Няма нищо, Сиймъс, войната е ужасно и разрушително нещо. Гледай на всяка цена да използваш тази рецепта за мен. Имам особена слабост към лавандулата. В края на седмицата ще изпратя някой от прислугата на замъка да вземе свещите и да ти плати за добрата работа. Довиждане, мистър Чандлър.

Сиймъс избърса влагата, която замъгли очите му, докато наблюдаваше новата господарка на Кулхейвън да излиза от магазина му и да се отправя към следващия селянин.

Мара се върна в замъка по здрач. През деня беше успяла да ангажира с поръчки всеки работоспособен занаятчия от селото. Те всички отдавна бяха изоставили работата си заради войната и идването на Кромуюел на власт. Беше получила от Хоръс Кроу повече пари, отколкото беше очаквала, и това ѝ позволи да ги върне в хазната на Кулхейвън, където им беше мястото. Така Адриан щеше да остане още по-доволен.

Като се върна в Кулхейвън, замъкът беше доста оживен. На всяко семейство в селото беше раздадена шунка от склада за вечеря и сега, застанала пред отворения прозорец на кабинета на Адриан, Мара се вираше в нощното небе, доволна, че наистина беше свършила нещо.

Надяваше се, че Адриан щеше да бъде приятно изненадан от стореното. Как би могло да бъде иначе, когато не му беше струвало нито пени. Едва ли би могла да оползотвори по-добре допълнителните суми, които бяха издували джобовете на Хоръс Кроу през последните години, освен като окаже на селяните помощта, от която толкова много се нуждаеха. Така те нямаше да гладуват и щяха да имат работа, в резултат на което Кулхейвън също щеше да процъфтява.

Дали беше възможно да не се съгласи с нея?

Мара се обърна и с крайчеца на окото си зърна празния пергамент, който лежеше на писалището на Адриан. През целия ден не ѝ излизаше от главата мисълта, че трябва да упражнява неговия подпис, защото ѝ оставаха само две нощи до срещата с Оуън, на когото трябваше да предаде фалшифицираната амнистия. Нямаше никакво желание да го прави.

Искаше ѝ се да измисли нещо или някакъв начин, за да избегне изпълнението на тази заповед на Оуън. Но все пак знаеше, че ако откаже, с нея ще бъде свършено. Той щеше да разкрие и нея, и всичко, което беше направила. Никога нямаше да ѝ каже къде да намери Кулхейвънския гоблен. И всичко, което все още се надяваше да направи за селяните и Кулхейвън, щеше да пропадне заедно с нея.

Опитваше се да си внуши, че не трябва да изпитва чувство на вина. В края на краищата Адриан беше враг и такива като него ѝ бяха отнели семейството и дома. Този аргумент обаче ставаше все по-неприятен и неправдоподобен с всеки изминат ден.

Адриан се беше показал като почтен и истински благородник, а не като кръвожадният звяр, когото си беше измислила, когато за пръв път се залови с този план. Напоследък я обграждаше с внимание, беше винаги загрижен за здравето и удобството ѝ. Но не тя беше тази, която обичаше той, припомни си Мара. Това беше Арабела или онази, която възприемаше като Арабела — английската девойка, на която беше писал всичките си писма, момичето, за което смяташе, че се е оженил.

Макар да се преструваше, че е друг човек, Мара не можеше да се заблуждава, че не изпитва никакви чувства. Времето, прекарано с него, завинаги се беше запечатало в съзнанието ѝ. Тя все още усещаше устните му върху своите, както и удоволствието, което я изпълваше, когато двамата бяха слети в едно. Не беше подготвена за чувствата, които тяхната любовна нощ беше събудила в душата ѝ. Само при спомена за нея дланите на ръцете ѝ овлажняваха.

Не искаше да си признае, но ѝ харесваше да се гуши в обятията му, където чувстваше, че нищо на света не би могло да я нарани. Как ѝ се искаше това наистина да беше така — да можеше Адриан по някакъв начин да заличи света отвъд стените на Кулхейвън и двамата да продължат да живеят по този начин, с една малка разлика.

Онова, което ѝ се искаше повече от всичко друго, беше да му каже коя е в действителност. Беше уморена да се преструва на някоя друга, уморена и нещастна от това, че трябва да прикрива истинската си самоличност.

Но знаеше, че желанието ѝ беше от онези, които никога не се сбъдват.

Адриан беше застанал на страната на парламентаристите във войната. Позицията му беше против ирландците, против Мара. Ако

научеше някога истината за нея, ако откриеше, че тя не е Арабела Уентуърт, кръщелницата на Оливър Кромвел, а всъщност е дъщерята на човека, чийто замък беше отнел, щеше да я прати на бесилото, независимо от това, че му беше съпруга.

Но Мара знаеше, че времето на нейните преструвки в ролята на Арабела беше ограничено. Рано или късно Адриан щеше да научи, че Арабела не е стигнала до Кулхейвън. А тя не можеше да настоява до безкрайност да гасят всички свещи и да дърпат завесите всеки път, когато той идва в леглото ѝ. Оставаше ѝ единствената надежда да забременее, и то колкото бе възможно по-скоро. Ако очакваше дете, можеше да избегне бесилото. Поне на първо време.

Макар в началото да беше планирала да използва детето срещу Адриан, за да го изправи пред избора дали да превърне своето дете в копеле, както баща му се беше опитал да направи с него, сега вече знаеше, че не може да постъпи така. Независимо дали ѝ беше враг или не, той не заслужаваше да преживее болката от детството си отново.

Но ако носеше неговото дете, Мара, кой знае защо, предчувстваше, че Адриан няма да позволи да ѝ се случи нищо лошо. Иначе как би могъл да обясни на детето си, че е бил отговорен за смъртта на неговата майка?

Мара затвори очи и се помоли мислено в този момент в утробата ѝ да се заражда един нов живот, въпреки че разбираше колко минимални са шансовете за това, след като беше се любила с Адриан само веднъж. Но все пак имаше надежда. Време. Всичко, от което се нуждаеше, беше време. Веднага щом от живота ѝ изчезнеше заплахата от Оуън, щеше да има всичкото време, което ѝ беше нужно, за да постигне целта си.

Трябваше само да се отърве от Оуън и животът можеше да продължи отново.

Мара огледа празния пергамент на писалището, после седна на стола и взе перото, което лежеше пред нея. Поразучи подписа на Адриан и отново се зае да се упражнява в писането му.

Почитаемият Адриан Август Рос, лорд Сейнт Обин.

След като прекара две безсънни нощи и изхаби цял куп хартия, Мара най-сетне можеше да имитира съвършено подписа на Адриан. Тя остави гъшето перо на мястото му и се облегна назад на стола, за да разгледа творението си — амнистията, с чието написване беше приключила само миг преди това. Сравни подписа на Сейнт Обин, който току-що беше сътворила в долния край на дебелия пергаментов лист, с онзи, който Оуън ѝ беше дал да използва като модел. Едва ли някой би помислил да поставя под въпрос автентичността на амнистията, тъй като подписите изглеждаха като написани от една ръка, идентични дори и в малката заврънкулка, която Адриан правеше в горния край на буквата „л“ в думата „лорд“.

Доволна, че фалшификацията би издържала на евентуално разследване, Мара провери дали мастилото е засъхнало, след което сгъна амнистията на три, мушна я в джоба на черната си вълнена пелерина и се отправи към вратата. Беше оставила косата си червена и къдриците ѝ се спускаха по гърба на черната ѝ дреха. Смяташе, че ако някой случайно я видеше да язди наоколо, щеше да бъде по-лесно да повярва, че е успял да зърне загадката, наречена Дамата с огнените коси, отколкото да си отговори на въпроса какво прави господарката навън по това време.

Вътре в конюшната ѝ се наложи да се ориентира пипнешком в тъмнината, за да намери седлото на Мюнин. Това ѝ отне доста време, но когато най-сетне закопча колана под корема ѝ, Мара взе четирите празни чувала от зърно, които беше намерила в склада, и ги уви около копитата на Мюнин. После ги овърза с канап. С тези импровизирани чехли никой нямаше да я чуе, когато тръгне по чакълестата пътека, и никой нямаше да се пита кой ли би могъл да излиза на езда в такъв късен час.

Мара бавно изведе така обутата Мюнин от клетката ѝ в обора. Подковите на кобилата чаткаха съвсем глухо по двора отвън. Щом се озоваха на безопасно разстояние от каменните стени, където вече не

можеха да бъдат чути, Мара махна чувалите и с помощта на малък пън се метна на седлото и се отправи към къщата, където беше срещата ѝ с Оуън.

Имаше пълнолуние. Луната се беше спуснала ниско в нощното небе и ярката ѝ светлина огряваше пътя на Мара през тревистото поле. В далечината се чуваше слабото трикратно бухане на дългоух бухал, който вероятно търсеше в тъмнината някоя горска мишка за вечеря. Тя се ослушваше напрегнато, докато се придвижваше бавно по пътеката в края на гората, и непрекъснато наблюдаваше наострените уши на Мюнин за някакъв знак, че не беше единствената, която е излязла да поизди през тази нощ.

Не мина много време и забеляза къщата горе на хълма. През малкото ѝ прозорче се процеждаше слаба светлина от свещ. Докато се приближаваше към нея, видя в сенките три коня, завързани с въже за грубия дървен кол отвън. Мара слезе от Мюнин и върза поводите ѝ за едно дърво в края на гората, откъдето не можеше да бъде забелязана, после тръгна тихо към къщата.

Тя се спря при конете и погали единия от тях по хълбока. Беше сив и мускулест. Побутна я игриво с муцуна. Кожата му беше топла и влажна, което подсказваше, че доста беше препускал и съвсем скоро беше пристигнал пред къщата. През един отворен прозорец се долавяха приглушени гласове. Не можеше да различи отделните думи, но, изглежда, се обсъждаше нещо особено важно.

Входната врата на малката къща беше направена по стар ирландски обичай на две половини. Горната беше отворена и Мара можеше да види какво има вътре. Около груба дървена маса стояха трима мъже и изучаваха нещо подобно на карта. Единият от тях беше Оуън. Той сочеше някакво място на картата. Вторият, който стоеше до него, беше едър начумерен мъж с мръсна руса коса и пършива брада, която покриваше почти цялото му лице. Мара не можеше да види добре третия, защото беше с гръб към нея и освен това беше в сянка.

Тя застана пред вратата и Оуън вдигна глава, привлечен от движението, което беше доловил.

— А, ето я и нея. Бях започнал да си мисля, че няма да дойдеш. Но ти никога няма да ме разочароваш, нали така? Донесе ли онова, за което те бях помолил?

Мара посегна да извади фалшивата амнистия от джоба на пелерината си.

— А ти донесе ли онова, което ми обеща?

— Един момент, моля — обърна се Оуън към своите приятели.
— Ще обсъдим този въпрос насаме. Господа, бихте ли ни извинили?

В този момент третият мъж се извърна и Мара замръзна от страх. Лицето му беше изцяло покрито от черна маска, на която имаше само два отвора за очите. Той не каза нищо, но се вгледа в нея доста настойчиво, от което я обзе тревога. Кой беше този мъж? Може би човек от селото? Или пък Ролф, шпионинът, който се представяше за приятел на Адриан? Не беше достатъчно близо до него, за да долови израза на очите му, а и не можа да се опита да го разгледа по-добре, защото Оуън я хвана под ръка и бързо я издърпа настрана.

Мара не знаеше защо, но нещо в погледа на мъжа я беше накарало да настръхне от ужас.

— А сега можеш да ми предадеш амнистията, сестричке — каза Оуън, когато се бяха скрили от погледа на останалите.

Мара извади пергамента от джоба на пелерината, но когато той посегна да го грабне, тя отдръпна назад ръката си.

— Ами онова, което ти ми обеща? Какво ще кажеш за гоблена?

— Не си играй с мен сега, Мара. Първо искам да видя амнистията. Да не ме смяташ за глупак? Ако не е достатъчно добра, за да мине за автентична, няма да получиш гоблена.

Мара не му вярваше, но нямаше друг избор и с неохота му подаде пергамента.

— Много добре, сестричке — каза Оуън, като огледа работата ѝ.
— Прахосваш способностите си заради онази купчина камъни, наречена замък. Би трябвало да работиш с нас. Но има един малък проблем.

— Какъв? — Амнистията беше безупречна. Ако смяташе да ѝ погоди номер и да ѝ откаже гоблена сега, след като беше направила тази проклетата фалшификация, сигурно щеше да го удуши с голи ръце.

— Забравила си печата. В долния край на тази амнистия трябва да се сложи печатът на лорд Сейнт Обин. Без него никога няма да мине за законна.

— Ами гобленът, Оуън? Бих искала да ми го покажеш, така че поне да съм сигурна, че говориш истината и наистина го притежаваш.

Оуън се усмихна, но лунната светлина придаде на лицето му зловещ вид.

— Какво? Нямах доверие на собствения си брат? Гобленът е у мен, но не е тук сега.

— Обеща да го донесеш!

Очите на Оуън потъмняха.

— Е, и ти трябваше да сложиш печата на лорд Сейнт Обин.

— Ще го сложа.

— Когато го направиш, ще ти дам гоблена. Но нито миг преди това. Понеже Сейнт Обин отсъства от Кулхейвън, тази задача ще бъде съвсем лесно изпълнима за теб. Подпечатай тази амнистия и я донеси тук утре в полунощ. Ще взема гоблена с мен и тогава ще си разменим нещата.

Мара го изгледа изпод вежди.

— Това ще бъде последното нещо, което правя за теб, Оуън. Той се изсмя.

— Разбира се. След това можеш да забравиш, че изобщо съм съществувал. Можеш да посрещнеш съпруга си с добре дошъл у дома, без да се страхуваш повече, че ще бъдеш разкрита. Освен това ще имаш безценния Кулхейвънски гоблен. Само сложи печата и ще се видим утре.

Докато се върне в стаята си, беше вече три часът сутринта. Мара неохотно събуди Сайма, за да ѝ помогне да боядиса косата си, после лежа будна в леглото, втренчена в изящно ушития балдахин. Не можеше да заспи.

Прехвърляше в ума си събитията от вечерта. Питаше се дали властта на Оуън над нея щеше наистина да свърши някога. Всеки път, когато изпълняваше някоя от опасните му поръчки, той обещаваше, че е за последен път, но всеки път искаше още нещо от нея. Чувстваше се като опитомената мечка, която веднъж в детството си беше видяла на един панаир. Тя беше завързана с верига за едно дърво и трябваше да танцува всеки път, когато господарят ѝ пожелаеше. В противен случай по гърба ѝ играеше дебела тояга. Мара знаеше, че няма друг избор. Трябваше да намери начин да отслаби властта на Оуън върху себе си, без да рискува да бъде разкрита пред Адриан или да изгуби възможността да си върне Кулхейвънския гоблен.

Но освен да го бутне от кулата веднага щом получи гоблена от него, как иначе би могла да успее? Ех, да можеше да измисли някакво разрешение на въпроса!

Навън вече се зазоряваше и Мара се отказа да прави повече опити да заспи. Тя стана от мекия пухен матрак. Естествено настроението ѝ беше лошо след тази безсънна нощ и поради непрекъснатата заплаха от Оуън, надвиснала над главата ѝ. Сайма ѝ предложи да се поразходи до селото след закуска и да провери как вървят нещата. Мара се надяваше да оправи настроението си, като види подобренията там, затова накара Дейви да оседлае Мюнин и седна на масата в трапезарията да похапне кифлички с чай за закуска.

Едва беше отпила от сладкия чай от къпинови листа, когато Питър Шипли се появи на вратата.

— Милейди, съжалявам, че ви безпокоя, когато закусвате, но на вратата има група войници, които искат да видят Негово благородие. Когато им съобщих, че той отсъства, помолиха да видят вас.

Войници? Пулсът на Мара се ускори.

— Добре, мистър Шипли. Моля ви, поканете ги във всекидневната. Веднага ще отида при тях.

— Но те са доста, милейди. Бихте ли наредили да ги въведа всичките?

— Не, покани само онези, които ги предвождат. Веднага идвам.

Когато икономът се махна, Мара се изправи и бързо отиде до огледалото, окачено между двата високи прозореца. Огледа се и оправи една черна къдрица, след което нагласи очилата на носа си. Преди да се обърне и да тръгне към всекидневната, тя забеляза групата конници да чака на алеята отвън. Шлемовете им блестяха на утринното слънце, също както блестяха на лунната светлина през нощта, когато дойдоха да убият майка ѝ. През онази нощ лицата им бяха скрити под зловещите визьори на шлемовете, които им бяха спечелили прозвището Кръглоглавите. Бяха дошли въоръжени с бляскави мечове и смъртоносни мускети. Отдадоха се на вакханалия от грабежи и смърт и тя все още чуваше кънтящия им смях, когато нахлуха в голямата зала като мухи на мед.

— Милейди?

— Хммм?

Гласът на иконома наруши магията, в чийто плен бяха попаднали мислите ѝ.

— Да, мистър Шипли?

— Те ви чакат в салона, както наредихте.

— Благодаря.

Мара си пое дълбоко въздух. Знаеше, че трябва да прикрива отвращението си, щом застане пред водача им. Тя приглади полите на морскосинята си дреха за езда и се отправи към салона.

— Искали сте да ме видите? — каза тя при влизането си.

Вътре я чакаха двама мъже — единият, застанал до камината, а другият, зает с чаша чай, очевидно предложена му от Питър Шипли.

— Вие ли сте лейди Сейнт Обин?

— Да. Аз съм Арабела Рос, лейди Сейнт Обин. Съпруга съм на лорд Адриан Рос.

Мъжът, който изглеждаше около петдесетгодишен, присви очи замислено.

— Извинете, милейди, казахте Арабела Рос, нали?

— Да. Какво има, сър?

— Да не сте Арабела Уентуърт, кръщелницата на нашия лорд — протектор Кромуел?

Мара усети, че започва да я обзема паника и преглътна.

— Да, аз съм. Защо питате?

— Казахта ми, че вашата сватба с лорд Сейнт Обин изобщо не се е състояла. Нещо, свързано с дребна шарка...

— За съжаление очевидно са ви дали грешна информация. Както виждате, сега съм тук и ние сме венчани. Но лорд Сейнт Обин отсъства и не може да говори с вас. Извикаха го в Дъблин за кратка визита, мистър...

— О, извинете ме, милейди. — Той махна шлема си и се поклони. — Аз съм старшина Джон Уийкс. А това е моят заместник, сержант Илайъс Хейгуд.

Той махна с ръка към мъжа, който все още продължаваше да седи и да си пие чая. Онзи направи половинчат опит да се изправи, кимна, а после отново се зае с чашата. Очевидно добрият чай му доставяше по-голямо удоволствие, отколкото запознанствата с високопоставени хора.

— Приятно ми е да се запозная с вас, господа. А сега кажете за какво искахте да се срещнете с мен?

— Ами — започна Уийкс — получихме сведения, че в областта са се появили няколко ирландски престъпници, за чиито глави са обявени доста високи награди. Дойдохме да попитаме дали напоследък не сте забелязали подозрителни лица в близост до вашето имение.

Мара понечи да отговори отрицателно, но като се сети за неприятностите си с Оуън, започна да се колебае. Нима не си мечтаеше как да го заличи от живота си? Ето един начин да реши проблема си. Чудеше се какво ли би казал старшината, ако им съобщеше, че един от най-търсените ирландски престъпници, когото смятаха за мъртъв, всъщност беше жив и се намираше в една къща в пределите на имението.

Можеше да им каже, че той ще бъде в същата къща в полунощ и тогава нямаше да ѝ се налага да му дава фалшивата амнистия или някога да вижда лицето му отново.

Но в този случай, продължи да разсъждава тя, можеше да бъде сигурна, че никога нямаше да види и Кулхейвънския гоблен.

— Съжалявам, старшина Уийкс, страхувам се, че не мога да ви бъда полезна. Не сме видели нищо необичайно тук, което да събуди подозренията ни. Жалко, че сте си загубили напразно времето.

Старшината се усмихна и се поклони над ръката ѝ.

— О, никога не бих сметнал за загубено времето, прекарано в компанията на толкова прекрасна дама като вас, лейди Сейнт Обин. Лорд Сейнт Обин е истински щастливец. Моля ви, предайте му моите поздрави, когато се върне от Дъблин.

Той се обърна и стигна почти до вратата, когато Мара го повика:

— Значи вие познавате съпруга ми, старшина?

— Да. Бяхме разквартирувани заедно в Дъблин, преди той да подаде оставка и да дойде тук, за да поеме това имение след смъртта на чичо си.

Били разквартирувани заедно в Дъблин? Мара се усмихна любезно, гледайки го изпод гъстите си мигли.

— Разбирате ли, тази част от живота на съпруга ми все още ми е напълно непозната. Имам предвид, че съм любопитна да узная защо е

решил да напусне войската. Защо е подал оставка, старшина, знаете ли?

Старшината веднага се поддаде на очарованието ѝ.

— Ами имаше един нещастен инцидент. Разбирате ли...

— Старшина Уийкс — един от войниците от групата отвън беше застанал на вратата, — от лагера току-що пристигна пратеник. Един от онези тори е забелязан на по-малко от десет мили нагоре по пътя. Ако побързаме, можем да го хванем.

Уийкс сложи шлема на главата си.

— Съжалявам, че не мога да остана да си поговорим, лейди Сейнт Обин, но дългът ме зове. Хайде, Хейгуд.

Беше толкова близо до целта! Мара стисна ядосано зъби, докато двамата мъже напуснаха стаята.

Макар да бяха повикали старшината, преди той да успее да ѝ разкаже за престоя на Адриан в Дъблин, тя вече знаеше, че първоначалните ѝ подозрения са били правилни. Нещо се беше случило на Адриан, докато е бил в Дъблин, нещо достатъчно лошо, за да го накара да подаде оставка като военен и да бърза към Кулхейвън. Но какво ли е било? Всеки път, когато се опитваше да го разпита за това, той млъкваше и ловко сменяше темата на разговора. Защо беше толкова потаен? Какво се опитваше да скрие?

— Лейди Сейнт Обин?

Мара се обърна и видя Дейви, застанал на вратата с прашната си кафява шапка в ръка.

— Да, Дейви, какво има?

— Оседлах Мюнин за вас. Тя умира от нетърпение да излезе. Оставих я да ви чака на алеята отпред, докато се пригответе за тръгване.

Мара се засмя. Малко езда щеше да ѝ се отрази добре и да ѝ проясни главата. Реши да иде до селото да види как вървят нещата там. Това вероятно щеше да пооправи настроението ѝ.

— Благодаря, Дейви. Нека си взема ръкавиците и шапката и веднага идвам.

Дейви я придружи до селото. През целия път той ѝ надуваше главата с непрекъснати приказки, които бяха досадни, но благодарение на тях времето мина неусетно.

— А когато стана на седемнайсет след две лета, ще се запиша войник във войската на вашия кръстник.

— А какво казва майка ти за плановете ти?

Широката усмивка на Дейви помръкна.

— Смята, че идеята е глупава и трябва да остана в Кулхейвън, за да поема мъжката работа от баща ми, когато му дойде времето.

— Склонна съм да се съглася с майка ти, Дейви. Оставането ти тук, в Кулхейвън, със сигурност ще бъде много по-безопасно. Вероятно вече си хвърлил око на някое хубаво момиче в селото.

Луничавите страни на Дейви поруменяха и той измънка:

— Ами...

На Мара ѝ се стори, че нещо помръдна сред дърветата от дясната им страна и тя дръпна Мюнин.

— Дейви, видя ли това? Изглежда, има някой или нещо, ей там, точно на края на гората.

Дейви засенчи с ръка очите си.

— Не виждам нищо, милейди. Вероятно е било елен или нещо от този род. Няма за какво да се тревожите. Нося пистолета на татко с мен, в случай че имаме, неприятности.

Мара кимна и побутна Мюнин да продължи, но очите ѝ непрекъснато се стрелкаха към дърветата. Беше сигурна, че там има някой.

През останалата част от пътя до селото тя продължи да се чувства така, сякаш някой я наблюдава. При всяко изпукване на съчка се обръщаше назад, но не успяваше да види никого. Когато пристигнаха в селото и спряха до кладенеца, гледката на хората, които идваха да ги приветстват усмихнати, я накара да забрави странните си чувства.

— Добър ден, лейди Сейнт Обин — каза Джон, мъжът, с когото Адриан беше говорил първия път, когато бяха идвали.

— Добър ден, Джон. Дошла съм да видя как вървят нещата тук.

Мара прекара остатъка от деня в обикаляне по къщите и посещения на хората. По-късно си побъбри със Садб, която се беше подхлъзнала много лошо в някаква кал и си беше изкълчила глезена. Поседя и с жените от селото край торфения огън и пи от техния малинов чай, наблюдавайки ги как плетат ароматните тръстикови кошници, които беше поръчала за кухнята на мисис Пилпот. През

цялото време ѝ се искаше Адриан да беше там, за да види промените, които бяха настъпили за краткото време, откакто беше в Дъблин.

Най-сетне, когато слънцето започна да залязва и беше видяла всичко, което можеше да се види, Мара яхна Мюнин и заедно с Дейви тръгна обратно към Кулхейвън.

Щом остави Мюнин и Дейви в конюшната, тя влезе в къщата през кухнята, където помоли мисис Пилпот да стопли вода за ваната и да ѝ изпрати лека вечеря в стаята. После се отправи към кабинета на Адриан, за да сложи печата на амнистията, която трябваше да предаде на Оуън по-късно през нощта.

Мара свали ръкавиците си за езда и дръпна горното чекмедже на писалището. Беше заключено. Тъй като Адриан беше безупречен във всяко отношение, той винаги проверяваше сигурността на писалището си. Спомни си, че веднъж го беше виждала с някакъв ключ. Сигурно беше скрит някъде в стаята. Но къде?

Мара огледа стаята и се опита да познае къде би могъл да го остави. Погледна под писалището и под килима. Нищо. Тогава забеляза малка ваза без цветя, поставена на най-горния рафт на етажерката. Странно място за една ваза, помисли си тя, докато буташе стола на Адриан под нея. После стъпи върху него и посегна към вазата. Разлюля я лекичко и отвътре се чу дрънкането на нещо малко и метално в порцелан. Усмихна се.

Ключето идеално пасна на ключалката на писалището. Мара започна да рови из документите, натъпкани вътре, за да открие пръстена му с печат. Намери го някъде в задната част на чекмеджето. След като извади фалшивата амнистия от джоба на дрехата си, тя взе червената свещ, която беше запалила преди това, и я наклони така, че няколко капки от восъка образуваха малка локвичка в долния край на страницата. Изчака малко и натисна плоската страна на пръстена в бързо втвърдяващия се восък.

Щом свърши с това, Мара натъпка всички книжа обратно в чекмеджето на писалището, заключи го отново и върна ключето на мястото му. На излизане от стаята се спря точно пред вратата. Нещо в камината ѝ беше направило впечатление. Мушнато между две цепеници, нещо малко и бяло стърчеше навън. Като се приближи, Мара видя, че беше парче хартия. Откакто Адриан беше заминал, в

камината не беше пален огън и то не беше изгоряло, както вероятно се е очаквало да стане. Взе листчето и прочете написаното.

Списък на лицата, които трябва да бъдат лишени от имущество.

Лорд Уилям Мълкейни от замъка Крейг Възраст — петдесет. Няма законен наследник. Да се премести и транспортира до Конот.

Лейди Кавендиш от замъка Белигранд Възраст — четиридесет и две, вдовица. Преместване на Барбадос, където да бъде дадена на работа с договор.

Лорд и лейди Конъли от замъка Конъли Възраст — трийсет и осем и двайсет и четири. Да се отнеме имуществото и да се унищожат. Никакви оцелели.

На долния край на страницата имаше нареждане да не се оставят доказателства и след прочитането му списъкът да бъде изгорен. Беше подписан: „О. Кромвел“.

Мара почувства, че докато четеше третата точка от списъка, в гърлото ѝ заседна буца. Познаваше добре семейство Конъли, защото дълги години бяха живели в имението, граничещо на север с Кулхейвън. Отново прочете последните думи.

Да се унищожат. Никакви оцелели.

В съзнанието ѝ нахлуха видения от онова, което войниците бяха направили с Кулхейвън. Трябваше да предупреди семейство Конъли. Трябваше да намери начин да им каже, че ще бъдат нападнати. Но какъв?

Оуън. Можеше да каже на Оуън и той щеше да ги предупреди. Беше пораснал с едно от децата на Конъли. Разбира се, че щеше да ги спаси. Довечера, когато отиде да му занесе фалшифицираната амнистия, щеше да му предаде и списъка.

Мара мушна листчето в джоба на полата си и тръгна към стаята си. Щеше да вечеря набързо и да се изкъпе, за да измие боята от косата си, после щеше да отиде до онази селска къща на срещата с Оуън.

Когато отвори вратата на стаята си, видя, че ваната, която беше пожелала, вече я чакаше пред буйния огън в камината. Тя хвърли ръкавиците и шапката си върху пейката до долния край на леглото и започна да разкопчава жакета си.

Изведнъж чу шум от нечие движение съвсем близо до леглото и се обърна.

— Здравейте, Арабела.

21

Мара така се стресна, че безмалко да се строполи върху дебелия килим.

— Адриан!

Беше той. Тук, в стаята ѝ, излегнат върху дебелия пухен матрак на леглото ѝ, с четири издути възглавници зад главата. Не си беше събул ботушите, но кръстосаните му крака стърчаха точно на страничния ръб, без да докосват бродираната покривка. Не беше в Дъблин, както предполагаше тя, а тук, пред нея, в цялото си великолепие. Косата му беше разрешена, вероятно от бясното препускане към дома, а ботушите му бяха опръскани с кал. Вече беше свалил шала и горната си дреха и ги беше сложил, грижливо сгънати, върху облегалката на стола ѝ. Дори беше разкопчал горните две копчета на ризата си и беше навил ръкавите ѝ над лактите.

Докато Мара го гледаше слисано, недоумяваща, че той лежи в леглото и, Адриан ѝ се усмихваше мило, очевидно доволен, че я вижда. В погледа му обаче тя долови странен и опасен блясък, който определено я накара да се позамисли. Тя дори не разбра как беше успяла да възприеме тази подробност за толкова кратко време.

— Върнали сте се по-рано от Дъблин — успя най-сетне да изтърси тя, осъзнавайки в същия миг, че казва нещо съвсем очевидно.

— Да. Изненадана ли сте, Арабела? Надявах се, че ще ви е приятно да ме видите. Реших да си тръгна от Дъблин по-рано, отколкото първоначално бях предвидил, защото, разбирате ли, уморих се от събрания, на които разположението на войските и военната стратегия се обсъждаха от многословни и безкрайно отегчителни хора. Почувствах, че копнея за компанията на съпругата си. — Той се изправи, а златисто — кафявите му очи блестяха на светлината от огъня. — Особено нощем.

Мара остана до вратата, стиснала ръба ѝ. Имаше нещо съвсем различно в начина, по който ѝ говореше, нещо, което започваше да я плаши. „Но защо трябва да се страхувам“ — каза си тя. Той беше неин

съпруг и току-що ѝ беше казал, че му е липсвала. Такова признание би трябвало да я накара да се чувства щастлива.

— Много сте мил, Адриан. Толкова неща имам да ви казвам за всичко, което се случи във ваше отсъствие. На мен също ми липсваше вашата компания.

— Наистина ли? — Той стана и се приближи до нея. Очите му продължаваха да блестят странно. — Ами тогава ще трябва да видим какво можем да направим, за да променим това положение.

В следващия миг той протегна ръце да я вземе в обятията си. Мара се изплъзна от прегръдката му и отиде в другия край на стаята, на известно разстояние от него.

— Милорд, не е ли по-добре да изчакаме до вечерта, когато се оттегляме за нощна почивка.

— Защо? И двамата тук си признаваме, че другият ни е липсвал. Защо да го отлагаме повече? Чаках достатъчно дълго. Желая ви, Арабела. Сега.

— Но не искате ли да чуete какво е станало в Кулхейвън по време на вашето отсъствие?

Адриан пристъпи към нея.

— По-късно. Сега искам само да видя доколко съм липсвал на съпругата си.

Мара се огледа тревожно, опитвайки се да намери нещо, с което да отвлече вниманието му. Тя забеляза ваната, сложена пред огъня, от която подканващо се издигаше пара.

— Тъкмо щях да се къпя. Яздих цял ден и бих искала да ухая на чисто и свежо, когато ние...

— Добра идея. Смятам да ви направя компания, защото и аз яздих през целия ден. Една вана наистина ще ми подейства освежаващо.

Адриан започна да разкопчава панталоните си.

— Не!

Той спря като закован и я изгледа, вдигнал въпросително едната си вежда. В очите му все още се долавяше странният, непознат за нея блясък.

Мара се усмихна смирено.

— Ваната е твърде малка, за да побере двама души.

— Тогава ще ви сложа в скута си. Защо да тревожим мисис Пилпот да топли вода и да пълни друга вана, когато тази ще ни свърши отлична работа?

Мара се извърна.

— Може би ваната ще почака. Водата изглежда малко гореща. По-добре да изчакаме да произстине. — Тя отиде до везаната лента за дърпане на звънеца, която висеше на стената, и я стисна така, сякаш беше спасително въже. — Бихте ли пийнали чай, докато чакаме? Бих могла да позвъня да донесат.

— Не. Водата ще изстине, а аз предпочитам ваната гореща. Хайде, Арабела, няма нужда да бъдете толкова скромна. Нека се изкъпем заедно. Чаят може да почака за по-късно.

Той се приближи зад нея и разтвори пръстите ѝ, които стискаха лентата за звънеца. После започна да разкопчава жакета ѝ. Пръстите му галеха раменете ѝ, страните ѝ, долната ѝ устна и тя затвори очи, замаяна от ласките му. Само след миг ги отвори и като го видя пред себе си, веднага се отдръпна.

— Не, Адриан, не можем да го направим.

Той се усмихна.

— Защо не?

— Не е прилично. Какво ще си помислят слугите? Сигурно ще разберат...

— Не ме интересува какво ще си помислят слугите. Ще кажат просто, че господарят и господарката са си липсвали. Ние сме младоженци, Арабела. Време е да започнем да се държим като такива. Започвам да си мисля, че моето присъствие не ви е приятно.

— Не говорете така, разбира се, че искам да бъда с вас.

— Добре. Сега смятам да взема вана с прекрасната си съпруга, а веднъж щом си наумя нещо, не отстъпвам. Можете да се съблечете сама или аз ще го направя вместо вас.

— Но наистина, Адриан, ваната е твърде малка. Няма да можем и двамата...

— Или щом мисълта да се съблечете гола пред съпруга ви толкова ви притеснява, можете просто да забравите, че сме с дрехи и да се окъпем, както сме.

Преди Мара да успее да отговори, Адриан я грабна на ръце и я прехвърли през рамо.

— Адриан!

Без да обръща внимание на виковете ѝ, той направи три големи крачки и я пусна във ваната заедно с дрехите. Водата се разплиска навън, намокри килима под ваната, разля се по пода и стигна чак под високото балдахинено легло. Мара пищеше и риташе и правеше отчаяни опити да излезе от ваната, преди водата да намокри боядисаната ѝ коса.

Адриан стоеше и я наблюдаваше.

— Едно време имах котка, която реагира по същия начин, когато се опитах да я изкъпя. Но след известно време свикна.

Мара стисна ръбовете на ваната и се опита да се изправи, но Адриан я задържа долу, а после взе една гъба и изстиска водата от нея точно над главата ѝ.

О, мили боже, не! Мара понечи да изпищи, но устата ѝ се напълни с вода и тя започна да кашля и пръска слюнки като давец се пристанищен плъх.

— Вярно, не сте се шегували, като казахте, че се нуждаете от къпане. Водата става по-черна от тинята в блатото. Хайде да вземем гъбата и да измием тази мръсотия от вас.

При тези думи Мара започна да риташе и пищеше още по-силно, но напълно безрезултатно. Адриан я държеше здраво за ръката, за да не се изплъзне и продължаваше да изстиска вода с гъбата върху главата ѝ. Стори ѝ се, че всичко това продължи безкрайно, но най-сетне той рязко я пусна, изправи се и отстъпи назад, за да погледа как тя се мъчи да излезе от ваната.

Под тежестта на мократа си кадифена рокля, която я дърпаше надолу, Мара успя все пак да се изправи на крака. Косата ѝ висеше върху раменете на кичури, от които капеше вода, тя усещаше и капките, които се стичаха по лицето ѝ. Знаеше, без да се поглежда в огледалото, че боята се отмиваше с водата и в този миг ѝ се искаше да потъне в земята и да изчезне. Опита се да измисли какво да каже, за да обясни по някакъв начин защо косата ѝ сменя цвета си. Вдигна глава и видя Адриан на около метър пред себе си. Беше кръстосал ръце пред гърдите си, а очите му бяха потъмнели от гняв.

Тя веднага разбра, че денят, от който се страхуваше още с идването си в Кулхейвън, бе настъпил.

— А сега — каза той със страховито спокойствие — можете да започнете, като ми кажете коя, по дяволите, сте и какво сте направили с истинската ми съпруга.

Мара превъзможна страха си.

— Аз съм вашата съпруга, милорд.

— Това е лъжа. Отне ми известно време, но накрая го разбрах. Не знам коя сте, но не сте Арабела. Въпросът е къде е истинската Арабела? Знаете ли какво правят с убийците тук?

Убийца? Може да е лъжкия, може да се е представила за някоя друга, но никога не би могла да отнеме човешки живот.

— Аз не съм убийца.

— Тогава какво сте направили с Арабела? Искам да кажа, че вие може и да сте Арабела, но не и Арабела Уентуърт, тази, за която смятах, че съм се оженил.

Мара го гледаше втренчено.

— Ще ви попитам за последен път. Къде е Арабела?

Гласът на Адриан беше станал заплашително нисък. Струваше й се, че би могъл да я убие, ако не отговори. Този път нямаше начин да се измъкне с лъжи. Единственото възможно обяснение беше истината, само че тя щеше да му прозвучи твърде невероятно, за да й повярва.

— Арабела е добре и недокосната се върна в Англия, където ѝ е мястото.

— Така ли? А коя, по дяволите, сте вие, за да казвате на кого къде му е мястото?

Мара вирна брадичка и излезе от ваната с най-тържествената и грациозна осанка, на която беше способна.

— Името ми с Мара. Мара Катрин Диспенсър от замъка Кулхейвън.

Дори и да беше изненадан от признанието ѝ, Адриан с нищо не го показа. Той само кимна с глава, сякаш да покаже, че е очаквал такова изявление, и каза безизразно:

— Имате пет минути, за да ми обясните какво, по дяволите, правите, като се представяте за моя съпруга и живеете в дома ми.

— В дома ви? Напротив, милорд, това беше мой дом много време преди да го откраднете от семейството ми.

— Очаквате да ви повярвам, че сте дъщерята на Чарлс Диспенсър, предишния лорд Кулхейвън? Цялото семейство беше

избито. Няма оцелели.

— Да, семейството ми беше избито от вас и други като вас. И вие имате смелостта да ме обвинявате, че съм убийца! Ако не бяхте вие и подобните на вас, членовете на семейството ми нямаше да лежат в незнайни гробове из цялата ирландска земя. Но да се върнем на въпроса ви. Ако добре си спомняте, никой не разбра какво е станало с дъщерята на Диспенсър. Когато вашите войници — убийци дойдоха, не успяха да свършат работата си докрай и аз успях да избягам.

Адриан се намръщи.

— Това не са били мои войници. Никога не съм им заповядал да направят онова, което са сторили.

— Не сте, но вашият водач Оливър Кромвел им заповяда. Такъв боголюбив и набожен човек, толкова справедлив при това. Искаше да се увери, че няма да има оцелели, че не е останал никой, който да се върне и да иска земята си, принадлежаща му по закон: — Тя извади от джоба на полите си листа, който беше намерила смачкан в камината на кабинета му, и макар че беше мокър и от него капеше вода, го тикна под носа му. — Кажете ми, добри ми лорд Сейнт Обин, не беше ли инструкцията, написана под името на семейството ми, същата като тази? Да се унищожат. Никакви оцелели.

Адриан посегна към списъка, но Мара дръпна ръката си назад.

— Откъде сте го взели?

— Това няма значение. Защо не ми кажете как заспивате под покрива на човека, за чието убийство сте отговорен?

Адриан пристъпи напред, хвана яза раменете и я разтърси силно.

— Нямам нищо общо със случилото се на вашето семейство. Ако можех, бих го предотвратил. Вашите родители отказаха да предадат земите, които им бяха конфискувани от Протектората. Щяха да бъдат живи днес, ако се бяха отказали от Кулхейвън още в самото начало.

— Ба! — Тя се изплю в лицето му. — Живи, но заточени някъде в недостъпните части на Конот, като другите земевладелци, които наистина отстъпиха. Да не би да ми казвате, че е грешно да се бориш за това, което ти принадлежи? Или е по-справедливо да убиваш и да крадеш земята, на която нямаш право, и всичко това в името на Бога? Вашият лорд — протектор гледа на ирландците като на предмети, а не като на хора. Нещо, което може да се плени и унищожи. Единственото, което ирландците направиха, беше, че се биха за онова, което беше

тяхно. А вие не сте по-различен. Вършили сте това през целия си живот, нали? Борили сте се за онова, което вярвате, че ви се полага.

— Какво знаете за живота ми?

— Знам достатъчно. Собственият ви баща отказал да ви признае и дори се опитал да ви обяви за копеле, защото смятал, че майка ви му е сложила рога със собствения му брат. Но се провалил и вие сте станали следващият граф, макар баща ви да предпочитал семейната ви титла да изчезне поради липса на наследник, отколкото да я даде на вас. Знам също, че чичо ви Джеймс, мъжът, с когото майка ви е имала онази неясна връзка, ви е дал това имение, принадлежащо на моето семейство, като компенсация за действията на баща ви. Но вие не сте се стреснали, задето ви е дал откраднатата земя. Единственото, което е имало значение за вас, е било, че тя ще ви донесе нови богатства, а заедно с тях и признание, че сте законороден. Какъв друг начин за един незаконороден граф да спечели богатство?

Мара веднага осъзна, че беше отишла твърде далеч. Усети, че Адриан стиска раменете ѝ по-силно и затвори очи в очакване на удара. Но такъв не последва. Когато отвори очи, той я гледеше втренчено, с изкривена в гримаса уста и странно изражение.

— Чакали сте през всичките тези пет години, за да предявите иск за имението на семейството ви?

За миг Мара си помисли да не отговаря. Какво ли толкова го интересуваха основанията и подбудите за нейните действия? Но после реши, че трябва да му каже, искаше да му каже причините да дойде тук. Изпитваше нужда да му разкаже всичко и щеше да го направи.

— В началото, след като войниците бяха дошли и превзели Кулхейвън, аз чаках да дойде краят на тази лудост, като си мислех, че едва ли някой ще позволи тя да продължи. Но сгреших. Касапницата наистина продължи и в нея загиваха все повече и повече невинни хора. Надявах се на завръщането на престолонаследника Чарлз II на трона, като смятах, че той ще върне конфискуваната земя на собствениците и ще донесе мир. Но, изглежда, това няма никога да стане. Не и докато Кромвел е жив. Когато научих за вашата уговорена сватба с Арабела — продължи Мара, — прозрях някакъв начин да си върна онова, което е мое. Вие изобщо не бяхте я виждали, така че едва ли бихте разбрали дали това е Арабела или друга, представяща се за нея.

Адриан я пусна и седна на стола, заинтригуван от разказа ѝ.

— Не бих разбрал, защото нашият брак наистина беше предварително уговорен. Никога не се бяхме срещали. Но кажете ми, нима възнамерявахте да живеете като Арабела през останалата част от живота си? Вероятно не сте смятали, че аз никога няма да разбера?

— Не, знаех, че това ще се случи и дори мислех аз самата да ви разкрия истината, но само след като вече съм ви отмъстила. — Мара се поколеба дали да продължи. — Разбирате ли, аз знаех за вашето минало, за начина, по който баща ви се е отнесъл с вас, преди вие самият да ми разкажете. Смятах да се венчая за вас, да ви родя дете и чак тогава да ви кажа коя съм в действителност. Не вярвах, че ще ме изгоните и ще анулирате брака ни, ако от него има дете. Ако го направехте, щяхте да постъпите точно като омразния си баща. Щяхте да превърнете детето си в копеле, в отхвърлено от обществото същество и щяхте да извършите онова, което баща ви се е опитал да направи с вас.

— А ще има ли дете? — Гласът му беше притихнал, сякаш се страхуваше от отговора.

— Не знам.

Известно време Адриан остана мълчалив. В очите му се четяха различни чувства — болка, гняв, дори разкаяние и Мара знаеше, че тя е виновна за всяко едно от тях.

— Вие наистина сте замислили плана си добре.

— До последната подробност. Сгреших само в едно.

— И какво е то?

— Мислех, че мога да ви накажа, без да изпитам чувство на вина. Вярвах, че мога да ви отмъстя, без да усещам друго, освен задоволство. Презирах ви за всичко, което се случи на семейството ми, защото имахте лице и име. Войниците, които дойдоха през онази нощ — дори онзи, който дръпна спусъка на мускета си и уби майка ми, — останаха непознати за мен. Но не и вие. На вас можех да стоваря цялата вина. Не предполагах, че мога да изпитвам към вас нещо друго, освен омраза. — Мара спря за миг и добави: — Но сгреших. — Тя го погледна в очите. — Сгреших, Адриан, защото не знаех, че докато върша планираното, лъжа ви и ви предавам, ще започна да се чувствам виновна и да се мразя, задето постъпвам така. Не знаех, че ще бъда разкъсвана между желанието да дойда при вас и да ви кажа истината и

страха, че ако го направя, с мен ще бъде свършено. Не знаех, не бях и помисляла дори, че може да се влюбя във вас.

Адриан се вгледа в очите ѝ, търсейки признаци на неискреност, но не откри в тях нищо друго, освен истината. Тя имаше причини да го лъже, да му разказва каквото и да било, за да се спаси от бесилото. Но незнаяно защо той беше сигурен, че е чул истината. Мара беше се разкрила изцяло пред него, беше му казала всичко за себе си. Дори му беше признала, че се е влюбила в него, в мъжа, когото смяташе за най-лошия си враг.

Онова, което не беше очаквал, беше собствената му реакция на думите ѝ. Тя беше права, че през целия си живот е бил отхвърлен от обществото. Въпреки отказа на краля да го обяви за незаконороден, никоя жена от благородно потекло не би го приела. Привилегированите го гледаха с презрение, сякаш той беше не крайният резултат, а причината за предателството на майка си и последвалата смърт на баща си. И ето тази жена тук, която имаше основанийето да го мрази повече от всекиго друг и спрямо която бяха извършени повече несправедливости, отколкото към самия него, тази жена му казваше, че го обича.

Сега, когато първоначалният шок от разкритията ѝ беше преминал, Адриан чувстваше, че не би могъл да я съди. Тя се бореше за онова, което ѝ принадлежеше, точно както беше правил и той през целия си живот. Възхищаваше ѝ се за смелостта да предприеме всичко това и да дойде в Кулхейвън, предрешена като друга. Познаваше мъже, войници, които не биха се осмелили да извършат същото.

А тя се бе справила успешно.

До този момент.

Адриан бе изненадан от чувствата си. С тази жена всичко, към което се беше стремил през изминалите години, щеше да се срути около него. Но това, изглежда, нямаше никакво значение. Той беше нейният враг — човекът, взел онова, което семейството ѝ беше защитавало и заради което беше загинало. Въпреки всичко тя го беше приела и беше разкрила пред него сърцето си, макар да знаеше, че няма никаква полза от това.

Дори собствената му майка не го беше правила. Оставаше въпросът как да постъпи сега.

— Елате с мен.

Адриан хвана Мара за ръката и тръгна към вратата.

Адриан почти повлече Мара след себе си надолу по коридора, който водеше към стълбището. Подгизналата ѝ с вода рокля оставяше мокра ивица по дебелия килим. Въпреки че знаеше какво я очаква, в случай че той откриеше истината и беше се заела с изпълнението на плана си с пълното съзнание за риска, който поема, Мара все още не можеше да повярва, че Адриан щеше да го направи.

Щеше да я предаде на властите и да я види обесена заради онова, което беше извършила.

Мара се укори за своята глупост. Как можа изобщо да ѝ мине през ума, че като му разкрие откровено всичко, той щеше да постъпи по различен начин? Даже вероятността да има дете не означаваше нищо за него. Той беше англичанин, човек без угризения, а освен това беше измамен от една крехка жена. Гордостта му сигурно беше сериозно наранена.

Мара нямаше никакво намерение да му се моли да я освободи. Щеше да се държи пред него като истинска господарка на Кулхейвън и щеше да приеме последиците от делата си, без да прояви и следа от страх.

Когато тръгнаха надолу по стълбите, по всяка вероятност към мазето, където той щеше да я затвори до идването на войниците, те срещнаха Сайма в самото подножие на стълбището. Тя се отдръпна, за да им направи път да минат. Беше разбрала — още в мига, в който видя господарката си с измита от боята коса и печално изражение, — че планът им е бил разкрит. Знаеше точно какво трябва да направи.

Адриан не каза нищо, просто отмина прислужницата и продължи към кабинета си. До този момент почти всички от прислугата се бяха събрали в големия салон, за да разберат за какво е било викането. Единственото, което видяха, беше как господарят им заведе в кабинета си онова, което, изглежда, беше неговата жена, и без да пророни думичка, затвори вратата след себе си.

Адриан пусна Мара в средата на стаята и продължи към писалището.

— Седнете.

Тя остана права, упорито кръстосала ръце пред гърдите си, и зачака той да заговори. Над главата му виждаше портрета на майка си. Той ѝ даваше силата, от която се нуждаеше в този миг.

— Знаете ли какво ще направя, мис Диспенсър?

Мара вирна брадичка, за да не покаже страха, от който потръпваше вътрешно.

— Дори много добре.

— Така ли? И какво е то?

— Ще изпратите някого да извика отряд войници. Докато дойдат, ще ме държите затворена в мазето, а после ще ме предадете в техни ръце. След това ще ме откарат, окована с вериги, до Дъблин, където ще ме хвърлят в затвора да чакам деня, в който ще бъда обесена.

Адриан не откъсваше очи от нея. Устата му се изкриви в лека усмивка. Нима беше толкова безсърдечен, че да се хили, когато знае, че смята да я изпрати на смърт.

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но сгрешихте. Предположението ви е съвсем невярно.

Мара примигна изненадано.

— Моля?

— Нямам намерение да ви видя окована във вериги, нито обесена. А претендирате, че ме познавате добре, мис Диспенсър. Нима наистина вярвате, че съм такъв човек?

— Надявах се да не сте.

Адриан седна зад писалището си и се облегна назад.

— А сега бихте ли седнали, ако обичате? Давам ви честната си дума на благородник, че нямам никакво намерение да ви затварям в каквото и да било мазе. Има някои неща, които искам да ви кажа, а това може да отнеме време, затова, докато слушате, по-добре се настанете удобно, дотолкова, доколкото може да ви е удобно в тези мокри дрехи.

Мара се отпусна върху меките възглавници на стола пред него.

— Благодаря. Мис Диспенсър, спомняте ли си деня, когато казахте, че сте видели лорд Блакуд да язди моя жребец?

Защо ли подхващаше такъв разговор сега?

— Да.

— Е, бяхте права тогава. Ролф беше яздил Хюджин през този ден, но само за да послужи като мое прикритие.

Мара изобщо не разбираше за какво говори той.

— Прикритие?

— Да. Предполагам, че са ви казали, че съм отишъл в града, за да купувам кон, така ли е?

— Да.

Адриан кимна.

— В последно време бях забелязал, че някакъв войник от армията на Кромуел тайно ме следи и вероятно докладва за всички мои действия. Ролф наистина изведе Хюджин през онзи ден и се върна с него по-късно. Но междувременно аз бях този, който бе яздил Хюджин, а не той.

Мара се замисли за миг.

— Да не би да казвате, че вие сте човекът, който отиваше в онази селска къща на среща с Оуън?

Сега беше ред на Адриан да се смути.

— Откъде знаете за срещата там?

— И аз бях ходила да се видя с него. Измъкнах се, когато ви чухме да идвате нагоре по хълма. Познах Хюджин, а когато по-късно видях лорд Блакуд да излиза от конюшните, предположих, че той е бил човекът, който се е срещал с Оуън.

— Откъде знаете името на този ирландски тори?

— Трябва да го зная. Той е мой брат.

Адриан се приведе напред.

— Значи вие сте тази, която му дава цялата информация? Не можех за нищо на света да разбера как се беше докопал до разположението на постовете по източното крайбрежие. Дори проверих, да не би да е откраднал картата ми, но тя си стоеше на мястото, където я бях скрил.

— В стената зад книгите за времето в областта.

Адриан я погледна изненадан.

— Картата беше скрита и заключена.

— Ключалката се отвори много лесно.

Адриан скръсти ръце и се усмихна широко.

— Значи съм се оженил за лъжкиня, самозванка, а сега излиза, че е и касоразбивачка. Да не би тези предмети да се преподават на младите ирландски девойки от техните гувернантки?

Мара се намръщи.

— Не издадох на Оуън всичките места, където са разположени войски. Нарочно пропуснах тези в Уексфорд. А и не съм му давала информацията доброволно. Веднага щом пристигнах в Кулхейвън, Оуън се свърза с мен. Каза ми, че ако не му нося информацията, която иска и която била жизненоважна за каузата му, ще ви разкрие коя съм в действителност. Нямах друг избор. Той ми обеща, че когато му предам онова, което иска, ще се махне. Но всеки път, щом изпълнех поръчката му, той искаше нещо друго.

— Какво още сте му дали?

— Пожела и списъка на висшите съветници на Кромуел, който държите в чекмеджето на писалището си. А после, последния път, ме накара да напиша фалшива амнистия за някакъв затворник от Дъблин и да я подпиша и подпечатам от ваше име.

Усмивката на Адриан помръкна.

— За кого беше амнистията?

— Не познавам човека. Казва се Джон Макдъган.

— Можеше да се досетя. — Адриан разтърка очи, сякаш беше безкрайно уморен, и въздъхна шумно. — И дадохте ли на брат си тази амнистия?

— Не. Не още. Трябваше да се срещнем довчера в онази къща, за да му я дам. Тъкмо след като й сложих печата, открих този списък в камината, в който се споменава кои лица трябва да бъдат лишени от именията си. — Изведнъж тя се сети за инструкциите след името на семейство Конъли. — О, Адриан, знам, че това едва ли ви интересува, но познавам много добре едно от семействата, споменати в този списък.

Ако не ги предупредя, ще бъдат нападнати и избити също като моето семейство.

— Съжалявам, мис Диспенсър, но не мога да позволя да бъдат предупредени.

Мара се приближи до писалището и се облегна на длани върху него.

— Но вие казахте, че не оправдавате стореното на моето семейство от Кръглоглавите. Казахте, че ако сте имали възможност, щели сте да го предотвратите. Сега ви се предоставя шансът да попречите това да се случи отново на друго семейство. Как можете просто да си стоите и да позволявате да бъдат избити?

— По този въпрос нямам избор. Аз съм единственият, който знае за списъка. Ако семейство Конъли бъдат предупредени за нападението, Протекторатът ще разбере, че по един или друг начин това съм направил аз. Не мога да поема този риск.

— Но те ще бъдат избити!

Очите на Мара се напълниха със сълзи. Тя го гледаше въпросително, неспособна да разбере неговия отказ. Адриан се колебаеше. Опитваше се да вземе някакво решение, преди да започне да ѝ обяснява. Ако ѝ кажеше истината — действителната причина, поради която беше пожелал да се ожени за Арабела, — всичко, което беше направил през последните седем години, можеше да се стовари отгоре му и да го погуби. Но като я гледаше такава, с черни ручейчета от боя по лицето, той се питаше дали би могъл да ѝ се довери. Беше му напълно непозната. Можеше да откупи свободата си с онова, което смяташе да ѝ каже.

Но въпреки че я беше изобличил и тя смяташе, че ще я предаде на Кръглоглавите, беше му разкрила всичко.

Сега беше настъпил моментът и той да ѝ отвърне със същото.

— Седнете на мястото си, мис Диспенсър. Има нещо, което трябва да ви кажа.

Първата мисъл на Мара беше да се възпротиви, но нещо в гласа му ѝ подсказа, че ще е по-добре да постъпи, както ѝ беше наредил. Тя мълчаливо се върна на стола си.

— Казах ви, че когато бях разквартируван в Дъблин, никога не съм участвал в същинските военни сражения. Но онова, което не ви казах, е, че преди да бъда изпратен в Дъблин, бях пехотинец в Лондон. Участвах в една — единствена битка, преди да дойда в Ирландия. Беше битката при Уустър.

Мара го погледна.

— Уустър? Това не е ли битката, при която престолонаследникът Чарлз II избяга във Франция?

— Да. Претърсвахме една местност с гъста гора близо до имението Боскобъл. Моят отряд реши, че ще е по-добре за всички ни да се разделим и да действаме поотделно. Разделяй и владей, нали така казват. Нямахме особено голям късмет и в мрака на нощта намирахме само таралежи и бухали. Аз не се стараех особено. Бях уморен. От предишния ден бяхме непрекъснато на крак, затова седнах да си почина под гъстите клони на един голям дъб. Не ми трябваше много време, за да осъзная, че някой друг също си почива наблизко. Всъщност точно над мен, сред клоните на дървото.

Прозрението се изписа по лицето на Мара.

— Чарлз II. Седели сте точно под Кралския дъб.

— Да. Той гледаше право в мен. Изплаши ме повече, отколкото аз него.

Мара му се усмихна.

— Помогнали сте му да избяга, нали? Спасили сте живота на престолонаследника.

— Не смятам, че в учебниците по история ще бъде отбелязано, но наистина е така. Трябваше да го направя. Разбирате ли, присъединих се към парламентаристите скоро след като Кромвел беше успял да обезглави краля, Чарлз I. Не се присъединих към тях, за да служа на каузата им, а за да я проваляя.

— Не разбирам.

— Не можех да понасям човек, който до такава степен беше завладян от жаждата за власт, че оправдаваше царевичеството, като цитираше Библията по време на самото обезглавяване. Чувствах, че Кромвел трябва да бъде спрял.

— Тогава сте шпионин.

Адриан само я погледна.

— Ще трябва да го отричам, ако ме обвинят в това. Бях твърде млад, когато започна Гражданската война, за да проумея причините за нея. Чичо ми Джеймс, който ми беше в по-голяма степен баща, отколкото чичо, бил недоволен от намеренията на Чарлз I да изгради абсолютна монархия, която управлява, без да е балансирана от парламент. Той използвал голяма част от богатството си, за да помогне на Кромвел да дойде на власт, но въобще не предполагал, че ще се стигне до царевичество. Когато му дали Кулхейвън в знак на благодарност за финансовата му подкрепа, той без малко да се откаже

от него. Намразил новия ред в Англия, намразил и себе си, задето е помогнал за неговото въдворяване. Понеже смятал, че семейството ви е мъртво, решил да дойде тук и да се измъкне от по-нататъшна обвързаност с парламентаристите. Ако той не беше взел Кулхейвън, мис Диспенсър, някой друг щеше да го направи.

Мара мълчеше и гледаше шарката на дебелия килим, размишлявайки над всичко, което Адриан току-що ѝ бе казал. Той беше шпионин. Не можеше да повярва. През цялото време, откакто се бе върнала в Кулхейвън, тя бе водила двойствен живот и отчаяно се бе старала да запази тайната си от него. А през цялото време и той беше правил същото. Тя го погледна.

— Благодаря ви, че бяхте откровен с мен. Тази война е донесла злини на толкова много хора. И точно затова не мога да стоя безучастна и да оставя още едно семейство да умре.

— Съжалявам, но както казах преди, не мога да ви позволя да предупредите семейство Конъли. Твърде близко сме до връщането на Чарлз II на трона. Не мога да поема този риск.

Мара понечи да се изправи.

— Отивам, Адриан, със или без ваше позволение.

— Е, тогава не ми остава друг избор. — Той стана и като се приближи, стисна здраво ръката ѝ.

— Какво правите?

— Изглежда, че в края на краищата съм принуден да ви затворя в мазето, за да не можете да предупредите семейство Конъли.

Мара се опита да дръпне ръката си и да се освободи, но Адриан я стисна още по-здраво.

— Не, Адриан. Не можете да ме заключите. Моля ви, пуснете ме. — Започна да го удря с юмруци по гърдите. — Аз ще поема отговорността за предупреждаването им. Можете да ме предадете на войниците, след като се върна. Не ме интересува. Не мога да стоя и да гледам как умира още едно семейство.

Адриан я хвана за китките и я разтърси.

— Не. Няма никакъв смисъл да се борите с мен. Не можете да ме победите.

— Пуснете господарката ми!

Адриан нямаше шанс. Обърна се точно когато Сайма се разпищя като луда и връхлетя в стаята, вдигнала над главата си тежък свещник.

Тя го запрати по него, както индианец хвърля томахава, и го уцели точно в главата. Той пусна Мара и се свлече на пода.

Отначало, когато отвори очи, Адриан си помисли, че е ослепял от силния удар на прислужницата. Не виждаше нищо, освен черен мрак около себе си. Главата му пулсираше и дори най-лекото движение му причиняваше пронизваща болка в мозъка. Успя да се поизправи с известни усилия и да седне. Започна пипнешком да търси в тъмнината нещо, за което да се хване, за да се избави от усещането, че е обграден от пустота. Постепенно осъзна, че се намира на легло, а тежките балдахинени завеси бяха така плътно спуснати около него, че никакъв лъч светлина не можеше да проникне през тях.

Той ги отметна на една страна. Лъхна го студен въздух и тогава почувства хлад на места, където никога преди не му беше ставало студено. Разбра, че няма панталони.

Значи го беше цапардосала със свещника по главата, а после го бе съблякла гол. Всъщност не беше съвсем гол, защото, явно водена от известно чувство за срам, му беше облякла една от онези дълги нощни ризи, които носеше само през зимата. Тя беше от батиста и стигаше до коленете му и като стана от леглото, Адриан се почуди за миг защо се беше потрудила да му я облече. После осъзна, че това беше само един от ходовете ѝ, които целяха да му попречат да отиде твърде далеч, в случай че дойде в съзнание и види, че лежи в бог знае чие легло.

И в чие ли легло се намирам, запита се той, макар да се досещаше съвсем интуитивно, че беше в стаята на Арабела.

Но това не беше стаята на Арабела, нали?

Не, това беше спалнята на съпругата му, на неговата истинска съпруга Мара Диспенсър.

В стаята нямаше никаква светлина, нито пък огън в камината, а завесите на прозорците бяха плътно спуснати и лунната светлина също не можеше да проникне вътре. Адриан се отправи към вратата, но веднага след това изкреця някакво проклятие, защото се спъна в нещо и се просна на пода. Изправи се и този път успя да стигне до вратата без повече поражения за тялото и гордостта си.

Опита бравата, но още преди да усети съпротивлението ѝ, знаеше, че беше заключена. Едва ли би си направила труда да го влачи по стълбите и да го настанява на леглото, си, ако смяташе да остави вратата отключена.

Изобщо не беше глупава, трябваше да ѝ го признае. За миг се зачуди как тя и тази войнствена нейна прислужница бяха успели да го занесат чак до втория етаж. Но после разбра, че жена, която беше постигнала толкова много, като се дегизираше всеки ден и не му позволяваше да узнае истинската ѝ самоличност, едва ли би срещнала трудности да го пренесе по някакви стълбица и да го заключи.

Въпросът беше как щеше да се измъкне от малката ѝ затворническа килия, за да ѝ извие красивото вратле?

Преди всичко се нуждаеше от малко светлина, за да може поне да вижда какво върши. Не беше гостувал много пъти в стаята ѝ, само една нощ, доколкото си спомняше, затова не беше съвсем сигурен кое къде се намира. Струваше му се, че имаше някакво писалище в близост до камината. Като се подпираше с една ръка на стената за сигурност, той започна да обхожда стаята. Целта му беше да намери свещ или каквото и да било, което да му върне зрението.

Успя да попадне на писалището и на свещта, оставена отгоре му. Стиснал свещта в едната си ръка, той се придвижи пипнешком покрай стената и като стигна до камината, коленичи. В нея бяха останали няколко почти угаснали въглена от огъня, горял там по-рано вечерта. Допря фитила до тях и запали свещта.

Сега, когато вече можеше да вижда, Адриан започна да търси начин да излезе от импровизирания си затвор. Тази палавница беше успяла да изпипа работата си докрай. Беше махнала всички предмети, които биха могли да послужат за отваряне на ключалката. Не беше забравила нито една игла или фиба. Като разбра колко старателно беше прегледала стаята за опасни предмети, той прецени колко дълго време трябва да е бил в безсъзнание.

Адриан започна да крачи напред — назад. Нямаше представа за времето, но знаеше, че тя сигурно беше отишла да предупреди семейство Конъли, въпреки усилията му да я убеди да не го прави. Вероятно беше тръгнала преди часове, макар тази нощ да нямаше звезди и навън да беше тъмно като в рог. Нима тази малка глупачка не разбираше, че може да бъде убита? Но ако беше така и ако все пак успееше някак да предупреди Конъли и да се върне, без да бъде забелязана от войниците, които лагеруваха в близката гора, той щеше да бъде повече от щастлив да я убие лично, когато се появи. Ако изобщо се върнеше.

Сега, когато планът ѝ беше разкрит и той знаеше коя е в действителност, какво би направила тя? Би могла да изчезне безследно, за да избегне бесилото и да го остави заключен в тази стая за вечни времена. Тази мисъл го безпокоеше повече, отколкото си признаваше вътрешно. Не му се искаше тя да изчезне и никога повече да не се върне. Държеше да извие вратлето ѝ лично. Не смееше да си признае, но я желаше обратно, защото мисълта да прекара остатъка от живота си без нея го караше да чувства странна вътрешна пустота.

Адриан чу някакъв шум в коридора отвън и се запъти към вратата. Стъпки, при това се приближаваха. Почака, докато станат още по-близки и тогава заблъска по вратата.

— Кой е там? Тук е лорд Сейнт Обин. Чувате ли ме?

Стъпките секнаха точно пред вратата.

— Да, милорд?

Беше неговият прекрасен и верен иконом Питър Шипли. Адриан се усмихна, доволен от късмета си.

— Шипли, отвори вратата. Изглежда, съм се заключил, без да искам, в стаята на Нейно благородие. Не мога да намеря ключ, за да изляза.

— Да, знам това, милорд.

Адриан присви очи зад вратата.

— Какво имаш предвид с това, че знаеш? Просто отвори вратата, човече.

— Опасявам се, че не мога да го направя, милорд.

— Защо да не можеш, по дяволите?

— Ами Нейно благородие ни даде строги нареждания, милорд.

Адриан усети, че започва да кипи вътрешно.

— О, така ли? А кой е отговорен за този дом, мистър Шипли? Кой отговаряше за него много преди Нейно благородие да дойде в Кулхейвън? Кой ти плаща заплатата, мистър Шипли?

Икономът се окашля.

— Знам, че не мислите това, което казвате, милорд. Нейно благородие ни предупреди, че сигурно ще прибегнете до такива приказки, за да ни накарате да ви освободим, но повярвайте ми, милорд, това е за ваше добро.

Адриан гледаше недоумяващо във вратата.

— За мое добро? Как, по дяволите, може затварянето ми в някаква стая да бъде за мое добро?

— Докато болестта не премине заразния стадий, по-добре да останете изолиран. Не искате да пламне епидемия, нали? Наистина се извинявам, милорд, но не бих могъл да ви освободя дори и да исках. Нейно благородие подозираше, че можете да придумате някоя от по-уязвимите прислужници да ви отвори вратата, затова взе всички ключове със себе си. Защо не си полегнете и не си починете? Няма да трае чак толкова дълго. Нейно благородие скоро ще се върне с лекаря и тогава той ще каже със сигурност дали е дребна шарка или не.

Адриан беше така зашеметен от онова, което чу, че не разбра кога Питър Шипли си беше отишъл. Дребна шарка? О, тя наистина беше умница.

Мара бавно завъртя ключа и се опита по възможно най-безшумен начин да отвори вратата към спалнята си.

Тя пристъпи вътре, като внимаваше да го направи тихо, и пусна Тоърнийч след себе си, преди да затвори вратата. Беше късно, доста късно и слънцето скоро щеше да изгрее от изток отвъд лавандуловосините върхове на хълмовете в Килкъни, за да сложи началото на още един сияен ден в Ирландия. Надяваше се, че Адриан все още спеше в леглото ѝ, скрит зад завесите. Не вярваше да се е съвзел от удара на Сайма. Само дано да не я чакаше, готов да се хвърли отгоре ѝ като паяк, дебнещ под красивите жълти цветове на ленивчето.

— Значи все пак има известна истина в легендата. Дамата с огнените коси наистина съществува.

Беше се събудил и по гласа му можеше да се предположи, че не беше в особено добро настроение. Всъщност, изглежда, беше готов да я убие. Е, поне ѝ говореше. Това донякъде беше благоприятен знак.

— Изпитвам огромно облекчение, че ударът, който Сайма ви нанесе по главата, няма лоши последствия, милорд. Очевидно не ви е лишила от възможността да говорите хапливо.

— Знаете ли, вече смятах, че съм започнал да полудявам заради вас. Бях ви виждал да плувате в езерото, а също и на крепостната стена, но винаги щом се опитвах да се приближа и да ви срещна, вие изчезвахте по някакъв вълшебен начин. Не можех да намеря логическо обяснение на странните видения, които непрекъснато имах, за някаква червенокоса магьосница. Обхвана ме мания да ви търся — да не би да се носите из въздуха зад всеки тъмен ъгъл. Започнах да се страхувам да не дойдете и да ме убие в леглото ми или да ме бутнете от кулата, както стана с чичо ми Джеймс.

Мара се зае да свали ръкавиците си.

— Не мисля, че се страхувате от нещо, нито от човек или от призрак. Освен това не съм убила чичо ви, Адриан. Бях в Дъблин по

онова време и се опитвах да изкарам нещо за препитаване. Ако желаете, с удоволствие ще ви представя свидетели.

Мара беше твърде уморена за нов рунд словесни пререкания с него. Беше препускала бясно, за да не загуби живота си и само като си помислеше за това, започваше да трепери.

Тя свали високата си черна шапка за езда и я хвърли небрежно върху стола пред тоалетната си масичка, после разроши червените си къдрици, които се бяха сплъстили под нея. Тя пристъпи от сянката близо до вратата към малкото място пред камината, полуосветено от огъня в нея.

— Виждам, че сте намерили начин да запалите огън.

— Да, мадам. Благодаря ви. Отне ми известно време, но се справих накрая. Голяма грешка от ваша страна да оставите няколко въглена в камината. Изненадан съм, че не сте си направили труда да ги махнете. Кажете ми — смени тона той, — защото ще полудея от любопитство, как успяхте да ме качите по стълбите дотук? Сигурно не сте ме влачили само двете с онази сбъркана прислужница.

— Не, не сме. Помогнаха ни Шипли и Крам, ковачът.

— Защо не поканихте и всички от селото? Можехте да си направите голяма веселба.

Гласът му звучеше повече от саркастично. Той седеше в едно кресло пред огъня, кръстосал опънатите си напред боси крака, само по дългата нощна риза, с която го беше оставила. Беше я чакал да се върне, завързал около челото си нещо, което, изглежда, беше най-долният волан на една от ризите ѝ. На слепоочието му малко петънце кръв беше пробило белия плат на мястото, където импровизираният бинт беше завързан на възел.

Мара пусна жакета, с който се беше облякла, неговия жакет, и прекоси стаята.

— О, Адриан, не съм разбрала, че Сайма ви е ударила толкова силно. Сигурна съм, че не е искала.

— По-късно ще обсъдим какво е искала или не е искала тази ваша прислужница, която скоро ще се окаже без работа. Но все пак трябва да призная, че тази прекрасна малка цицина не е резултат от нейната работа. Нараних се сам, когато се опитвах да се ориентирам в стаята, без да използвам каквато и да било светлина. Тя подхожда на онази на другото ми слепоочие, която наистина бе причинена от

побеснялата ви прислужница. Съжалявам, че масичката ви за чай не можа да се представи толкова добре, колкото нея.

Той посочи към купчината трески, които някога представляваха масичката ѝ за чай от резбовано палисандрово дърво.

— Беше майсторски изработена и послужи за чудесни подпалки, тъй като не сте били достатъчно предвидлива да ми оставите дърва за камината. — Едната му вежда се вдигна въпросително, щом забележа облеклото ѝ. — Питам се какво ли сте направили с дрехите ми.

Мара погледна към панталоните, ризата и ботушите, които носеше.

— Имах нужда да облека нещо, което да не ме затруднява с излишни пластове плат, докато яздя. Освен това трябваше да съм сигурна, че няма да се опитате да излезете оттук, затова си помислих, че мога да заема панталоните ви, докато ме няма. Успях да ги завържа с шнура на завесите.

— Кажете ми, след като сте ми взели всички дрехи, освен бельото и не сте ми оставили никакви дърва за огъня, влизаше ли в плана ви да измръзна до смърт или се надявахте да си счупя врата, като се спъна в тази проклета масичка за чай?

Мара се намръщи.

— Изобщо не съм замисляла да се препъвате в масичката, която всъщност много обичах, нито пък съм смятала да ви оставям достатъчно дълго, за да замръзнете. Ако си спомняте, оставих ви да лежите върху дебелината и мека покривка на леглото. Ако не бяхте толкова вироглав, можеше да се наметнете с нея. А сега стига сте хленчили и ме оставете да прегледам челото ви. Трябва да се уверя, че не страдате от световъртеж или нещо подобно.

Тя отиде до него и посегна към импровизираната му превръзка. Той вдигна ръце да ѝ попречи.

— Не е нужно, мадам. Добре съм. За щастие притежавам доста дебела глава.

О, и ако това не беше меко казано!

— Имате предвид твърд череп, нали, милорд? Стига с тези глупости, Адриан. Като нищо може да сте се наранили много по-сериозно, отколкото ви се струва. — Мара нежно опипа цицината на челото му. — Боли ли ви изобщо?

Той я изгледа с отегчена физиономия и каза съдържано:

— Да, ужасно.

Без да му обръща внимание, тя продължи да оглежда раната и отмести един кичур от косата му, който ѝ пречеше.

— Разрезът е доста лош, можете да бъдете сигурен в това, но не смятам, че изисква зашиване. — Тя отстъпи назад. — Колко пръста съм вдигнала?

— Седемнайсет.

— Няма защо да се държите отвратително. Просто се опитвах да помогна.

— О, нима бях груб? Колко невъзпитано от моя страна. Извинявам се, мадам, ако лошото настроение не ми отива. От дребната шарка човек обикновено става кисел.

Мара се поколеба.

— Значи сте чули?

— Да. Трябва да призная, че наистина се представихте добре с тази измислена история. Мистър Шипли не отстъпи и сантиметър. Отличен иконом е той. Може да се присъедини към вашата прислужница и да си търсят заедно работа, след като го уволня. Кажете ми, успяхте ли вече да спечелите всички други от прислугата на ваша страна, докато бях тези дни в Дъблин?

Мара сви рамене.

— Що се отнася до мистър Шипли, той не е направил нищо лошо. Съжалявам, че се наложи да кажа на слугите, че сте се заразили с дребна шарка, но трябваше да намеря някакво обяснение за вашия припадък на пода в кабинета, както и на забраната да напускате стаята ми, преди да съм се върнала. Разбира се, преди това, за да оправдая боята по лицето си, бях им казала, че сте изпаднали в неконтролируем пристъп и сте излези мастилницата върху главата ми. Нищо подобно нямаше да се случи, ако само се бяхте съгласили да ме оставите да предупредя семейство Конъли. Но вие не се вразумихте. Не можех просто да стоя и да гледам, докато унищожават още едно семейство. Трябваше да направя нещо, за да им помогна.

— И направихте ли го?

Мара кимна и посегна да почеше Тоърнийч зад ушите.

— Конъли са вече на път за Англия, където ще поживеят при роднини, докато приключи цялата тази лудост. Изведохме ги

благополучно, докато войниците все още приближаваха по хълма пред дома им.

— Имате късмет, че не са ви видели.

Лицето на Мара доби изражение, което веднага подсказа на Адриан, че тя крие нещо.

— Какво още се случи по време на тази благотворителна мисия, мис Диспенсър?

— Не е ли по-правилно да ме наричате на малко име?

— Не мога да реша кое име да използвам. Сдобихте се с доста внушителен списък на имена, много от които сам съм ви давал напоследък, но не трябва да се споменават сред благовъзпитано общество. А сега кажете ми какво се случи там?

Мара се наведе да сложи парче дърво в огъня. Оказа се, че то беше спираловидно резбованото краче на счупената й масичка от палисандър. При това движение Адриан добре я огледа отзад, както си беше обута в неговите панталони. Тя се обърна, забелязала посоката на дръзкия му поглед, и като се премести откъм страната на огъня, разпери длани над него да се постопли.

— Не е нещо, за което да се притеснявате. Докато отвеждахме семейство Конъли в безопасност, в гората попаднахме на малък отряд войници. Разделихме се, за да им се изплъзнем, но мисля, че Оуън може и да е бил заловен. Той не се върна в онази селска къща, както се бяхме уговорили да направим след това.

— Проклятие! — Адриан се приближи и като я сграбчи за раменете, я разтърси силно.

В този миг Тоърнийч изскочи от тъмния ъгъл и се хвърли със силен лай към него, оголвайки зъби. Мара погледна Адриан и каза съвсем спокойно:

— Трябва да ме пуснете и да се отдръпнете много бавно. Не се движете рязко и не говорете високо. — После се обърна към кучето: — Всичко е наред, момче, можеш да вървиш да си легнеш край огъня. Той няма да ми направи нищо, нали, милорд?

Адриан свали ръцете си от нея и каза с леден глас:

— За момента не, но не давам никакви обещания за по-късно.

Усетил, че господарката му вече не е застрашена, Тоърнийч неохотно се върна при камината. Отпусна огромното си сиво тяло на

килима, но не откъсна очи от двамата, готов да се върне, ако се наложеше.

— Трябваше да се отърва от този мелез още щом дойдох в Кулхейвън — каза Адриан под носа си.

Тоърнийч посрещна думите му с ръмжене. Тогава Адриан се обърна към Мара с много по-приятен глас.

— Съзнавате ли изобщо в каква опасност сте ни въвлекли? Брат ви е извън закона, един от най-търсените мъже в Ирландия. Знаете ли с какво се занимава? Защо му е била нужна информацията, която сте му давали?

Мара се намръщи. Не й харесваше начинът, по който й говореше — сякаш беше непослушно дете.

— Оуън никога нямаше да ми каже защо му е трябвала.

— Брат ви се опитва да събере своя армия, армия, съставена от най-закоравелите и безсъвестни престъпници в Ирландия. Те не са просто мъже извън закона. Това са хора, които тършуват в джобовете на мъртвите войници, независимо дали са английски или ирландски, за да оберат всичко ценно, на което попаднат. Джон Макдъган, онзи, чиято амнистия сте подправили, искате ли да знаете що за човек е той?

Мара само се ококори и не отговори.

— Той отрязва пръста на една мъртва ирландка, когато не можа да й свали брачната халка.

Мара потръпна от отвращение и преглътна няколко пъти, за да не повърне.

— Брат ви възнамерява да превземе първо Ирландия, после Англия. Смята да става ирландският Кромуел, да покори Англия, осквернявайки и убивайки. Той не желае мир. Забогатява благодарение на боевете, на избиването и осакатяването на невинни хора. А сега може като нищо да ни предаде и двамата на Протектората и ще бъдем обесени заедно с него.

— Оуън няма да го направи.

— Няма, така ли? Нужно ли е да ви припомням, че преди е бил готов да ви разкрие, ако не се подчините на желанията му? Сега ще бъде отчаян и ще използва всякакви възможни средства, за да избегне екзекуцията. Какво би могло да го спре?

Мара знаеше, че Адриан е напълно прав, но продължаваше по детински да вярва, че брат й няма да я предаде ей така.

— Може би няма да има никакво значение. Оуън ми каза, че в Дъблин чул слух, че Кромюел е на смъртен одър. Възможно е да е умрял досега.

Ако Адриан беше чул този слух, то с нищо не го издаде. Той седна на стола си.

— Не вярвам много хора да жалеят за този човек. В началото донесе надежди и обещания за една по-добра Англия. Мисля, че почти всички вече разбират, че страната, която оставя след себе си, е много по-лоша от преди. Сега поне ще бъде принуден да поеме отговорността за действията си.

Мара седна на стола до неговия и подпря глава в длани.

— Да, така че сега не би трябвало да има причини престолонаследникът, Чарлз II, да не може да се върне и да претендира за короната си.

— Като не забравяме, че остават онези, които са опитали вкуса на властта и честно казано, доста са го харесали. Те няма да бързат да се откажат от придобитото. Има още много работа да се върши.

Адриан се беше втренчил замислено в огъня.

— Освен това остава и другият ми проблем.

— Другият ви проблем?

— Да. — Той я изглежда. — Вие.

Мара не знаеше какво да каже.

— Да, мила моя притворна невесто, трябва да решавам какво да правя с нашия недотам честен брачен съюз. Както много правилно подхвърлихте по-рано, нищо чудно вече да носите моето дете. Имайки предвид миналото ми, правилно сте предположили, че едва ли ще пожелаея да нарека сина си копеле. Затова пред мен се очертават две възможности.

Той се изправи и започна да обикаля из стаята, крачейки бос по дебелия килим. Мара се улови, че го харесва как изглежда без нищо друго, освен нощната си риза.

— Мога да изчакам един месец, за да разбера дали сте заченали. Ако прокървите, няма какво да му мисля повече. Мога да разтрогна брака и да се опитам да започна живота си отначало.

Мара усети странен хлад при думите му.

— Трябва да ви кажа, че ще продължа да се боря за Кулхейвън. Това е земята на моето семейство и...

— Или — продължи той, като сложи пръст върху устните ѝ, за да я накара да замълчи — мога да ви задържа като моя съпруга, независимо от това дали ще има дете или не. По този начин поне ще мога да ви наблюдавам. Освен това проклятието на Кулхейвън сигурно съществува. Единственият начин да се вдигне то, е, като някой Диспенсър се върне да наследи Кулхейвън. Заради потомството не ми се иска да предизвикам духовете да проклинат замъка за вечни времена. Макар да минавам за законороден, известен съм като Копелето на лорд Сейнт Обин, а още нещо в допълнение към тази лоша слава човек едва ли би могъл да понесе.

Мара стана.

— Вие не сте копеле.

И тя вдигна устни към неговите и го целуна, преди той да успее да отвори уста да я опровергава.

В началото той се съпротивляваше на целувката, но скоро откликна и я притегли в обятията си. Мара буквално се разтопи от удоволствие. Толкова време беше копняла за този ден — да го обича, но не като Арабела, а като жената, която в действителност беше, че искаше целувката да продължи дълго — дълго и завинаги да се запечата в паметта ѝ. Не знаеше какви бяха намеренията на Адриан и дали нямаше да я предаде на войниците и да я остави да бъде обесена. Или пък щеше да я задържи? Но в този миг това не я вълнуваше особено. Щеше да се справи с положението, когато му дойдеше времето. Точно сега искаше само да му принадлежи, както и той на нея, а останалият свят можеше да върви по дяволите.

Двамата дори не можаха да стигнат до леглото. Те разкъсаха дрехите си, което в случая с Адриан не беше особено трудно, имайки предвид, че носеше само дълга до коленете риза. Когато останаха съвсем голи един пред друг, а отблясъците от огъня играеха по светлата ѝ кожа, той отстъпи малко назад, за да я огледа цялата.

Не беше виждал по-красива гледка през живота си. Косата ѝ се спускаше в трепкащи къдрици като водопад от медночервен огън чак до тънкия ѝ кръст. Очите ѝ живо го наблюдаваха изпод гъстите ресници и понеже бяха без обичайното прикритие на очилата, той усети, че не може да устои на желанието да ги целуне.

— Мечтаех да ви любя още от деня, когато ви видях да плувате в езерото — каза той с дрезгав от вълнение глас.

Тя му се усмихна. Очите ѝ с цвят на опушен смарагд блестяха на светлината от огъня.

— Тогава какво ви спира?

Адриан я придърпа към себе си и впи устни в нейните. Ръката му се плъзна по гладкото ѝ рамо и едната ѝ гърда се оказа в шепата му. Искаше му се този миг да продължи вечно, но в същото време отчаяно я желаше. Наведе се и нежно зацелува гърдите ѝ, докато не я чу да се задъхва от страст.

Той се свлече заедно с нея, без да откъсва устни от нейните, и започна да я люби върху дебелия килим. Върхът на насладата настъпи точно когато слънцето се показа на хоризонта. Той вдигна лице от рамото ѝ и я погледна на дневната светлина. Усмихна се, доволен, че вижда нея, а не Арабела под себе си.

— Не съм сънувал. Не сте изчезнали с нощта.

— Страхувам се, че този път не съм.

Адриан легна по гръб и я придърпа върху себе си така, че тя подпря брадичка в шепи върху гърдите му. Една немирна къдрица беше паднала над едното ѝ око и той не сдържа усмивката си.

— На какво се смеете толкова?

— Спомням си една книга, която съм чел някога. Беше за ирландската митология. Напомнихте ми за една богиня на име Мориган, която често се появявала под формата на гарван.

— А може би под формата на друга жена с гарвановочерна коса?

— Доколкото си спомням, била доста склонна да възпламенява войни и неприятности. Намирам ги за доста интересни, приликите помежду ви имам предвид.

— А смятате ли да постъпите като великия вожд Кучулейн — да отхвърлите моята помощ и да откажете да приемете моята любов и земи?

Адриан се усмихна.

— Доколкото си спомням, Кучулейн умрял, защото отказал на Мориган. Със сигурност ще гледам да не повтарям неговата грешка.

— Какво казвате, Адриан?

— Това, което казвам, мила съпруго — отвърна той и отново я претърколи под себе си, — е, че ще ми бъде по-добре, ако ви оставя тук като моя съпруга, за да мога да ви наглеждам постоянно. Не искам

да бъде отговорен за убийствения гняв на още една ирландска богиня на войната.

— Да не би да казвате, че ще приемете моята любов и ще отвърнете на нея?

Адриан наведе глава и я зацелува, а страстта му се разбуди отново и тя получи отговора, който желаше.

Адриан се събуди след четири часа. Подутините от двете страни на главата му леко го наболяваха, но въпреки това се чувстваше освежен и отпочинал. Първото, което забеляза, беше неговата съпруга, седнала пред тоалетната си масичка. Ръката ѝ беше потопена в буркан с някаква чернилка и тя се готвеше да я нанесе върху прекрасната си червена коса.

— Какво, за бога, смятате да правите?

Тя погледна отражението му в огледалото. Изражението ѝ говореше, че намира въпроса му за съвсем глупав.

— Какво ви се струва, че правя? Боядисвам си косата естествено, както правя всеки ден, откак пристигнах между тези стени. В този вид не мога да се появя на закуска и да помоля за чай и кифлички, както обикновено прави господарката на замъка напоследък. Смятам, че прислугата ще забележи известна промяна във външността ми. Вие как мислите, Адриан?

Той скочи от леглото и като взе разстоянието до нея на две крачки, издърпа буркана от ръката ѝ. Вдигна го до носа си и примижа, щом го подуши.

— Това ще отиде в нужника, където му е мястото, и то възможно най-бързо, преди да е увоняло цялото западно крило. Изглежда, би могло да разтвори ръждата по резето на портата, която извежда към източното пасбище. Не мога да повярвам, че бихте сложили това на косата си. Имате късмет, че още не е опадала и не сте останали плешива. А що се отнася до това какво би си помислила прислугата, не ме интересува особено. Много важно какво ще си помислят. Ако държат на работата си в това имение, ще се въздържат от всякакви коментари.

Той клекна до нея и взе една лъскава къдрица от рамото ѝ. Нави я около пръста си.

— Предпочитам този цвят на косата ви, особено когато е пусната свободно и разрошена по раменете ви, докато крещите от удоволствие.

Мара го изгледа накриво и започна да вплита бяла панделка в косата си.

— Аз не крещя.

— Така ли? Мисля, че прислугата, от която толкова се притеснявате да не забележи промяна в цвета на косата ви, ще бъде на различно мнение по този въпрос. — Той се изправи и вдигна роклята ѝ от пейката в долния край на леглото, където я беше сгънала и положила. — И моля ви, откажете се от тези ужасни траурни дрехи. Те изобщо не подходат на прекрасната ви коса. Смарагдовозелено и яркосиньо — тези цветове ще ви отиват много повече, така мисля аз. А също и жълто. Една рокля с цвят на слънчогледи. Да, точно така. Веднага ще се погрижа да ви доведат някоя шивачка от Дъблин.

— В жълто изглеждам болнаво бледа.

Той целуна закачливо върха на огнената ѝ глава.

— Вие, моя мила съпруго, никога не бихте изглеждали болнава.

Мара само го гледаше, без да откъсва очи от него. Този мъж, който все още беше неин съпруг, беше много различен от другия Адриан, когото познаваше. Този се смееше и се усмихваше. Даваше ѝ модни съвети, представи си. И естествено не отбягваше съпругата си на всеки ъгъл.

Изглежда, тя не беше единствената, която се беше прикривала през цялото това време.

— Добре, Адриан. Вие печелите. Давам ви дума, че няма да боядисвам косата си повече. И ще накарам някого от прислугата да хвърли веднага боята в нужника, макар че сигурно ще ме попита защо е бил наказан с такава отвратителна задача. Сега идете в своята спалня и се облечете, преди да сте стреснали прислужниците, както стоите гол и космат посред бял ден.

Адриан се засмя широко.

— Ще ви чакам в коридора, за да ви заведе долу за закуска.

— Облечен, надявам се.

Той се обърна и тръгна. Преди да стигне до вратата, спря, забелязал нещо върху инкрустирания махагонов скрин, който беше до отсрещната стена. Мара продължаваше мълчаливо да го наблюдава. Той взе малката ленена шапчица, която тя винаги носеше, когато се представяше за Арабела, отиде до камината и съвсем тържествено я хвърли в огъня.

Мара се усмихна и се обърна да довърши сутрешния си тоалет. Огледа черната копринена рокля, която беше решила да облече този ден. Хм, помисли си, може би с някои малки промени ще може да задоволи вкуса на съпруга ѝ.

Изправи се и отиде в стаята на Сайма да потърси кошничката с принадлежности за шев.

Половин час по-късно тя отвори вратата към коридора. Адриан се разхождаше безцелно няколко крачки по-нататък и разглеждаше един портрет от стената.

— Знаете ли, смятам да наема някой художник да дойде и да ви нарисова. Мисля, че вие...

Така и не довърши изречението си. Беше се обърнал да я погледне, а сега стоеше като закован. Изражението на лицето му така красноречиво говореше за шоково състояние, че Мара се разтревожи.

— Какво? Да не би нещо да не е наред? Полите ли ми висят? Или не харесвате роклята?

— Не. Вие сте зашеметяваща. Никога не съм предполагал колко мека и бяла може да изглежда кожата ви. А косата ви — сякаш е пламнала. Дали харесвам роклята? Обожавам я. Не знаех, че човек може да изглежда така поразително жизнен, облечен в цвят, свързан предимно със смърт. Можете да прибавите и черното към списъка от приемливи цветове за роклите ви.

Мара сияеше. Тя хвана полите си и му се поклони тържествено. Беше разрязала бухналите ръкави и сега бялата ѝ шемизета се подаваше отдолу. Беше махнала и дългите бели маншети.

— Толкова се радвам, че одобрявате външността ми, милорд. Понеже повече гледах да тичам с братята си, отколкото да прекарвам времето с мисис Пийбълз, моята гувернантка, не проявявах особено умение да боравя с иглата и концата. Всъщност, доколкото си спомням, мисис Пийбълз беше обявила шивашките ми способности за „плачевни“. Сайма по всяка вероятност щеше да ми се скара, че бодовете са неравни, но все пак успях да направя роклята използвана. А сега да слизаме ли вече на закуска, милорд? Откривам, незнайно защо, че апетитът ми е особено голям тази сутрин.

Докато вървяха по коридора към стълбището, Адриан не можеше да свали поглед от нея. Ако преди беше омагьосан от Дамата с огнените коси, сега беше изцяло и завинаги запленил. Тя беше махнала

бялата дантелена падаща яка, която обикновено се закопчаваше под брадичката, и беше изложила на показ бледата и изкусително мека кожа на раменете си и опасно привлекателната си шия. Деколтетото беше кръгло и дълбоко и разкриваше твърдите хълмчета на белите ѝ гърди.

А тази коса... Тази лъскава и красива червена коса. Беше я оставила свободна и тя се спускаше по гърба ѝ във водопад от къдрици. Искеше да вплете пръсти и да зарови лице в нея, да вдъхне от омайващия ѝ аромат на цветя. Обхващаше го възбуда само като я гледаше.

Той си пое дълбоко въздух и отмести поглед. Чувстваше, че ако не престане да оценява всеки един от прекрасните ѝ атрибути, най-вероятно щеше да я завлече в една от спалните и да заметне полите ѝ до брадичката, за да се зарови отново целият в нея.

Обхваната от съмнения, щом стигнаха до стълбите, Мара го дръпна назад.

— Адриан, сигурен ли сте, че не искате първо да поговорите със слугите? Какво ще кажат, като ме видят в този вид?

— Никога няма да разберем, ако продължаваме да стоим тук и да мислим за това. Къде е този прекрасен авантюристичен дух, благодарение на който се появихте тук и нахлухте в живота ми? Хайде, да вървим да видим дали някой от тях ще забележи нещо.

Той сложи ръката ѝ в свивката на лакътя си и тръгна надолу. Мара стисна ръкава на жакета му. Първият, когото срещнаха, беше Питър Шипли, който ги чакаше на приземния етаж.

— Добро утро, милорд. Толкова се радвам да видя, че не се е оказало дребна шарка в края на краищата. — Той погледна Мара. По свой собствен маниер и без да му мигне окото, добави: — Изглеждате много привлекателна тази сутрин, ако ми позволите да го кажа, милейди.

Мара се усмихна и двамата продължиха нататък.

Пред вратата на трапезарията две прислужници от кухнята развълнувано си шепнеха нещо. Питър Шипли ги изгледа предупредително, щом господарят и господарката го отминаха.

Адриан настави Мара на обичайното място до себе си. Ръката му остана малко по-дълго върху рамото ѝ, след като внимателно побутна стола и отзад. Верен на думата си, той се държеше, както обикновено, сякаш не беше се появила изведнъж с дяволски червена коса. За нейна

изненада прислугата правеше същото, само че вероятно след едно първоначално ококорване.

Когато почти привършваха със закуската, мистър Шипли се появи на вратата.

— Милорд, дошъл е да ви види някакъв мистър Джон О'Ханлър. Желая да говори с вас, нещо във връзка с някакви мебели, които прави.

— Поканете го, мистър Шипли.

„О, боже!“ — помисли си Мара. В цялата бъркотия след връщането на Адриан, не беше намерила възможност да му разкаже какво беше направила. Той нямаше представа, че е уволнила измамника Хоръс Кроу и е използвала върнатите от него пари, за да помогне на селяните.

— Адриан, бих искала да поговорим.

— По-късно, скъпа. Трябва да видя за какво е дошъл Джон О'Ханлър.

— Но, Адриан, аз знам за какво е дошъл. Той е...

Тя не можа да довърши изречението. Шипли беше влязъл и вече съобщаваше името на посетителя.

— Милорд, благодарая ви, че ме приехте. Знаем, че нямаме уговорка...

Джон О'Ханлър замръзна, тялото му се вдърви, а очите му се ококориха, втренчени право в Мара.

— Мили боже, това е Дамата с огнените коси!

Той се разтрепери едва забележимо и Мара стана с намерението да го успокои.

— Не, мистър О'Ханлър, аз не съм Дамата...

Думите ѝ бяха прекъснати от тежкото тупване на тялото му върху полираните дъски на пода. Адриан скочи от мястото си и отиде при него.

— Адриан, добре ли му е?

Адриан опипа пулса на сънната му артерия.

— Да, не се тревожете, скъпа. Не сте го убили. Смятам, че просто е припаднал.

Той се обърна към скупчилите се на вратата прислужници.

— Мисис Данбъри, да имате случайно от ароматичните соли?

— Да, милорд, в кухнята. Веднага ще донеса.

Тя се върна след малко и побърза да разбута останалите. Адриан взе малкото стъкло шишенце и го побутна леко под ноздрите на Джон О'Ханлън. Мъжът изстена и обърна глава настрана, а след миг клепачите му трепнаха и той отвори очи. Започна да кашля и пръска слюнки.

— О, лорд Сейнт Обин, видях я. Дамата с огнените коси. Стоеше точно там, във вашата трапезария.

— Всичко е наред, Джон. Нека те изправим на крака и после ще поговорим за това.

Мара се приближи.

— Нека да помогна с нещо.

Джон О'Ханлън запълзя назад по пода, пищейки така, сякаш от това зависеше животът му.

— Ау-у-у! Ето я пак. Върнала се е да ме отведе в гроба.

Адриан се обърна към Мара.

— Скъпа, мисля, че ще е най-добре, ако се оттеглите за малко.

Мара кимна и се върна на мястото си.

— Джон! — обърна се Адриан към дърдорещия несвързано мъж и го разтърси за раменете. — Всичко е наред, човече. Тя не е призрак. Това е моята съпруга, лейди Сейнт Обин.

— Но аз я виждам точно там, милорд. Това е тя с нейната червена коса, облечена в цвета на смъртта. Това е Дамата с огнените коси, която е дошла да накаже всички ни.

Отне им повече от половин час да успокоят Джон О'Ханлън достатъчно и да му обяснят коя в действителност е Мара. Дори след като беше пресушил три чаши от най-доброто бренди на Адриан, ръцете му все още трепереха едва забележимо и той продължаваше да гледа втренчено Мара, стискайки непрекъснато ръба на стола си, готов да побегне, ако стане нужда.

— И така, за какво искаше да говориш с мен, Джон?

Той неохотно погледна към Адриан.

— Тъкмо смятах да ви кажа, че свърших ореховата кутия за свещи, която поръчахте, и още утре се захващам с леглото. Ще мога да го направя преди Архангеловден.

Мара се сви.

— Легло? За какво легло говориш, Джон? Не си спомням да съм те молил да изработваш каквито и да било мебели, макар да трябва да

призная, че съпругата ми има нужда от нова масичка за чай.

— Вашата съпруга ми поръча да направя кутия за свещи за нея и легло за вас. — Той погледна към Мара, стараяйки се да не забелязва червената ѝ коса. — Надявам се, че не съм провалил някоя изненада, милейди.

— Не, всичко е наред, Джон. Тъкмо смятах да кажа на Негово благородие за кутията и леглото. Благодаря ти, че дойде да ни осведомиш как напредваш. Ще се погрижа да ти се плати веднага.

Тя се изправи и го изпрати до вратата, но успя да забележи подозрителния поглед на Адриан.

— Жена ми и другите шият денонощно новите покривки за легло, милейди. А с материалите, които ни доставихте, ще можем да поправим всички покриви в селото, преди да дойде зимата.

— Благодаря, Джон. И моля те, благодари и на жена си от мое име.

Когато Мара се върна в трапезарията, тя не забрави да затвори вратата след себе си. Нямаше нужда слугите да гледат как Адриан ѝ се кара за онова, което беше направила. Той не каза нито дума, но седеше и я гледаше втренчено, очевидно в очакване на обяснение от нейна страна.

— Сигурна съм, че се чудите какво означава всичко това.

Погледът му не трепна.

— И така може да се каже.

— Имах доброто намерение да ви обясня всичко снощи, но нещата се усложниха и това ми изскочи от ума.

— Да.

— Ще започна с това, че нито пени от използваните пари не е взето от хазната на замъка.

Адриан вдигна вежда.

— Така ли? Да не сте намерили скрито ковчеже, оставено от някой ексцентричен стар благородник, който го е заровил, а после е забравил къде е мястото му?

Мара отпи от чая си.

— Нещо подобно. Но е доста по-сложно. Ще започна отначало. Разбирате ли, уволних Хоръс Кроу.

— Какво? Хоръс Кроу е при мен от самото ми идване в Кулхейвън. Преди е работил и при чичо ми Джеймс.

— Така е. Освен това систематично е крал от вас в продължение на доста време. Случайно да сте преглеждали счетоводните книги напоследък?

— Е, много отдавна не съм го правил. Напоследък все съм зает.

— Да, а вероятно не сте прегледали сметките особено старателно последния път. Може би тогава мистър Кроу е разбрал, че може да се възползва от вашата небрежност. Дори не се опита да ме опровергае, когато го обвиних в кражба. Преди да бъде ескортиран оттук, върна по-голямата част от откраднатите пари. Използвах ги, за да помогна на селяните. Всяко пени е от старите сметки, в които предварително е било включено. — Тя се усмихна, доволна, че се беше справила с обяснението толкова добре. — Така можем да помогнем на селяните, без това да струва на Кулхейвън нито пени. Адриан поклати глава.

— Не цената ме е спирала да помагам на селяните досега. Мара, не разбирате ли? Всичко това ще предизвика подозрението на Протектората. Кромуюел издаде строги заповеди английски земевладелци да не ползват услугите на ирландци, нито да купуват ирландски стоки. Нито един земевладелец не трябва да помага по какъвто и да било начин на ирландските арендатори.

— Но това е абсурдно. Като го правите, вие помагате и на Кулхейвън.

— Знам това, но за Кромуюел то е без значение. Той смята, че всякакво съчувствие спрямо ирландците е проява на слабост. Не иска неговите нови англичани да стават приятели с ирландците, както са правили старите английски земевладелци, които са пристигнали по времето на кралица Елизабет.

— Не се опитвайте да прикривате истинското му намерение, Адриан. Той се стреми към пълното унищожение на ирландската раса.

Адриан не отговори. Не беше нужно. Тя беше казала истината.

Най-сетне той стана и сложи ръка върху рамото ѝ.

— Ето защо прегърнах каузата за връщането на Чарлз II на трона. Кромуюел вече се опияни от властта. Той се пристрасти към нея като към наркотик. Използва Бога и неговата религия, за да оправдава действията си.

— Колко хора още трябва да умрат, преди да бъде спряно?

Адриан поклати глава и закрачи из стаята.

— Отначало смятахме, че английският народ ще види в какъв се е превърнал Кромуел. Вярвахме, че накрая ще го лиши от власт. Но вече твърде много хора загубиха живота си — както англичани, така и ирландци, а той се вманиачава все повече, колкото по-дълго му позволяваме да остане. Ето защо вече подготвяме началото на края му.

Беше се спрял до прозореца. Гледаше навън с гръб към нея и тя не виждаше сериозното му лице.

— Новината за близката му смърт не ме изненадва, Мара. Тя само ми подсказва, че нашите хора са изпълнили мисията си успешно.

— Да нямате предвид атентат?

Адриан нито потвърди, нито отрече, но Мара знаеше отговора.

— Какво ще стане, когато него вече го няма?

— Ще е нужно време, но ако всичко върви по плана, Чарлз II ще се върне от Франция, за да предяви законните си претенции към короната. Разрешението на въпроса не е онова, на което се надявах, но, изглежда, е единственият изход, който ни остава. Сега — добави, като се обърна, потривайки ръце, — колкото и да ми харесва роклята, с която сте облечена, предлагам да отидете и да се преоблечете в дрехи за езда, докато накарам Дейви да оседлае конете. Ще ми покажете ли точно какво сте направили в селото?

Мара мърдаше неспокойно на седлото през цялото време, докато язدهа през селото, нервна като дете пред сърдит родител, готов всеки момент да го накаже за някоя беля. Времето беше чудесно, също като предишния ден. Слънцето грееше в синьото безоблачно небе, птиците пееха радостно в листака на дъбовете, а горските обитатели лудуваха във високата като тръстика трева.

Но тя не забелязваше нищо. През целия път непрекъснато наблюдаваше Адриан с крайчеца на окото си и се опитваше тайно да прецени какво си мисли той. Съвсем не беше сигурна как щеше да реагира, когато види подобренията в селото, в които беше вложила пари.

Лицето на Адриан оставаше безизразно. Той се беше отпуснал на седлото, сякаш това беше ден като другите. След известно време тя дори не се стараше да прикрива тайните погледи, които му хвърляше, а започна да го гледа съвсем открито. Но проклетото муле не й предлагаше нищо, за което да се хване. Нито усмивка. Нито кисела гримаса. Дори не сбърчи за миг гъстите си черни вежди. Нищо.

Пътуването й се стори безкрайно и когато стигнаха до обраслия с диви цветя хълм над кокетното селце, Мара вече беше повече от сигурна, че някой незнайно как беше удължил разстоянието между замъка и едноименното селище. Дори когато пристигнаха до селския кладенец и бяха заобиколени от грейнали и благодарни лица, Адриан не свали непроницаемата маска, която прикриваше чувствата му.

Дори да беше разгневен от видяното, той въобще не го показва и с това даде на Мара искрица надежда. Вървеше до нея, мушнал ръката й под лакътя си, и слушаше обясненията на Джон О'Ханлън, като само от време на време кимаше с глава.

Ако не беше така притеснена за това какво ще си помисли Адриан, Мара щеше да остане много доволна от значителните промени в селото. Няколко от тесните селски къщи бяха прясно варосани, а овесената слама на покривите им беше подменена и блестеше като

златна на слънцето. Жените тананикаха тихо, седнали зад чекръците, където предяха груба вълнена прежда за дрехи, която после щяха да боядисат с корен от брош. Някои жени бяха заети с плетене на рогозки и кошници, а въздухът наоколо кънтеше от смеха на децата, които играеха весело край майките си.

През целия път край тях се чуваше развълнуваният шепот на селяните, които възклицаваха относно промяната у предишната господарка на Кулхейвън, която се беше превърнала в Дамата с огнените коси. Хората го смятаха за чудо, за поличба и предзнаменование, че ще настъпят по-добри дни. Милата стара Садб, която беше предсказала връщането на стария дух — пазител на Кулхейвън, беше разтегнала устни в беззъба усмивка, укорявайки тези, които се бяха присмивали на думите ѝ, оказали се верни за пореден път.

На обед най-сетне приключиха с обиколката и Джон О'Ханлън се върна с тях до центъра на селото, където под клоните на дърветата бяха наредени няколко маси.

— Знаем, че не е обичайно за лорда и неговата съпруга да обядват с техните арендатори, но жените от ранни зори са заети с печене и се надяваме, че ще ни направите компания за малко.

С предложението си за храна селяните показваха, че приемат Адриан за свой господар. Мара се питаше дали той осъзнава символичното значение на обета, защото ако се съгласеше да го сподели с тях, би означавало, че не ги презира, както много от другите английски земевладелци. Хората ги бяха наобиколили и чакаха отговора му при пълна тишина. Дори Мара не смееше да диша.

Накрая Адриан потупа Джон по гърба и се засмя.

— За нас ще бъде голяма чест да седнем да похапнем с вас.

И те се заеха с храната, която включваше традиционното drisheen, сервирано с овесени питки с масло, варени морски охлюви и пай с боровинки. Докато се хранеха, всички семейства се събраха край тях и им дадоха своите подаръци в знак на благодарност за направеното в селото. Адриан получи комплект нови подострени гъши пера за писане, а Мара — торбичка с цвят от липа и пирен, която да си закачи в гардероба, за да ухаят дрехите ѝ на хубаво.

За Мара техните простички дарове бяха много по-ценни от най-хубавото злато и скъпоценности. Тези неща за спомен бяха

измайсторени ръчно от селяните, за да покажат тяхното ново отношение и уважение към господарите на Кулхейвън. Мара все още не беше съвсем сигурна как приема Адриан новостите в селото. Той не говореше много, а само от време на време питаше какво е замислено за тази къща или онази нива, но изобщо не поглеждаше към нея и не ѝ позволяваше да надникне в мислите му.

Когато свършиха с обета, жените от селото се приближиха да покажат колко са напреднали с бродирането на спалното бельо за стаята на тяхната господарка. Ситните бодове рисуваха множество цветя и птици върху финия ирландски лен. Юрганът беше натъпкан с най-мекия гъши пух, а после беше напръскан със смес от уханни билки и цветя.

Когато се върнаха при конете, готови да тръгват обратно към замъка, слънцето вече беше започнало да залязва зад известните планини Килкъни. Адриан плъзна ръка около талията на Мара и я вдигна върху Мюнин. После се сбогуваха с Джон и останалите селяни и поеха по пътя за Кулхейвън.

Адриан все още продължаваше да мълчи и Мара толкова се тревожеше, че ѝ се струваше, че ще полудее. Когато заобикаляха гората по една обрасла пътека, той внезапно дръпна коня си и спря. Без да продума, Адриан слезе от него и тръгна към нея. Тя не можеше повече да издържи на напрежението и изстреля въпроса си тъкмо когато той посягаше към юздата на Мюнин:

— Ще ми кажете ли какво мислите, Адриан?

Той я погледна така, сякаш нямаше представа за какво му говори.

— Какво мисля за кое, мила моя?

Погледът му беше много странен. Той посегна да обхване талията ѝ и почти без усилие големите му ръце я повдигнаха и пуснаха нежно пред него.

— Какво мислите за селото и за подобренията там?

Той се усмихна, взе ръката ѝ и я целуна.

— Мисля, че сте забележителна жена. Мисля, че хората от Кулхейвън са големи късметлии, че вие сте тяхната господарка.

— Значи не сте сърдит?

— Не, не съм. Сторили сте онова, което аз самият трябваше да направя отдавна, пращайки законите на Протектората и на Кромуюел да

вървят по дяволите. А сега предлагам да замълчите и да дойдете с мен, преди да съм ви завлякъл за великолепната коса сред дърветата.

Той я хвана за ръка и тръгна към гората.

— Адриан, къде отиваме? Бих искала да го обсъдим първо. Адриан...

Той обаче не беше настроен да обсъжда каквото и да било. Когато стигнаха до езерото, където за пръв път я беше видял да плува, той пусна ръката ѝ и я завъртя с лице към себе си. Щом Мара видя потъмнелите му от страст очи, сърцето ѝ се разтуптя силно и тя не посмя да помръдне, когато той взе лицето ѝ в шепи и впи устни в нейните.

Мара отпусна глава назад и красивата ѝ шапка с пера падна на тревата. Тя обви с ръце шията му и се притисна в обятията му. Никога досега не се беше чувствала така желана. Усети, че той я вдига на ръце и когато след няколко мига стъпи отново на земята, видя през полупритворените си очи как той започва да сваля ботушите си, а след това да разкопчава и панталоните си. Нямахше нужда да пита какви са намеренията му, защото ѝ бяха ясни и с охота ги приемаше.

— Искам да ви видя гола. Бяхте така красива първия път, когато ви наблюдавах да плувате в това езеро. Искам да ви усетя до себе си във водата и да опитам от вашата сладост. Искам да ви любя точно тук, на тревата, за да мога да креция от удоволствие, когато ви изпълвам със семето си.

Мара потрепери вътрешно от твърдостта, която долови в гласа му.

— Да, милорд.

— Горя от желание да ви обладая, Мара. Искам ви гола под себе си веднага или със сигурност ще умра.

Той вече беше съвсем гол и стоеше пред нея като великолепна статуя. Бавно развърза връзките около шията на сивата ѝ вълнена пелерина и я пусна, без да гледа, на земята. После започна да разкопчава тъмнозеления ѝ жакет. Понеже му се стори, че се справя с копчетата твърде бавно, той с рязко движение разтвори жакета ѝ и те изхвърчаха. Вдигна ризата ѝ нагоре и я изхлузи през ръцете ѝ, като освободи и ширитите, които придържаха полата. Накрая тя остана пред него само по чорапи и ботуши.

Тези последни атрибути бяха свалени преднамерено бавно, като ръцете му се плъзгаха по целите ѝ крака. Мара потрепери, но не от студ. Гореше от желание, което дори свежият въздух не можеше да охлади.

Адриан я вдигна на ръце и като впи устни в нейните, понесе я бавно към езерото. Докосването до студената вода само увеличи възбудата ѝ и тя отметна назад глава, когато устните му се преместиха върху розовото зърно на гърдата ѝ. Беше чувала, че студената вода убивала мъжкото желание, но при Адриан тя като че ли го увеличаваше още повече.

Той внимателно я пусна да стъпи, без да спира да целува клепките и лицето ѝ и да хапе леко меката част на ухото ѝ. Устните му бяха горещи в сравнение с хладната ѝ кожа. Хвана я за ръката и я поведе към покрития с мек мъх бряг, където я положи върху килим от уханни блатни теменужки. Легна до нея преднамерено бавно, като обсипваше със сладки целувки плоския ѝ корем, захапваше леко чувствителната кожа в извивката на талията ѝ и плъзгаше език по гърдите ѝ.

— Затворете очи, Мара, и се оставете на чувствата.

Тя го послуша и застина в очакване, интуитивно предусетила, че смята да ѝ въздейства по особен начин. Тогава почувства нещо, което напомняше нежния допир на меко перо, да се спуска по рамото ѝ и по извивката на гърдата ѝ. Въздъхна смутена и когато го усети да я гъделичка по корема, отвори леко очи да погледне. Адриан държеше едно меко и тънко като на тръстика листо от бяла върба и го търкаше леко о кожата ѝ. Той закръжи с него около зърното ѝ и по цялото ѝ тяло се разнесе приятен гъдел. Тя отново затвори очи и си пое дълбоко въздух. Не ѝ се искаше той да спира.

Неочаквано влажните му и горещи устни замениха мекото докосване на върбовото листо. Това, което правеше с тях, я накара да зарови пръсти в косата му и да извика от сладостна премала. Сякаш времето беше спряло и на земята бяха само те двамата и слънцето, което огряваше преплетените им тела, и бризът, който подухваше леко сред дърветата наоколо.

След малко той с неохота я освободи от прегръдката си.

— Става тъмно. Трябва да се връщаме в Кулхейвън.

Мара изпусна една въздишка на разочарование, когато почувства, че прегръдката му се разхлабва и я връща отново към действителността.

— Бих искала да останем тук завинаги — каза тя, като наблюдаваше как той става и започва да обува панталоните си.

— Сигурно ще започнат да се безпокоят за нас. Мисис Данбъри ще почервенеет като рак, ако ни намери в този вид.

Мара нахлузи през глава долната си риза и се засмя.

— Да, но не и мистър Шипли. Той просто ще ни погледне с безизразната си физиономия и ще се държи, сякаш нищо не е станало. После може учтиво да ни попита дали искаме вино или медовина за вечеря.

Когато и двамата се облякоха, Адриан придърпа Мара към себе си и я целуна за последен път с такава нежност, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

Под последните лъчи на слънцето, което вече се губеше зад хоризонта, те яздеха към Кулхейвън върху Хюджин, а Мюнин ги следваше отзад. Мара седеше странично пред Адриан, отпуснала доволно глава на широкото му рамо. Силните му ръце, които усещаше около себе си, я караха да се чувства по-сигурна от всякога. Мечтаеше всеки ден да е като този, изпълнен със спокойствие и задоволство, понеже смяташе, че едва ли някога е била по-щастлива, отколкото беше сега. Надяваше се, че като се върнат в Кулхейвън, нещата ще продължат постарому, без тревоги от външния свят, които да разрушат новооткритото им блаженство.

Но може би трябваше да не споделя това свое желание.

Щом излязоха от завоя в алеята, която водеше към предното стълбище, Мара видя два коня, вързани за кола там. Преди да стигнат до стълбището и да слязат от коня, Дейви се втурна към тях.

— Милорд, двама неприятни типа са дошли да ви видят. Мистър Шипли им каза, че не знаем кога ще се върнете, но те отвърнаха, че ще почакаат. Сега са във всекидневната.

Адриан хвърли юздата на Дейви и скочи от коня.

— Ще ида да видя за какво са тук.

Той помогна на Мара да слезе от коня и тя го последва във всекидневната.

Вътре, точно както им беше казал Дейви, се бяха настанили двама едри и опасни на вид мъже. Мара разпозна в единия от тях приятеля на Оуън от нощта, когато беше отишла на среща с него в онази селска къща. Другият беше голям като мечка и с чорлавата си черна коса, която почти скриваше дивото изражение на сбръчканото му лице, наистина приличаше на такава.

— Имаме съобщение за теб от Оуън.

Адриан остана прав до вратата.

— И какво е то?

— Той е в затвора в Дъблин Касъл. Исква да дойдеш там.

— А ако не го направя?

— Казва, че притежава информация, която веднага ще те прати в съседната на неговата килия. Ако не дойдеш, ще се погрижи тя да не стои празна.

Адриан стисна челюсти.

— Предай му, че ще бъда там.

Двамата се изправиха и с тежки крачки тръгнаха към вратата.

— Доведи и момето със себе си. Исква да види и него.

Гласът на Адриан се снижи с една октава.

— Момето по една случайност е моя съпруга и освен това графиня и като такава, ще се обръщате към нея с нужното уважение, независимо дали лично или не.

Мъжът изсумтя и се обърна да върви, махайки на мълчаливия си другар да го последва.

След като двамата излязоха и тропотът на техните коне заглъхна в нощта, Адриан й каза:

— Съберете си нещата за едно пътуване до Дъблин, Мара. Ще посетим брат ви.

Пътуването до Дъблин им отне един ден повече от обичайното заради дъжда, който валеше проливно чак докато стигнаха двете кули на Нюгейт на Сейнт Томас — входната улица за града.

Закъснението отчасти се дължеше и на затъването на каретата в калния ров край тесния път близо до Килдар, когато Пъдж не прецени достатъчно добре един завой. Друга причина за къснението беше необходимостта да спират всеки път, щом срещнеха военен отряд на парламентаристите, за да питат за състоянието на протектора Оливър Кромвел.

Последните войници, с които говориха, бяха пехотинци, които изглеждаха гладни и уморени от пътя, а униформите им бяха съвсем прогизнали от дъжда. Водеше ги човек на име полковник Фретъридж, който приличаше на пристанищен плъх с острия си нос и мъничките си очички. Той ги осведоми, че Кромвел е почти на прага на смъртта, но не се страхува от нея и добави, че никой от лекарите в Лондон не може да припише неговото така внезапно влошило се здраве на която и да било позната досега болест.

Като чу това, Адриан се вгълби още повече в себе си, ако това беше възможно, тъй като до този момент почти не беше продумал. Изглежда, мислеше си Мара, припомняйки си онова, което ѝ беше казал, опитът за атентат щеше да има успех. Тя не можеше да прецени дали той беше доволен или не от тази последна новина. Не беше изрекъл повече от пет думи по време на пътуването, а след като чу за влошеното състояние на лорд — протектора, промълви само две.

Мълчанието му обаче даваше възможност на Мара да размисли за това, което я очакваше, когато отиде да види брат си в затвора. Адриан ѝ беше казал, че Оуън сигурно щеше да бъде обесен, защото е един от най-търсените ирландски тори и има повече от петдесет лири награда за главата му — несъмнено дебела кесия, на която сега се радва заловилият го войник.

Нощта тъкмо беше паднала, когато преминаха през осветената с факли порта на града и завиха по вече пустата „Хай Стрийт“. През деня тя беше пъстра и оживена, с жените, които простираха прането си пред прозорците, и уличните търговци, които разпъваха сергии, отрупани с риба, плодове и всички възможни видове хляб, на стъпалата на църквата „Исус Христос“.

Пъдж спря каретата на един тъмен ъгъл, където светлината на свещите, идваща от прозорците на къщата до тях, им позволяваше да прочетат табелката с името на улицата. „Скинърс Роу“. Бяха близо до църквата „Исус Христос“. Недалеч от нея тя беше живяла заедно със Сайма в задната стаичка на едно шивашко ателие, където, въпреки че ѝ липсваше умение, работеше, докато пръстите ѝ станеха безчувствени, а очите ѝ започнеха да гледат като през мъгла.

Собственикът се наричаше мистър Чийпсайд и евтиното му име наистина му прилягаше, защото ѝ плащаше мизерно, а я караше да работи прекомерно. Но всичко това приключи в деня, когато го беше праснала по главата с малкото и неудобно дървено столче, на което седеше, защото се беше опитал за пореден път да мушне ръката си в пазвата ѝ.

Уволниха я още същия ден и след като си взе дължимите пари — всичко три шилинга — и оскъдното имущество от претъпканата мансарда, където нощуваха, двете със Сайма отидоха в дома на капитан Грийн, един от английските офицери, изпратени в Дъблин. Там работеха в кухнята, помагаха при готвенето и сервирането по време на безкрайната поредица от тържества, на които мисис Грийн беше домакиня. Загубиха тази втора от поредицата длъжности, с които се бяха захващали, когато Сайма, ударена от мисис Грийн, задето е изпуснала салфетка на пода, беше сложила тайно една от своите отвари в овнешката яхния и всички, които бяха яли от нея, получиха отвратителни обриви със сърбеж.

Точно по време на работата ѝ в дома на семейство Грийн Оуън беше дошъл при нея за пръв път и ѝ беше казал за Адриан, лорд Сейнт Обин, който беше новият собственик на замъка Кулхейвън. От него научи и за Арабела, както и за плановете да бъде венчана за Адриан. В този дом тя за пръв път започна да обмисля плана си за връщане. Адриан взе ръката ѝ.

— Мара, сложете си качулката. Ще отседнем в дома на мой колега и нито един от двамата ни не може да си позволи да бъде разпознат.

Мара го послуша, без да задава въпроси, и го последва през вратата на къщата, до която бяха спрели. Стаята, в която влязоха, беше тъмна, но разчиташе на него да я води. Изглежда, беше отсядал тук много пъти, защото познаваше много добре разположението на стаите. Минаха през още две врати и изкачиха няколко стъпала, докато найсетне спряха. Мара не виждаше нищо и стискаше края на палтото му. Знаеше, че ако я остави тук, никога няма да може да намери изхода.

Чу се някакъв звук като при търкане на дърво в дърво и Адриан изчезна. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, но тя не смееше да го извика, за да не ги разкрият. Тогавя усети големите му ръце на кръста си. Те я повдигнаха нагоре, а Адриан ѝ прошепна някъде отдолу:

— Хванете се за ръбовете и се вдигнете горе.

Мара разпери пръсти и откри страните на нещо като малък отвор над главата си. Тя стисна ръбовете му и с помощта на Адриан, който я буташе отдолу, успя да се измъкне горе и да седне на ръба на отвора.

— Отдръпнете се малко, за да мога да се кача след вас. Мара се изтегли назад, но се зачуди как Адриан щеше да промъкне голямото си тяло през такова малко пространство. Изведнъж спря, когато гърбът ѝ опря до нещо твърдо и студено. Беше тъмно и тя замръзна на мястото си, слушвайки се за Адриан. Той успя да се качи зад нея безшумно, като добре трениран войник. После се чу глухо тупване, последвано от цветисто проклетие. Накрая дойде звукът от отваряне и затваряне на някакво чекмедже.

Миг след това Адриан запали свещ и стаята леко се освети.

— Готово. Знаем, че не е така уютно като в странноприемницата на Брук надолу по улицата, но леглото няма да е въшливо, чаршафите ще миришат на чисто и няма да се притеснявате от никакви пияници, които могат да разбият вратата и да ви изнасят посред нощ.

Мара кимна и се усмихна.

Бяха в мансардата на малката къща и таванът беше толкова нисък, че Адриан трябваше да навежда главата си. Като го гледаше как разтрива слепоочието си, Мара предположи, че именно това е било причина за проклятието му. В стаичката имаше малко легло. Върху

шкафчето до него беше сложена свещта, а също леген и кана. Адриан стоеше до шкафчето и наливаше вода в легена.

— Искате ли да се измиете след това дълго пътуване?

Мара кимна и се приближи към легена да плисне малко вода на лицето си. Беше леденостудена, но беше приятна и изми мръсотията от пътуването в каретата.

— Сега трябва да ви оставя за малко — каза Адриан. — Вие ще останете тук. Ще затворя капандурата след себе си, а после искам да преместите шкафчето върху нея, за да не може никой да се качи. Изглежда тежко, но това е само привидно и ще можете да го избутате.

— Няма ли да е по-добре да дойда с вас?

— Не. Трябва да отида на няколко места, две, от които не са подходящи за дама. Не исках да ви го казвам по-рано, защото знаех, че ще се опитате да ми попречите да дойда, но това повикване от страна на брат ви може да се окаже капан, поставен, за да ме заловят. Ако Оуън вече е казал на властите за ролята ми като шпионин през последните няколко години, това може да бъде лесен и удобен за тях начин да ме хванат, без да се налага да идват до Кулхейвън. Няма да разбере, докато не отида в затвора утре.

— Не искам да ходите там, Адриан.

Той се усмихна и я закачи леко с пръст под брадичката.

— Трябва да вървя. Брат ви не ми оставя голям избор. Може като нищо да провали шансовете ни да върнем престолонаследника на трона. — Той се обърна и посочи нещо в другия край на стаята. — В кошницата до огнището има подпалки. Запалете малък огън и се мушнете в леглото. Нощите тук понякога са доста хладни. Ще се върна колкото е възможно по-бързо.

Мара с неохота го наблюдаваше как тръгва, но мълчеше, защото знаеше, че няма да се вслуша в молбите ѝ. След като той изчезна през капандурата и тя премести капака на мястото му, бутна шкафчето върху него, както Адриан я беше помолил да направи. Обърна се и огледа празната стая. Усети над себе си някакво студено течение. Реши да последва съвета на Адриан и да запали огън. Веднага щом успя да получи малък пламък, тя започна да крачи из стаята, но после спря, защото реши, че някой отдолу можеше да я чуе. Седна на леглото и се втренчи в трепкащите пламъци в огнището. Очите ѝ скоро натезаха за сън. Пътуването беше доста продължително и понеже каретата

друсаше много, Мара не беше успяла да поспи достатъчно през последните няколко дни. Не знаеше кога ще се върне Адриан, затова реши да се предаде на умората и легна на леглото да го чака.

Не знаеше колко време беше минало, когато се събуди от леко почукване. Отвори очи и понеже огънят почти беше изгаснал, не можа да се ориентира веднага къде се намира. Стана от леглото и тръгна към капака на пода.

— Мара, будна ли сте? Преместете шкафчето обратно, за да мога да се кача горе.

Тя отмести шкафчето от капака.

— Донесох малко храна. Не е много, но ще ни стигне до сутринта. — Той ѝ подаде някаква торба. — Има вино. Дори успях да намеря и нещо сладко за вас.

Вероятно като я погледна, Адриан видя как цялото ѝ тяло трепери от страх и затова повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Не се тревожете, любов моя. Всичко ще бъде наред.

Мара кимна. Искаше ѝ се да му вярва. Отвори торбата и извади нещата от нея.

След като изядоха мекия препечен хляб и сиренето, които беше донесъл, прокарвайки хапките с обилно количество тръпчиво вино, Адриан я придърпа към себе си върху тясното легло. Обгърна я с ръце и сгушена в него, Мара веднага забрави за нощния хлад.

Само да можеше да повярва, че всичко ще бъде наред. Ако беше така, ако заплахата наистина беше съвсем нищожна, защо тогава взимаше такива предпазни мерки?

Тя не беше глупава и не се залъгваше така лесно. Знаеше, че за него е опасно да бъде в Дъблин. Знаеше също, че той се тревожеше да не би неговата дейност да е била разкрита. И всичко това беше заради нея. Тя го беше докарала до тази безизходица, като отказа да го послуша, когато ѝ нареди да не предупреждава семейство Конъли. Всичко, което беше направила още от първия ден, когато го срещна, го беше изложило на риск. Беше позволила на стремежа си към Кулхейвън да ръководи всяка нейна мисъл и действие и беше поставила мъжа, когото обичаше, в смъртна опасност. Знаеше, че ако му се случеше нещо, никога нямаше да може да си го прости.

Ако я беше предал, когато разбра истинската ѝ самоличност, нямаше да има неприятности сега. Мара си спомни, че немного

отдавна за нея нямаше нищо по-важно на света от това да си върне Кулхейвън. Сега разбираше, че има много по-важни неща от нейното отмъщение. А най-важното от всички лежеше до нея.

Каза мислено една молитва, отказвайки се пред Бога от Кулхейвън и всичко останало заради безопасността на Адриан.

На другата сутрин Адриан стана преди зазоряване и я събуди, когато се опита да я прескочи и да слезе от малкото легло.

— По дяволите! — измърмори той, когато видя, че тя се беше събудила. — Не исках да ви будя. Това проклето легло не става и за джудже, да не говорим за двама души.

Мара мигаше сънливо и се прозяваше.

— Няма нищо, Адриан. И без това исках да станем заедно.

Той се изправи пред легена. Дъхът му спря, когато студената вода докосна лицето му.

— Мили боже, ако това не може да събуди мъртвец, тогава не знам кое би могло. — Обърна се към нея и тя с възхищение спря погледа си върху широките му мускулести гърди. Мара искаше да се сгуши в него и да не се отделя от топлото му тяло през целия ден и през цялата нощ, но знаеше, че не може да го направи. Затова побърза да се измие и да подсуши лицето си.

Когато се обърна, видя, че Адриан беше напълно облечен и обува ботушите си.

— Ще ида да видя Оуън тази сутрин.

Мара кимна. Вече беше запозната с неговия план.

— Почакайте ме само за момент да се облека и да дойда с вас.

— Не.

Мара се обърна и го изгледа.

— Отивам сам, Мара.

— Но Оуън е казал, че иска да види и мен.

— Ще ви дам възможност да отидете, след като се уверя, че няма опасност за вас. Няма никакъв смисъл и двамата да бъдем заловени и оковани във вериги.

„Но ако ви заловят, аз искам да бъда до вас“ — помисли си тя.

— Как ще разбера дали е безопасно да отида?

— Ще дойда да ви взема. Ако не се върна до обяд, трябва да смятате, че съм арестуван. — Той извади парче пергамент от

вътрешния си джоб. — Ето. Вземете това писмо. То удостоверява, че можете да се качите на кораба „Уейфеърър“ за Англия.

— Това беше корабът, на който дойде Арабела.

— Да. Неговият капитан е мой колега. Името му е Уилям Макдъф и щом получи това писмо от хубавата ви ръчица, ще отплавате с него до един град в Дорсет на име Уеймаут. Там трябва да намерите мъж на име Чансъри. Той е едър и грубоват, но напълно безопасен за дами и най-често човек може да го намери, седнал на малка маса в таверната „Пухкавата свиня“. Той ще ви вземе и ще ви заведе до малко селце на име Чатли, където се намира потомственото имение на моето семейство — Росингам. Не съм записал нищо от това, защото знам, че с вашата забележителна памет ще запомните всяка дума. От вас щеше да излезе чудесен шпионин, Мара, но аз се отплеснах. Хестерия, сестрата на майка ми — можете да я наричате лелче като всички останали, — ще бъде в Росингам. Тя ще се погрижи за вашата безопасност. Вие сте графиня Сейнт Обин напълно законно и тъй като няма други живи роднини, които да претендират за титлата, вероятно ще бъдете последната графиня Сейнт Обин. Родът ни е бил обречен от самото начало. Никога не е бил особено продуктивен откъм наследници. Надявах се аз да променя нещата, да внеса известна порядъчност, но както изглежда, това няма да стане. И така родословието ще завърши с мен — единственото и последно законно копеле.

Когато привърши мрачния си монолог, по страните на Мара се стичаха сълзи. Въпреки всичко, което му беше сторила, въпреки цялата опасност, на която го беше изложила, той се беше погрижил за нейната безопасност и бъдещето ѝ. И без да знае със сигурност дали е заченала неговото дете.

— Вие не сте копеле — каза тя. Мислеше си, че не го заслужава.

Адриан обхвана лицето ѝ в шепите си и се усмихна.

— Не плачете, любов моя. Няма да приема никакво съжаление от вас. Възхищавам ви се повече, отколкото на много мъже, защото през целия си живот не съм срещал по-смела и находчива жена. Ако така ми е писано, ще умра щастлив, че съм обичал най-красивата червенокоса горска нимфа в цяла Ирландия.

И той я целуна дълго и страстно, оставяйки я без дъх, когато най-сетне се отдръпна от нея.

— Сега трябва да тръгвам. И помнете — щом удари дванайсет, отивате направо на „Уейфеърър“ при капитан Макдъф и се отправяте за бреговете на Англия.

Той за секунди се шумugna през отвора и я остави да се задушaва от риданията, които се надигаха в нея и стягаха гърдите ѝ.

Адриан гледаше право пред себе си с безизразно лице, за да не буди никакво подозрение. Войникът от охраната на входа на затвора в Дъблин Касъл хвърли бегъл поглед на пропуска му. Адриан веднага разбра, че този доста охранен мъж не се досеща, че документът в ръцете му е фалшив. Беше очевидно, че не е проумял и дума от написаното на листа пред него. Беше го прочел твърде набързо и без да стигат до края на всеки ред, очите му се бяха насочили към подписа и печата, след което беше върнал листа на Адриан.

Написан върху най-висококачествен пергамент, документът изглеждаше съвсем официален — особено с печата на самия лорд — протектор Кромвел, който всъщност беше печат, фалшифициран от колегите му — или поне достатъчно внушителен за пазача, за да позволи на този мъж достъп до затворниците.

— В това тук ни съ казва кой от затворниците искаш. Кого си дошъл да видиш?

— Тук съм, за да се срещна с ирландския патриот на име Оуън Диспенсър.

— А, тоз шъ гу бесът рано заран. По целия град са налепили афиши за туй събитие. Имъше нъграда за главата му, педесе лири, ей. То й срамно да се хабят толкоз пари за един мъртвец, ама искат него да бъде за назидание, да дойде голяма тълпа да го зяпа как се люлее на вятъра. — Сополите на пазача потекоха и той ги обърса в мръсния маншет на ръкава си, подсмърчайки силно. — Дяволски студ е тук долу, в търбуха на замъка, дъ знайш. Носът ми тече като оназ проклета река Темзъ в Лондън.

Той поведе Адриан надолу по тясно и влажно стълбище. Отминаха килии, в които имаше други затворници, и продължиха до дъното на тъмен и нисък коридор, където спряха пред малка дървена врата. Като гледаше как един жълт плъх се разхожда по стената над него, Адриан се зарадва, че беше проявил предвидливост и беше отказал на Мара да посети това мръсно място. Връзката с ключове на

пазача се раздрънка, когато той я извади от джоба си и започна да търси онзи, който беше за килията на Оуън.

— Просто викни, щом поискаш да си одиш, за дъ дойдъ да ти утвора вратата. Ако тоя ти създава грижи, цапни го пу главата с туй.

Той връчи на Адриан грубо издялана дървена тояга, чийто край беше изцапан с тъмна засъхнала кръв. По него бяха залепнали и няколко косъма от главата на последния нещастник, който беше влизал в съприкосновение с тоягата. Пазачът се обърна да върви, но остави фенера си да виси на дръжката на вратата.

— Аз шъ бъда ей тук, отгоре.

Вратата след него се затвори и Адриан проследи през малкото преградено с решетки прозорче фигурата на пазача, който отново си обърса носа в ръкава и отпи от скритото във вътрешния му джоб плоско шишенце.

Адриан се обърна към средата на килията и се опита да намери Оуън в тъмнината.

— Е, виждам, че си получил съобщението ми — чу се дрезгав глас, идващ от дясната му страна.

Той вдигна фенера от дръжката на вратата и се приближи към източника на гласа. Оуън седеше на каменния под върху купчина слама, която вонеше на урина. От едната страна на лицето си имаше голяма синина, а в ъгълчето на устната му се виждаше засъхнала кръв. Долната му устна беше отекла, явно от силен удар. Той я облиза и слюнката му заблестя на светлината от фенера. Адриан остана на мястото си.

— Да, очевидно съм получил съобщението ти. Иначе защо ще съм тук, в тази воняща дупка?

Оуън се изправи и киселата миризма на урина стана двойно по-силна.

— О, мисля, че вече сам знаеш отговора.

Не мога да те освободя от затвора, Оуън. Вече нямам никаква власт тук.

— Е, аз смятам, че можеш и че ще го направиш, освен ако не искаш да отговаряш по някои доста сериозни обвинения.

Адриан вдигна въпросително вежда.

— Не си ли чул? Кромуел е мъртъв. Новината още не е стигнала ирландска земя, но това е само въпрос на време. Така че каквото и да

издадеш относно моята дейност, то ще бъде поставено под съмнение.

Оуън се ухили самонадеяно.

— Кой е споменал, че ще те обвинявам пред Кромуюел? Аз не съм глупак, Сейнт Обин. Никой няма да повярва на един ирландски патриот, когото ще бесят, ако трябва да прави избор между него и един от най-доверените хора на Протектората. Говорех за съвсем друг човек.

Изречението на Адриан не трепна.

— Кой?

— Как е сестричката ми напоследък?

— Какво общо има Мара с това? Тя по никакъв начин не е замесена в твоето залавяне.

Оуън чистеше зъба си с мръсния си нокът.

— Замесена е, но не по начина, който ти си мислиш. Знаеш ли, преди да отнемат Кулхейвън от нашето семейство, в годините, когато животът беше хубав и безгрижен, Мара беше сгодена за един младеж от съседното имение.

— Защо би трябвало това да ме интересува сега? Тя е омъжена за мен и бих добавил, че изглежда напълно щастлива.

— Името на мъжа, на когото беше обещана, беше Лайъм Шонеси.

Цялото тяло на Адриан се стегна. Оуън се ухили.

— Виждам, че вече се радвам на цялото ти внимание. Спомняш си Лайъм Шонеси, нали, Сейнт Обин? Деляхме една килия, когато бях в зандана преди. Освен това беше убит тук. Животът му беше отнет от един прекалено ревнив английски войник, който го завари в прегръдките на някаква английска курва. — Той замълча. — Питам се какво ли би си помислила скъпата Мара, ако знаеше, че мъжът, за когото е омъжена, е отговорен за смъртта на мъжа, за когото е смятала да се омъжва?

Мара отново започна да брой ударите на камбаната, които се носеха от камбанарията на църквата „Исус Христос“ и отекваха между покривите на къщите. На всеки час след заминаването на Адриан напрегнато ги беше следила, но този път спря, отказвайки да приеме ужасната прокоба на дванайсетия удар.

Беше ѝ казал, че ако не се върне до обяд, тя трябва да вземе дилижанса до Рингсенд, където корабът „Уейфеърър“ беше пуснал котва, и да се отправих него за Англия.

Адриан не можеше да бъде заловен. Отказваше да приеме такава мисъл. Затова реши да почака още малко и да му даде възможност да се върне при нея.

Когато камбаните отново удариха, отбелязвайки изтичането на още един час, Мара продължаваше да смята, че не е възможно Адриан да е заловен. Не можеше да повярва, че Оуън е бил толкова низък и го е издал. Не, просто нещата се бяха проточили повече, отколкото беше очаквал. Щеше да го почака още един час. Само още един, а след това вече щеше да спази указанията му. Той сигурно всеки момент щеше да дойде и да почука на капака за мансардата и щеше да ѝ каже, че всичко е наред.

Тя погледна капандурата за мансардата. Искаше ѝ се да слезе долу и да погледне през някой прозорец, да разбере какво става извън тези стени. До нея достигаха обичайните градски шумове и засилваха още повече напрежението ѝ. Струваше ѝ се, че ще полудее от това чакане, от неизвестността около състоянието на Адриан в затвора.

Нищо страшно няма, казваше си тя. Той беше твърде умен и предпазлив, за да позволи да го хванат в капан — капан, поставен от собствения ѝ брат. Оуън най-вероятно се опитваше да убеди Адриан да му помогне да излезе от затвора, като че ли това изобщо беше възможно.

И тогава чу нещо, някакъв звук, който идваше отдолу. Веднага спря да крачи из стаята — единственото, което беше правила през последните няколко часа — и се ослуша. Беше леко почукване по капандурата.

— Мара, аз съм, всичко е наред. Можете да отворите сега.

Тя почти подскочи от радост, като чу гласа му. Втурна се напред и избута настрани шкафчето, без да се съобразява с шума, който можеше да вдигне. После дръпна капака и му отвори да се качи при нея.

— О, Адриан! — въздъхна след минута, заровила лице в гърдите му. — Знаех, че ако почакам още мъничко, вие ще дойдете. Знаех, че всичко ще бъде наред.

— Да, но трябва да напускаме къщата веднага. Съберете нещата си. Докато мръкне, трябва да сме излезли от града.

— Ами Оуън? Нали искаше да види и мен?

Адриан започна да прибира доказателствата за тяхното пребиваване там в една торба. Мара забеляза, че той избягваше да срещне погледа ѝ.

— Съжалявам, но трябва да ви кажа, че няма да можете да го видите, Мара.

— Какво има, Адриан? Какво се е случило?

Тогава той се обърна. На светлината на свещта очите му бяха съвсем потъмнели.

— Съжалявам, Мара. Не мога да направя нищо. Ще бесят Оуън утре сутринта.

Дъхът ѝ секна. Знаеше, че брат ѝ беше извършил безброй престъпления и я беше изнудил да му събира информация от Адриан. Знаеше също, че не беше от онези братя, които биха обявили открито връзката си с нея и биха защитили честта ѝ, но все пак си оставаше неин брат.

— Нищо ли не можете да направите за него?

— Съжалявам. Кромуюел е мъртъв и всичко живо е грабнало оръжие. Слуховете за атентат започват да стават все по приемливи, тъй като причината за смъртта му е неизвестна, затова правителството търси начин да спласи онези, които като вашия брат работят против Протектората. Не ги интересува върху кого ще стоварят отговорността, стига да знаят, че е враг на Протектората. Брат ви се превърна в една от изкупителните жертви. Случи се така, че се оказа на неподходящо място в неподходящо време.

— Защо искаше да ви види?

Адриан отместа поглед.

— Опита се да ме подкупи, за да уредя бягството му, макар да съм сигурен, че не се надяваше на някакъв успех. Не знаеше за смъртта на Кромуюел. Също както и повечето хора. Тези от обкръжението му сега се мъчат да намерят нов водач и достоверно обяснение на смъртта му, което да предложат на народа. Оуън чудесно разбира, че не бих могъл да направя нищо за него.

Очите на Мара се просълзиха, когато си спомни онзи Оуън, с когото беше отрасла, Оуън, какъвто беше, преди да избухне войната в

Ирландия.

— Не мога дори да се сбогувам с него.

Адриан я прегърна и погали косите ѝ.

— Съжалявам, любов моя. Знам, че въпреки всичко, което е сторил, вие все още изпитвате чувства към него. За вас той е вашето семейство, единственото, което ви е останало. Искаше ми се да можем да направя нещо, но повярвайте ми, когато ви казвам, че съм безсилен. Трябва да се връщаме възможно най-бързо в Кулхейвън, за да си стегна багажа. Сега, когато в правителството на Англия цари такъв хаос, се налага да отида в Лондон веднага, за да работя за връщането на престолонаследника на трона. Сега е моментът — да се използва всеобщото объркване там. Това може би е най-добрият ни шанс да върнем Чарлз II на английска земя. Не мога да ви кажа колко време ще отсъствам. Може да е доста, вероятно месеци. Толкова, колкото му беше нужно, за да се отърси от чувството си за вина, че е убил годеника ѝ и че съзнателно го е крил от нея. Ако изобщо някога можеше да си го прости.

Мара се отдръпна от обятията му.

— Адриан, искам да дойда с вас.

— Това не е мъдро решение, Мара. Мисля, че е най-добре за вас да останете в Кулхейвън. Той е вашият дом. И винаги е бил такъв. Сега съвсем законно и по право ви принадлежи. Върнахте си го обратно, както желяхте.

— Но аз не го искам без вас.

Адриан остана непреклонен.

— Това е единственият начин, Мара. Ще видите, че като се заемете с ръководенето на имението, ще имате твърде много работа и ще сте прекалено заета, за да забелязвате, че ме няма. Знам, че можете да превърнете Кулхейвън в разкошното имение, което някога е било. Всъщност разчитам на вас да го направите. Хайде да носим тези неща в каретата и да тръгваме.

Защо беше толкова категоричен, така твърд? Беше се обърнал и беше тръгнал към капандурата, оставяйки Мара след себе си. Тя осъзна, че има нещо друго, нещо, което крие от нея.

Някакви особени нотки в гласа му подсказваха на Мара, че ако Адриан замине за Англия, повече никога няма да се върне.

Хрисимите граждани на Дъблин бяха буквално слисани на другия ден, когато по време на така шумно разгласената публична екзекуция на един ирландски конфедерат осъденият успя да избяга. Сред тълпата по пътя, по който го отвеждаха към бесилото, беше избухнал бунт и му беше дал така желаната възможност.

Околността около града беше щателно претърсвана в продължение на часове и всеки кабриолет или карета, които излизаха през шестте порти на града, бяха спирани за проверка.

Тези усилия обаче бяха напразни, защото три дни по-късно властите намериха на песъчливия бряг близо до Рингсенд, до едно селище на име Семън Пуул в долното течение на река Лифи, малката лодка, която го беше откарала на безопасно място.

Когато две нощи по-късно те пристигнаха в Кулхейвън, имаше пълнолуние и бялата луна се беше оцъклила в беззвездното небе Мара беше сигурна, че Адриан крие нещо от нея. Тя имаше смътно предчувствие за това още в Дъблин, когато той се беше върнал от посещението си при Оуън в затвора, но сега, след като бяха прекарали в мълчание часовете на своето усамотение в каретата по време на пътуването, Мара беше съвсем уверена, че наистина е така.

Беше почти полунощ, когато каретата се изкачи по пътя и спря на извитата като полумесец алея пред замъка, но всички веднага бяха вдигнати на крак от вечно бдящия Шипли, който беше наблюдавал кога ще се върнат.

— Милорд, много се радваме да ви видим отново у дома — каза Шипли със запален фенер в ръка, който беше взел, за да осветява предното стълбище. В тъмнината то можеше да се окаже доста опасно. — Чухме от един минаващ калайджия слуховете за смъртта на протектора. Вярно ли е, милорд? Кромуюел наистина ли е мъртъв?

— Да, така е, Шипли. И точно по тази причина утре сутринта заминавам за Англия. Нейно благородие няма да пътува с мен. Ако има нещо, което трябва да прегледам лично, донеси ми го сега, иначе лейди

Сейнт Обин ще трябва да решава проблема в мое отсъствие. Оставям я да ръководи всичко, докато ме няма.

Той зави по коридора и се запъти към кабинета си.

— Има някои книжа, които трябва да прегледам, преди да отпътувам. Не е нужно да оставате до късно заради мен.

Мара не беше сигурна дали последното изречение се отнасяше до нея или до насъбралите се хора от домакинството, които бяха дошли да ги посрещнат. Не ѝ беше дадена възможност да попита, тъй като Адриан изчезна в кабинета си и вече беше затворил вратата след себе си.

През следващите няколко часа той се опита да сложи сметките на Кулхейвън в някакъв ред. В счетоводните книги цареше пълен хаос и Адриан лично видя до какви размери бяха достигнали кражбите на Хоръс Кроу. Той написа едно указание, в което даваше пълно право на Мара да действа от негово име, а освен това обясняваше как може чрез леля му да се свърже с него в семейното им имение Росингам.

Накрая седна да напише писмото, което съчиняваше мислено по време на безкрайно дългото им пътуване по обратния път от Дъблин.

Беше решил, почти веднага след като напусна въшлясалата килия на Оуън в търбуха на тъмницата под древните стени на Дъблин Касъл, че ще каже на Мара истината. Щеше да ѝ признае, че той е бил отговорен за убийството на нейния годеник Лайъм Шонеси, когато преди години е бил на служба в Дъблин. Не беше принуден да го прави, защото не се страхуваше, че Оуън може да ѝ го каже лично. Как би могъл, когато сега висеше на бесилката извън града за назидание на гражданите на Дъблин.

Трябваше да ѝ каже, защото не можеше съвсем съзнателно да крие това от нея. Дължеше ѝ го и нямаше намерение да я напусне, без да ѝ разкрие истината, знаейки, че никога няма да се върне отново.

Освен това трябваше да ѝ каже, защото я обичаше.

Адриан се страхуваше дали би понесъл да гледа болката, изписана по лицето ѝ, когато Мара разбере, че той беше убиецът на любимия ѝ.

Накрая беше сметнал, че е най-добре да ѝ остави писмо, което тя да намери след неговото заминаване за Лондон. В него щеше да ѝ обясни подробно всичко и тя щеше да разбере какво бе неговото

разказание за стореното. Така нямаше да се налага да срещне красивите ѝ, но изпълнени вече с омраза сиво — зелени очи.

След половин час листът пред него все още стоеше празен.

Тихо почукване на вратата го откъсна от тревожните му мисли. Той погледна към резбования стенен часовник. Беше три часът сутринта.

— Да?

Вратата бавно се отвори и Мара влезе вътре. Косата и беше пусната свободно по раменете, а тя беше облечена в бяла копринена нощница с дантела по яката. Изглеждаше така непорочна, така дяволски красива. И толкова уязвима.

Тя спря боса върху дебелия килим, точно пред писалището му.

— Адриан, направила ли съм нещо, от което да сте недоволен?

— Мили боже, не, Мара. Кое ви кара да мислите така? Тя погледна краката си.

— Не можах да се сетя за друга причина да тръгвате за Англия без мен. Казвате ми, че ще отсъствате само за малко, но аз усещам, не, зная със сигурност, че не казвате истината. Предчувствам, че ще останете дълго време, а може би изобщо няма да се върнете, но това, което не разбирам, е защо? Трябва да има причина, за да не искате да бъдете с мен. Помислих си, че вероятно е, защото ви измавих, като се представих за Арабела, но после се сетих, че всъщност ми бяхте простили за това. Какво има, Адриан? Да не е, защото уволних Хоръс Кроу? Или защото използвах парите, които той върна, за да помогна на селяните? А може би защото помогнах на семейство Конъли да избяга, въпреки вашата забрана? Моля ви, кажете ми истината. Не мога повече да издържам на тази неизвестност. Защо искате да ме напуснете?

Адриан стана и заобиколи бюрото. Притегли я към себе си и я прегърна силно. Главата ѝ се опря под брадичката му.

Беше открил, че му харесва така — тя да оброне глава на гърдите му, а нежното ухание на цветя от лъскавата ѝ червена коса да изпълва сетивата му.

Тогава разбра, че трябваше да ѝ каже, точно в този момент в кабинета му, докато тя стоеше пред него в своята моминска нощница, по детски невинна, но с тяло на жена. Мара заслужаваше да знае какво беше направил. Заслужаваше да го чуе лично от него.

Адриан я пусна неохотно и се отдръпна от нея.

— Мара, моля ви, седнете.

Тя го послуша, без да пита защо, просто седна в едно от меките кресла пред камината и скръсти ръце в скута си. Гледаше го и го чакаше да започне. Той седна срещу нея и се облакът върху бедрата си. Беше навел глава и не смееше да я погледне, защото знаеше, че щеше да ѝ причини болка. Напразно търсеше думите, с които да започне. Те щяха да разбият сърцето ѝ.

— Мара, спомняте ли си първия път, когато дойдохте в Кулхейвън?

Тя се приведе леко напред и подпря брадичка на ръката си.

— Имате предвид като Арабела?

— Да, онази първа нощ, когато се срещнахме точно в тази стая.

— Да.

Адриан вдигна глава и я погледна.

— Тогава ме попитахте за моята служба като войник в Дъблин и аз ви дадох някакъв неопределен отговор и бързо смених темата. — Той спря и си пое дълбоко въздух. — Направих го, защото се надявах да забравя този период от живота си. Исках да го изтрия от паметта си. Разбирате ли, това беше много мрачно време.

Мара кимна. Гледаше го прехласнато, но мълчаливо.

— Когато бях в Дъблин, служех в затвора на Дъблин Касъл. Бях началник на охраната на затворниците там.

— Искате да кажете, че това е мястото, където беше Оуън, когато отидохте да го видите онзи ден?

— Да. Но, Мара, това не беше първото му пребиваване там. И преди беше лежал в този затвор. Срещнах Оуън и установихме отношения още когато бях на служба там. А по онова време срещнах едно момиче, което смятах за съвсем непорочна и безхитроствна девойка. Дори си мислех, че съм влюбен в нея. — Той спря. Търсеше думи, за да ѝ обясни онова, което предстоеше да чуе. — Беше дъщеря на полковника, който отговаряше за затвора. Живееше в Дъблин Касъл, а там нямаше много жени. Привличаше доста мъжки погледи, защото беше много красива. Започнах да я ухажвам. Веднъж тя дойде при мен и ми каза, че един от затворниците си позволявал волности, когато била излязла на разходка. Накара ме да повярвам, че се страхува от този мъж. Една нощ, когато отидох да проверя затворниците, я намерих в неговата килия — Адриан я изгледа изпод вежди, — в

леглото му. Побеснях от ярост. Дори не спрях да помисля защо беше в килията на този мъж и как беше попаднала там. Действах импулсивно, защото смятах, че затворникът е постъпил насилнически. Тя самата побърза да ми каже нещо такова и когато онзи посегна към пистолета ми, аз стрелях и го убих. По-късно разбрах, че това момиче, тази уж непорочна девойка, в чиито измамни мрежи бях оплетен, вече седмици наред се беше срещала тайно със затворника.

Мара се наведе напред и хвана ръката му.

— О, Адриан, толкова съжалявам.

— Почакайте. Има още. Не бях наказан за убийството му, защото той се беше опитал да ме обезоръжи. Това, в допълнение на факта, че беше ирландски патриот, оправда смъртта му в очите на Протектората. Но не и в моите. Никога преди, през целия си живот, не бях действал така необмислено. Тогава напуснах службата си в Дъблин, подадох оставка и дойдох в Кулхейвън. Вече работех за връщането на Чарлз II на трона. Започнах да търся връзки с Кромуел, да върша всичко необходимо, за да стана един от малкото доверени нему хора. Бракът с Арабела беше само едно от нещата, които направих, за да спечеля доверието и одобрението му.

— Но, Адриан, вие нямате никаква вина. Смятали сте, че онзи затворник е насилнил момичето. Не сте имали възможност да предположите друго. Той е могъл да вземе пистолета ви и да ви убие. Направили сте само онова, което е било наложително, за да се защитите.

— Благодаря ви за разбирането, което проявявате. Опитвах се да загърбя този инцидент, но вашият брат току-що ми го припомни. Разбирате ли, причината да ме извика в Дъблин беше да се опита да ме подкупи, за да го освободя. Заплаши ме, че ще ме издаде, че ще разкаже как съм убил този затворник.

— Но вие сте били оправдан навремето. На кого би могъл да ви издаде?

Адриан я погледна в очите.

— Можеше да ме издаде пред вас.

Мара поклати объркано глава.

— Пред мен? Защо ще смята, че убийството на онзи затворник ме интересува?

— Защото, Мара, името на човека, когото убих, беше Лайъм Шонеси.

Мара притихна. Силната изненада от неговото признание беше изписана на лицето ѝ. Тя не каза нищо, само продължи да го гледа със скръстени в скута ръце. Адриан не издържа и наруши тягостното мълчание:

— Ако можех по някакъв начин да освободя Оуън от затвора, сигурно бих го направил. Готов бях на всичко, което евентуално би запазило в тайна от вас истината, че съм отговорен за смъртта на вашия годеник. Но нямаше как да помогна на брат ви. Веднъж вече беше бягал от същия затвор, затова този път щяха да бъдат двойно по-предпазливи с него. Оуън дирижираше това фиаско от самото начало. Той ми каза, че е знаел, че чичо е оставил Кулхейвън на мен и е уредил нещата вие да се върнете тук като Арабела. Използва и двамата ни, за да получава желаната информация. И накрая, когато го заловиха, реши да изиграе последния си коз и заплаши да ви каже, че аз съм убил Лайъм. Не мога да го отрека. Това наистина се случи и ако можех да променя нещо, щях да го направя. Разбирам, че от омраза няма да можете дори да ме гледате, затова тръгвам за Англия. Все още сме женени, така че можете да живеете в Кулхейвън и без мен.

Тогавата той извади един сгънат и запечатан пергаментов лист.

— С това писмо Кулхейвън става изцяло ваша собственост. Можете да го наречете сватбен подарък. В случай че умра, той ще бъде ваш и единствено ваш. Никакъв далечен роднина, който по някаква случайност може да наследи графската титла, няма да може да претендира за него, защото имението не е наследено. Беше ми дадено от чичо ми, а сега аз ви го връщам. Вие сте пълноправният му собственик. Вие рискувахте живота си в ролята на Арабела, за да се опитате да си го върнете. Сега то е ваше.

Той ѝ подаде документа.

Мара го погледна в очите и не посегна да го вземе.

— Няма да го приема, Адриан. Не искам Кулхейвън. Не и без вас. — Тя го хвана за ръката. — Да, дойдох отново в Кулхейвън с единствената цел да си го върна и да ви отмъстя, защото сте го отнели от семейството ми. Видях как майка ми умира, опитвайки се да защити този замък, и исках да накажа тези, които го бяха отнели от нас.

Смятах, че вие сте един от тях. Сега вече знам, че не е така. Не сте виновен нито за смъртта на майка ми, нито за тази на Лайъм Шонеси.

Адриан не вярваше на ушите си. Той я гледаше слисано, без да продума, а тя продължи:

— Благодаря ви, че бяхте толкова честен с мен, Адриан, особено като се има предвид, че не е било наложително. Сега е мой ред да бъда откровена. Дватамата с Лайъм наистина трябваше да се оженим, но това беше брак, който беше уговорен, когато бях едва на дванайсет години. Въобразявах си, че съм влюбена в него, като всяка девойка, която е чела твърде много приказки и е прекарвала дните си в мечти за рицар в бляскави доспехи, който ще дойде да я спаси.

Тя поспря и леко се усмихна.

— Предполагам, че трябва да се направи нещо за ограничаване на достъпа на младите момичета до такъв род четива. Сега вече знам, че никога не съм обичала Лайъм. Онова, което съм изпитвала към него, е било съвсем сестринско чувство, защото направо бледнее пред това, което изпитвам към вас.

— Чакайте, какво искате да кажете, Мара?

Мара стана от стола си и като го погледна предизвикателно, каза с престорен гняв в гласа:

— Това, което искам да ви кажа, проклето английско магаре, е, че ако все още възнамерявате да тръгнете за Лондон сутринта, трябва да се пригответе да вземете малко допълнителен багаж, защото идвам с вас, независимо дали имам вашето разрешение. Не можете да избягате от мен, защото ще ви последвам до края на света. Ще ви спохождам всеки ден от живота ви, защото, не забравяйте, аз съм Дамата с огнените коси и съм истинско проклятие за онзи мъж, който се осмели да ми откаже.

Мара отвори очи и се загледа в прозореца срещу леглото. Бяха се любили нежно, след което, отпусната и доволна, тя беше спала много добре до момента, в който незнайно защо се беше събудила.

Питаше се какво ли я беше стреснало. Всичко беше притихнало. Навън все още не се беше развиделило съвсем. Слънцето едва беше започнало да изгрява иззад гъстите дъждовни облаци. Огънят в камината отдавна беше изгаснал, но тя усещаше до себе си топлото тяло на Адриан, който несъзнателно беше положил ръка върху корема ѝ.

Не бяха минали и две секунди и тя чу звука. Очевидно той я беше събудил от спокойния ѝ сън. Приличаше на нещо, което стърже по стената някъде под тях. Не беше много силно, всъщност едва можеше да се отдели от обичайните за нощта тихи шумове. Стъргането прекъсна за малко, но скоро се чу отново. Мара лежеше в тъмното, без да помръдва, и се заслушваше непрекъснато. Всеки път, щом се появеше този странен звук, любопитството ѝ относно източника му се засилваше все повече и повече.

По едно време усети, че Адриан се размърда насън до нея и като хвана ръката му, нежно я стисна, за да го събуди. Още преди той да отвори очи, тя леко притисна пръст върху устните му, за да му покаже, че трябва да мълчи.

— Слушайте! — прошепна на ухото му Мара.

Звукът се чу отново, този път малко по-високо. Стори ѝ се, че идва от долния етаж, някъде точно под леглото им. Накрая последва съвсем ясен шум от чупене на стъкло.

— Какво, по дяволите, беше това? — каза Адриан и отметна завивката, готов да скочи от леглото.

— Коя е стаята под вашата, Адриан? — тихо го попита тя.

— Кабинетът ми.

Адриан стана от леглото съвсем безшумно и си облече халата. Завърза с рязко движение колана му на възел и се отправи към вратата.

Мара вървеше на две крачки след него.

— Стойте тук — каза ѝ той, като я забеляза зад себе си в коридора. — Може да е някой крадец и не бих искал да пострадате.

— Не, Адриан. Ще дойда с вас. Ще бъда в далеч по-голяма безопасност, когато сте край мен да ме защитите, отколкото сама в спалнята.

На бледата утринна светлина Мара забеляза, че той се намръщи.

— Добре, можете да дойдете, но стойте тихо и винаги зад мен. Не искам да пострадате.

Тя кимна.

Докато стигнат до стълбището за долния етаж, стържещият звук беше престанал да се чува. На все по-силната дневна светлина, която нахлуваше през високите източни прозорци, двамата успяха да видят, че вратата на кабинета беше леко откряната. Това беше странно, като се имаше предвид, че Адриан беше човек с безупречни навици и винаги държеше кабинетът му да бъде затворен, когато не се намира в него.

Той мълчаливо ѝ даде знак и двамата заслизаха по стълбите. Когато наближиха кабинета, тя остана по-близо до стената, а Адриан пристъпи напред и бутна вратата с крак. Мара се опита да надникне иззад рамото му.

Вътре беше тъмно и само няколко лъча слънчева светлина се процеждаха през прозорците и се разливаха върху килима, което отново будеше подозрения, тъй като Адриан обикновено пускаше завесите, когато не беше в кабинета си.

Той пристъпи прага, а Мара го последва, надничайки зад гърба му. В стаята всичко беше постарому, всяко нещо беше на мястото си, мебелите бяха поставени както трябва, писалището също изглеждаше подредено. Тя погледна етажерките с книги и мислено си отбеляза, че изглеждаха недокоснати, дори и трите тома, които прикриваха вратичката на скритата в стената ниша. После проследи с поглед всеки ред, докато накрая очите ѝ се спряха върху портрета на майка ѝ, окачен над камината.

Огледът, който правеше на стаята, спря дотук. Тя присви очи, опитвайки се да види по-добре. Картината беше разрязана по продължение на две съседни страни и висеше като парцал. Стъклената ваза, която стоеше под нея, лежеше, пръсната на парчета на пода.

— Адриан, портретът на майка ми!

Точно в този миг нещо изскочи от тъмнината и се спусна към тях, забивайки се като снаряд в гърдите на Адриан. От силния удар той политна назад и на свой ред блъсна Мара в стената. Главата ѝ се чукна силно в дървената ламперия и тя изпъшка, преди да се озове седнала на пода.

— Кой е там? — чу тя Адриан да вика.

Чуха се тежки стъпки на обут в ботуши човек, който изтича на коридора, а после някаква врата изстърга по пода.

— Добре ли сте, Мара? — Само за секунди Адриан се озова до нея и започна да отмахва косите от лицето ѝ. Очите му търсеха нейните, за да види дали е в съзнание.

— Да — отвърна тя и пое подадената му ръка. — Но малко се изплаших. — Тръсна глава, за да проясни мислите си. — Кой беше това? Кой се опитваше да открадне портрета на майка ми?

— Не знам, но имам много добра представа накъде се е запътил сега.

Мара скочи след Адриан, който се втурна по коридора, отвеждащ към старото крило на замъка Кулхейвън. Голямата нащърбена дъбова врата за централната кула беше открената. Адриан мина през нея и продължи по стълбите нагоре към Кървавата кула. Недалеч над тях Мара чуваше как някой бяга по тясното спираловидно стълбище към върха и стъпките му отекуват в празното пространство.

Адриан и Мара хукнаха след него. Когато изкачиха стълбите, видяха, че вратата, която извеждаше навън, беше широко отворена. На светлината отвън не се забелязваше да има някой на площадката.

— Къде изчезна той, Адриан? Не мога да видя...

Мара изпищя, защото някаква ръка изведнъж я дръпна грубо назад, а друга запуши устата ѝ. Преглътна от ужас, когато почувства нещо студено, метално и остро, опряно до кожата на гърлото ѝ.

— Остани на мястото си, Сейнт Обин, ако не искаш тя да полети надолу.

— Оуън! — Мара се опита да се извърне, но той я държеше плътно пред себе си.

Адриан беше спрял като закован, но тъмните му очи проблясваха опасно.

— Нима ще убиеш собствената си сестра, Оуън?

— Сега за мен тя е английска курва, също като майка ѝ преди нея. Нито една истинска ирландка не би се унижила да топли леглото на англичанин. Освен това за мен тя вече няма никакво значение. Свърши си работата, която бях ѝ отредил.

Адриан направи крачка напред, за да провери доколко е сериозна заплахата на Оуън.

Онзи я дръпна назад и притисна острието към гърлото ѝ.

— Казах да не приближаваш. Да не искаш да ѝ пусна малко кръв, за да ме разбереш.

Адриан не отговори.

— Няма да питам как си успял да се отървеш от бесилката, защото знам, че си много опитен в бягствата от английски затвори, но се чудя защо си се върнал в Кулхейвън. Сигурно не за да се сбогуваш със сестра си, особено като се има предвид, че доста опасно си притиснал гърлото ѝ с остър нож. Трябва да имаш някакво сериозно основание. Знаеш, че властите вероятно вече са по петите ти и първото място, където ще те потърсят, е мястото, където си бил заловен.

Оуън се усмихна.

— Направил съм си сметката да не бъде тук, когато дойдат за мен. Възнамерявам да остана само толкова време, колкото ще ми е нужно да си взема нещо, което е твърде ценно, за да бъде забравено.

— Не мога да повярвам, Оуън, че го правиш заради портрета на майка си, която току-що нарече английска курва.

Мара се опита да се обърне към него, напълно забравила, че той държи остър нож на шията ѝ.

— Гобленът. Върнал си се заради Кулхейвънския гоблен, нали?

Оуън се усмихна и на бледата светлина придоби изражение, което олицетворяваше самото зло.

— Колко си умна, сестричке! Но не си достатъчно умна. Изобщо не разбра, че докато тичаше насам-натам като обезглавено пиле, готова да направиш всичко, което поискам, за да получиш това безценно късче от историята на Кулхейвън, то през цялото време е било тук, под носа ти.

— Скрил си го зад портрета на мама. Попитах Адриан дали го е виждал, но той каза, че явно не е било сред нещата, останали след нападението на Кулхейвън.

— Беше тук, но само аз знаех къде е. Както виждаш, досетих се да го мушна в рамката, така че никой да не може да го открие. Сложих го там за по-сигурно, след като го взех от тайника в спалнята ѝ.

— Как си разбрал къде е той? Аз бях единствената, на която мама беше казала за него.

— Да, да, скъпата ѝ дъщеричка, следващата господарка на Кулхейвън, която трябваше да го наследи. Слушах отвън пред вратата, когато в онзи ден тя ти показваше специалното си скривалище. И когато се върнах в Кулхейвън, реших да видя дали още е там. Казах ти, че ще е по-добре да го продадем, но ти не искаше и да чуеш за това. Е, сега той ще ми помогне да стигна далече, много далече оттук. Сигурно ще ми донесе доста голямо състояние. Всъщност вече имам купувач за него — един шантав стар благородник, който се интересува от средновековно изкуство.

— Но ти не можеш да продадеш гоблена, Оуън. Той се съхранява в семейството ни от поколения, още от времето на Рупърт де Кейлвън.

— Ами! Изглежда, забравяш, че вече няма такова семейство. Съпругът ти и хора като него ни взеха всичко, което притежавахме, и унищожиха семейството. Цялото, освен нас двамата. А сега ти, моя собствена кръв и единствена жива родственица, ще ми помогнеш да се измъкна оттук. Има едно въже, което виси отгатак крепостната стена. Хвани го, Мара, веднага.

Оуън притисна острието на ножа под брадичката ѝ. Мара погледна към Адриан. Не знаеше как да постъпи. Той ѝ кимна. Тя хвана въжето с треперещи пръсти и го подаде на брат си. За миг Оуън трябваше да разхлаби хватката си и да застане зад нея, за да поеме въжето. Точно в този момент излезе силен пронизващ вятър, който духаше едновременно отгоре и отдолу на кулата, и се превърна във вихрушка, която вдигна всички листа и боклуци, събрани в ъглите, и ги понесе из въздуха.

Оуън пусна Мара, за да прикрие с ръка очите си и да ги предпази от праха и пясъка. Адриан се възползва от това негово разсейване и моментално дръпна Мара за ръката извън обсега на брат ѝ.

— Върни се тук!

Оуън се спусна след Адриан с насочен право към гърдите му нож. Адриан хвана ръката му и я отклони, а острието мина опасно близо до сърцето му. Мара можеше само да стои и да гледа как двамата

се борят за надмощие! Ножът в ръката на Оуън беше избит и като подскочи няколко пъти по камъните, спря се в един тъмен ъгъл. Мара се спусна да го вземе, но когато се обърна, видя, че Оуън беше успял по някакъв начин да притисне Адриан с гръб към крепостната стена и сега се опитваше да го бутне от нея.

— Не! — Мара вдигна ножа над главата си като копие и се втурна към Оуън.

Стреснат от вика ѝ, той се обърна точно когато беше стигнала до него и се готвеше да забие острието в сърцето му. Той веднага се наведе и заби рамо в корема ѝ. Ножът изхвърча от ръката ѝ. Останала без въздух, Мара падна на земята и се хвана за корема, мъчейки се да си поеме въздух.

Гласът на Адриан прогърмя по-силно и от вятъра.

— Мара!

Тя вдигна глава, неспособна да изрече думите, с които да го предупреди. Можеше само безпомощно да наблюдава как, крещейки като луд, Оуън се втурна към Адриан, за да го бутне от крепостната стена.

Точно когато щеше да се стовари с всичка сила върху него, Адриан успя да се дръпне от пътя му и Оуън полетя от ръба с пронизителни писъци, които секнаха рязко, когато тупна на скалите отдолу.

Само за секунди Адриан се озова до Мара.

— Добре ли сте? Нарани ли ви силно?

— Нищо ми няма. Просто ме изненада, това е всичко. Май не мога да си поема дъх.

— Дишайте дълбоко, докато стягането премине. Няма друг начин. — Той ѝ се усмихна отвисоко. — Ако някога съм ви вземал за богинята на войната Мориган, то това е точно сега, когато се спуснахте, пищейки, към брат си с вдигнат нож, решена да спасите живота ми.

— Той вече не беше моят брат или поне братът, когото винаги съм познавала. Войната го беше променила, превърнала го беше в някого друго, когото не харесвах. Той ме плашеше.

Мара беше успяла да успокои дишането си достатъчно, за да се изправи на крака. Адриан ѝ помогна да се задържи права.

— Всичко свърши, Мара. Освен... — Той се наведе да вдигне малката чанта, която тя не беше забелязала досега. — Смятам, че това, което е вътре, ви принадлежи.

Мара взе чантата и откопча катарамата на подвижната горна част. После извади внимателно сгънатия вътре плат. Разгъна го полека и сребърните и златни нишки, втъкани в картината, заблестяха на слънцето. Тя представляваше червенокосата девойка Грайне и нейния любовник — рицар, яхнали един свиреп и силен боен кон, окъпани в трепкащите лъчи на грейналото зад гърба им огнено кълбо. Беше прекрасна. Това беше Кулхейвънският гоблен. И принадлежеше на нея.

В този момент ветровете, които бяха се завихрили около тях, спряха и настана тишина и спокойствие.

— Да — каза Адриан и като я прегърна през рамо, я поведе към вратата на кулата, — наистина смятам, че Кулхейвънският гоблен е отново там, където му е мястото.

ЕПИЛОГ

Замъкът Кулхейвън, август 1662 г.

— Милейди, по алеята за каретите се задава някакъв конник с кралските отличителни знаци.

Беше късно лято и Мара засенчи очи срещу силното слънце, което беше започнало да се спуска полека зад планините Килкъни. Гледаше как Дейви се приближава тичешком към нея и прескача уханния жив плет от глог, който растеше покрай застланата с чакъл пешеходна алея. Тя заби малката си желязна лопатка в черната пръст, където окопаваше, и избърса изцапаните си ръце в престилката, преди да се отблъсне от земята и да се изправи. Нужно ѝ беше малко повече време, тъй като беше бременна в последния месец, но най-сетне успя, като си помогна с ниските клони на близкия дъб.

Кичестите рози, за които сама полагаше грижи, бяха нацъфтели в различни прекрасни цветове — червено, розово, жълто, бяло, — в контраст с чудната малка редичка от виолетови теменужки, които току-що беше оплевила в градината на майка си. Лъскавият слънчев часовник от месинг, който Адриан беше донесъл специално за нея от Дъблин, стоеше върху мраморния си статив в центъра. Тя погледна към него и видя, че почти беше станало време за вечеря.

— Веднага идвам, Дейви. Съобщи ли на Негово благородие?

Момчето, което беше вече по-скоро мъж, спря точно пред нея и като поемаше дълбоко въздух, за да успокои дишането си, каза на пресекулки:

— Не... не съм... ще ида да го намеря... веднага.

Дейви не беше вече същото миловидно луничаво момче. Незнайно как се беше източил над метър и осемдесет през последните години. Беше слаб като върлина, както сполучливо беше казал веднъж Адриан, с цялата енергия, която един деветнайсетгодишен младеж можеше да притежава. Съвсем скоро Мара беше чула от неговата мила майка, че Дейви е безнадеждно влюбен в една от селските девойки — прекрасно младо създание със слънчеви коси на име Ана.

— Негово благородие е долу край конюшните при баща ти. Трябваше да обсъдят плановете за новото заграждение за конете и да пресметнат колко дървен материал ще им трябва за оградата. Надяват се да стане готово, преди Мюнин да се ожреби. Тичай и му кажи, че имаме посетител от Англия. И като се връщаш обратно, помоли мисис Пилпот да сложи още един прибор на масата за вечеря.

— Да, милейди.

Дейви се затича да вика Адриан, а Мара се наведе да вдигне сина им Робърт, който си играеше под сенчестите клони на големия дъб. Вниманието му беше насочено към едно дървено войниче, което беше получил като подарък от баща си след последното му пътуване до Дъблин.

— Здравей, сладурче — каза тя и го целуна по главичката, когато той обви здраво ръчички около шията ѝ.

Робърт беше абсолютно копие на баща си, с тъмнокестенява коса, закачливи златисто — кафяви очи и трапчинка по средата на гордо вдигнатата си брадичка. Като го пусна да стъпи на все още нестабилните си крачета, Мара взе малката му ръчичка в своята и тръгна с него към замъка, за да посрещне новопристигналия гост.

— А-а-а, виждам двете си любими същества да се клатушкат по пътеката, за да посрещнат загадъчния ни гост.

Доколкото можеше, Мара се извърна и хвърли на мъжа си убийствен поглед.

— Бих искала да видя колко стабилно ще ходите, ако има една пет — шесткилограмова тиква, вързана на корема ви.

Адриан обви ръка около наедрялата ѝ снага и я целуна обичливо по челото.

— Ще бъдете ли по-благосклонна към мен, ако ви кажа, че сте най-красивата клатушкаща се фигура в цяла Ирландия?

— Защо не продължите напред? — ощипа го тя по ръката. — Не искам да ви бавя с моето клатушкане. Вървете да посрещнете госта си.

— И да оставя съпругата си да пропусне да разбере защо пратеникът на краля е бил целия път дотук? Никога.

Адриан грабна Робърт в огромните си обятия и под акомпанимента на писъци и кикотене, го сложи върху раменете си. Тримата продължиха заедно нагоре по алеята.

Мара се усмихна. Обичаше да ги гледа заедно. Забавно ѝ беше как Робърт бърчеше челце, когато се концентрираше върху онова, което Адриан му показваше, сякаш беше някакъв неразрешим проблем. Точно като баща си.

Тя сложи ръка върху издутия си корем, почувствала новия живот, който се размърда в утробата ѝ. Това дете щеше да бъде момиче, с нейните зелени очи и огнена червена коса. То щеше да продължи линията на жените от Кулхейвън. Садб ѝ го беше предсказала дори преди Мара да разбере, че носи това бебе, затова не се съмняваше в думите ѝ.

Щеше да я кръсти Едана — като мъртвата си майка. Знаеше, че майка ѝ одобрява избора ѝ, защото беше го почувствала съвсем ясно, когато преди два дни отиде да сложи свежи уханни рози на гроба ѝ. А щом дъщеря ѝ станеше на десет години, Мара щеше да я заведе да ѝ покаже магическия Кулхейвънски гоблен и щеше да ѝ предаде кутията за скъпоценности, която момичето трябваше да получи от своята съименница.

Когато след около пет минути Мара и Адриан излязоха на завоя на алеята, Тоърнийч стоеше на горното стъпало на предното стълбище и оправдавайки името си, лаеше гръмотевично срещу новодошлия. Мисис Данбъри се спусна от кухнята и като размаха парцала за прах, подгони чувствителното животно и го заключи в килера за вино, мърморейки под носа си, че кучето не било нищо друго, освен една досадна напаст.

— Вие ли сте Адриан Август Рос, лорд Сейнт Обин? — каза конникът, като слезе от коня и пристъпи напред. Беше облечен в сатенена униформа на кралски пратеник в пурпурно и златисто — цветовете на новия крал на Англия Чарлз II.

Адриан остави Робърт да седне на стъпалото до една от каменните лъвски статуи.

— Да, аз съм лорд Сейнт Обин от замъка Кулхейвън. Има ли нещо, което мога да направя за вас?

— Аз съм Тобайъс Джемисън, пратеник на Негово кралско величество Чарлз II, краля на Англия. Дошъл съм да ви предам това послание. То е лично от краля. Той каза, че иска отговор и ми нареди да почакам за него.

Адриан взе писмото с кралския печат.

— Ами тогава, Джемисън, най-добре да дойдете вкъщи и да отпуснете малко морното си от езда тяло, докато аз разбера какво иска Негово величество от мен.

Новината за пристигането на кралския пратеник се беше разпространила като огън в поле със сено през горещ и сух летен ден. Прислугата се беше струпала на всички прозорци, които гледаха към алеята за карети. Любопитните лица бяха притиснати до стъклата, нетърпеливи да видят за какво беше дошъл този пратеник чак от далечния Лондон.

Докато Адриан и Мара въвеждаха пратеника, Питър Шипли изгледа строго разбъбрилите се слуги и по този начин ги подкани да се върнат по местата си и да продължат работата си. Като видяха, че господарят и господарката пристигат, те се пръснаха на всички посоки, забързани към работните си места, но не престанаха да си шушукат и да хвърлят любопитни погледи.

Адриан отвори вратата на кабинета си и прекрачи вътре.

— Искате ли да се освежите след продължителното яздене, Джемисън? — попита той, докато слагаше Робърт в стола зад отрупаното с книжа писалище. — Лейди Сейнт Обин прави вкусен ликьор от череша и касис, който със сигурност ще отпусне изтръпналите ви мускули.

Джемисън свали шапката си с пера и се поклони леко.

— Благодаря, лорд Сейнт Обин.

Мара отиде до ореховия шкаф до прозореца и щедро наля от ликьора. Тя подаде чашата на Джемисън и отвърна на дружелюбната му усмивка. В това време Адриан отвори писмото. Докато го четеше, в стаята цареше абсолютна тишина.

Щом свърши, Адриан го остави на писалището. Лицето му с нищо не издаваше за какво се отнасяше съдържанието на писмото.

— Ще отговоря на Негово величество, след като вечеряме, Джемисън. Мисля, че мисис Пилпот приготвя специалитета си — печено овнешко с фъстъци и моркови. Обичате ли овнешко, Джемисън?

Младежът кимна. Лицето му издаваше, че не беше хапвал нищо от сутринта.

— Да, милорд, много.

— Добре. Тогава ще ни правите компания на вечеря, тъй като съм сигурен, че съпругата ми вече е наредила да сложат прибор и за вас. Докато се храним, ще ви приготвят една от гостните стаи. Като си починете, можете да тръгнете още призори.

— О, не, лорд Сейнт Обин. Не мога. Трябва да тръгна веднага щом ми дадете отговора си.

Адриан се усмихна и потупа Джемисън по гърба.

— Е, изглежда, ще ми е нужно повечко време, за да го обмисля. Вероятно ще остана до късно тази нощ, може би дори до сутринта, за да го съчиня, както трябва.

Той дръпна младежа настрана от Мара и сниши глас, за да не може тя да го чуе:

— Има една стара ирландска поговорка, която предупреждава, че човек не трябва да отпраща странник, преди той да е сложил нещо топло в стомаха си и мека възглавница под главата си. Жена ми ужасно ще се разгневи, ако не се съгласите да останете. — Той махна към нея. — Повярвайте ми, Джемисън, тя може да ви изглежда мила и невинна сега, понеже очаква дете, но никога не сте я виждали, когато е побесняла. Аз имам опит и мога да ви кажа, че гледката никак не е приятна.

Младият мъж се усмихна, неспособен да откаже на домакина си.

— Благодаря, лорд Сейнт Обин. Много съм ви задължен за гостоприемството, което проявявате към мен.

Адриан се отдръпна и се усмихна широко.

— Добре. Да се оттеглим ли във всекидневната? — Той махна към вратата, където неговият иконом, както винаги, отново беше на разположение и чакаше заповедите му. — Мистър Шипли, моля ви да въведете мистър Джемисън във всекидневната. Ние двамата с лейди Сейнт Обин ще дойдем след малко. Имам чувството, че моята съпруга изгаря от любопитство да разбере какво пише Негово величество, както, сигурен съм, и всички останали. Но все пак трябва да дам на съпругата си предимство и да обсъдя нещата първо с нея, защото няма да се отнася с мен толкова мило, ако не го направя. Освен това не искам да съм отговорен за евентуално предизвикване на преждевременно раждане.

Мара остана права, докато Шипли въведе Джемисън във всекидневната. Тя изчака, хапейки нервно устни, докато Адриан

затвори вратата след тях и веднага щом той се обърна към нея, отвори дума за писмото.

— Е? — попита Мара и скръсти ръце на големия си корем. — Какво пише Негово величество?

— Струва ми се, мила моя, че ме вика в Лондон.

— Лондон? Но вие не можете да отидете сега. Според предвижданията на Сайма бебето трябва да се роди към края на месеца. Не можете да ме оставите тук сама. Няма да ви позволя.

— Но Негово величество го желяе, мадам.

Мара повиши глас:

— Не ме интересува. Нека да почака. Нима не сте направили достатъчно за него? Бихте се за него, бяхте шпионин заради него, рискувахте живота си за него и накрая той беше върнат на трона. А сега смята да ви дава нови поръчения, така ли? Вие сте семеен. Не можете повече да бъдете на негово разположение и да тичате веднага щом ви свирне. Сега е мой ред, Адриан. На мен сте много по-нужен.

Адриан й се смееше, боже мой, смееше се. Лицето му се беше зачервило, очите му се бяха насълзили от смях, а на нея й се искаше да го прасне по главата с новата си палисандрова масичка за чай.

— Какво толкова смешно намирате? Не виждам нищо забавно в това, Адриан. Ако трябва да родя това дете сама, ще направя всичко възможно, като порасне, да се омъжи за сина на някой циганин — калайджия.

— Тогава ще бъда принуден да я затворя някъде под ключ, докато стане зряла трийсетгодишна стара мома — Той взе ръката й. — Не знам защо бременността ви прави толкова сприхава, любов моя. Недейте да се тревожите толкова. Ще изпратя отговора си, в който ще информирам Негово величество крал Чарлз II, че няма да можем да идем в Лондон преди края на годината. После всички — включително Робърт и бебето — ще заминем за Лондон заедно като едно семейство. Кралят не иска да види само мен, мадам. Той моли да присъстваме всички. Всъщност смятам, че пишеше, че „с нетърпение очаква да види жената, която се е осмелила да се представи за кръщелница на Кромвел само за да се омъжи за пияница като мен“.

Мара присви подозрително очи.

— Защо ще иска да ни вижда всичките?

— Ще ви оставя сама да прочетете.

Адриан отиде до писалището и взе писмото. Робърт все още седеше в огромния стол на баща си. Той беше отпуснал телцето си на една страна и беше подпрял розовата си като на херувимче бузка върху облечената в кадифе странична облегалка. Беше го оборила сладка следобедна дрямка.

Мара взе писмото и го прегледа набързо. Очите ѝ се спряха на мястото, където ставаше въпрос за отиването им в Лондон.

„... и съгласно вашата молба, от първи януари хиляда шестстотин шейсет и трета година всички земи и права върху имението, известно под името Кулхейвън, в графство Килкъни, в кралство Ирландия, ще бъдат върнати в собственост на Мара Диспенсър Рос, законна наследница на Чарлс Диспенсър...“

Мара спря да чете. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение, а нейният съпруг ѝ се усмихваше.

— Вие ли направихте това?

— Да, страхувам се, че съм аз. Но няма да приема никакви протести от ваша страна. Знам, че стотици пъти сте ми казвали, че това повече не ви интересува. Каквото е мое, е ваше и каквото е ваше, е мое, независимо добро или лошо и всякакви приказки от този род. Но това има значение за мен, Мара. Кулхейвън е ваш по закон и по право върху земята. И когато и двамата се оттеглим за вечен покой, искам това да се знае и да остане в историята по този начин.

Мара се усмихна, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше трогната от щедрия и прекрасен подарък. Тя пусна писмото върху дебелия килим и като обви ръце около шията му, звучно го целуна.

— Писмото не се отнася само за това, Мара — каза Адриан след малко, когато се отдръпна от нея. Той се наведе, вдигна го и ѝ го подаде. — Има и друга причина Негово величество да ни вика в Лондон.

Мара пое писмото и продължи да чете.

„... и освен това на този ден се дават титлите маркиз и маркиза на Кулхейвън на настоящите граф и графиня Сейнт Обин в знак на благодарност за героичните усилия, които положиха, за да Ни помогнат да си възвърнем кралската корона на Нашия баща.“

Мара погледна към Адриан и за пръв път в брачния им живот той наистина видя съпругата си неспособна да проговори.

— Е, бъдеща маркизо Кулхейвън от замъка Кулхейвън в графство Килкъни, какво ще кажете сега?

Мара се усмихна и взе ръката му.

— Смятам, че бъдещият маркиз Кулхейвън трябва да поеме ръката на своята маркиза и да я заведе веднага на вечеря, защото тяхното бебе се чувства доста огладняло.

Издание:

Жаклин Рединг. Изкушенията на съдбата

ИК „Хермес“, Пловдив, 1995

ISBN: 954-459-218-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.